'சக்... சக்... சக்' என்று வெற்றிலை அதற்கான சின்ன உரலில் பதமாய் நைந்து கொண்டிருந்தது. விரலை விட்டு தனக்குத் தோதான பதத்தில் மசிந்திருந்ததா என்று துழாவிய கோதையம்மாள் வழித்து அள்ளி வாயில் அதக்கிக் கொண்டாள்.

முதல் சாறை அருகிருந்த மண்ணிட்ட சிரட்டையில் உமிழ்ந்து விட்டு, பின்னதை ருசித்து விழுங்கியவளின் விழிகள் மூடிய கதவை சிறு சலிப்புடன் பார்த்தன. அறைக்குள்ளிருந்து பட்டின் சரசரப்பும் - கைவளை சிணுங்கலும் கேட்டன.

''என்ன சாரு.. நீ எந்த முகூர்த்தத்துக்குப் போவணும்? நீ போய் சேருறப்ப சாந்தி முகூர்த்தம்தாம் நடந்துட்டு இருக்கும்...''

''போங்க பாட்டி..'' உள்ளிருந்து சிணுங்கல் வர, அதே செல்ல சுருதியில் கதவும் திறந்தது.

காரம் குறைந்து போயிருந்த வெற்றிலைச் சக்கையைக் குதப்பிய முதியவள் கண்களை இடுக்கி அலங்கரித்து வந்த தன் பேத்தியை ஆராய்ந்தாள்.

பார்த்த மும்முரத்தில் வாயிலூறிய சிவந்த சாறு கடைவாயில் ஒழுகியது.

உறிஞ்சி இடது கையால் துடைத்துக் கொண்டாள்.

''இந்த 1975-ம் வருஸக் குட்டிகளுக்கு எது தெரியுதோ இல்லையோ

-காஞ்சனா ஜெயதிலகர்

உறவைத் தேடி வந்த நிலா

அலங்காரம் பண்ண விவரமிருக்கு..''

வாய்க்குள் நகைத்தாள் சார்வரி.

''எப்படி... பிடிச்சிருக்காக பாட்டி?''

சொர்ணசிலையான 18 வயது சார்வரி எடுப்பாகவே உடுத்தியிருந்தாள். எலுமிச்சை நிறத்தில் கரும்பச்சை ஜரிகைக் கரையிட்ட பட்டுப் பாவாடை. தங்கப்புட்டா இட்ட பட்டு ரவிக்கை, நைலக்ஸ் தாவணி. இடுப்பைத் தாண்டி தழைந்த கூந்தலைப் பாதி வரைப் பின்னி பெரிய பட்டாம்பூச்சி போல இரட்டை முடிச்சிட்டிருந்த மஞ்சள் ரிப்பன். காதில் குடை ஜிமிக்கி. கழுத்தில் ஒளிக்கண்டு டிசைன் மாலை. கைநிறைய ஜிகினா கண்ணாடி வளையல்கள். விழிகளில் இட்டிருக்கிறாளா இல்லையா எனப்

பார்ப்பவர்களை யோசிக்க வைக்கும் துளி மை. புருவ மத்தியில் சின்ன கடராய் சாந்துத் திறல். அளவாய் பூச்சரம்.

"எம்மா இதெல்லாம் எங்கக் கத்துத் தராவ?"

"இப்பத்தான் கலர் சினிமா வந்திடுச்சே.. அதுல மேட்சிங்கா உடுத்தி வரதைப் பார்த்துத்தான்.. இல்லைன்னா நம்ம ஊருல அலங்காரத்துக்கு காலேஜா இருக்குது?"

"எஸ்.எஸ்.எல்.சி. முடிச்சதுக்கே இந்த பரப்பு பறக்கே.. நீ கேட்டாப்பல காலேசுல சேர்த்து வுட்டிருந்தா.."

"இப்ப பி.யூ.சி. முடிச்சிருக்லாம்.." எக்கத்துடன் பதில் வந்தது.

"போதும்மா.. இந்த படிப்புக்கே நம்ப இனத்தில, இங்க மாப்பிள்ளையக் காணோம். மேலே படிச்சா உன்னை பட்டணத்து பிள்ளைக்குக் கட்டி வக்க, தொலைவாய் அனுப்பிட்டு நாளிங்க நெஞ்சு பதைக்கக் கிடக்கனும்."

"படிச்சால், நான் இங்கேயே ஒரு வேலை தேடிட்டு உங்கக்கடவே இருந்திடுவேன்ல?"

"ஏன்? ஏங்கறேன். நா வெத்திலையை மெல்றாப்பல ஊராரு என்னைய மென்னு துப்பவா? பேத்திக்கு கல்யாணம் பண்ணத் துப்பில்லாதவன்னு?"

"அதெல்லாம் நாமா நினைக்கறதுதாம் பாட்டி. அப்படியே பேசினாலும் என்ன? நமக்குச் சரின்னு தோணுனபடி நாம இருப்போம்." பேச்சோடு, பெயரடித்து வாங்கி வைத்திருந்த எவர்சில்வர் தூக்கு பாத்திரத்தை எடுத்துக் கொண்டாள் இளையவள்.

"வரட்டுமா பாட்டி?"

"கல்யாணப் பொண்ணு உன்னைய ஒத்த வயசுக்காரிதானே?"

"ஒரு வயசு மூத்தவ பாட்டி. அத்தை மகனையே கட்டிக்கறா."

"ஹூம்.. சொந்தம் பந்தங்க நடுவில இருந்தோமில்ல.. உங்கப்பனுக்கு புத்தி மட்டு-ஆத்திரக்காரனுல்ல? தன்னைய மதிக்காத மண்ணுல இருக்கக்கூடாதுன்னு கிளம்பிட்டான்.. இங்க நிலபுலம் வாங்கிட்டாலும் நம்மை மதிக்கவும் ஆளில்லை மிதிக்கவும் ஜனமில்லை.."

சார்வரிக்கு கேட்டு பழகிய கதை தான்.

குடும்பத்தின் மூத்தவனான தன் பேச்சை விவசாய, விற்பனை விஷயங்களில் குடும்பம் கேட்காத கோபத்தில் அப்பா தன் பங்கைப் பிரித்தெடுத்து கொண்டு அறியாத ஊருக்கு வந்த கதை.

இரண்டாம் பேறுகாலத்தில் மனைவியும் குழந்தையும் இறக்க, யாருமற்ற அனாதை உணர்வில் அப்பா குன்றி விட்டார். கூடப் பிறந்தது என்றவர் மார்தட்டிய விறைப்பு, வீம்பு எல்லாம் போய் விவேகம் வந்தது. மகனைப் பறிகொடுத்த தன் மாமியாரைத் தன் பெண்ணை, அதாவது அப்போது மூன்று வயதாயிருந்த சார்வரியை வளர்த்தெடுக்க கெஞ்சி வரவழைத்தார்.

தன் மருமகனுடன் அத்தனை இணக்கமற்ற கோதையம்மாளும் அதிகம் மிஞ்சாமல் வந்தாள், கணவர் இறந்தாயிற்று. குருத்தாட்டம் நின்ற பேத்தி மீதுள்ள பாசம் வேறு இழுத்தது.

பேத்தியும் பாட்டியுமாய் அம்சமாய் வீட்டை நிறைத்தவர்களைப் பார்த்த சார்வரியின் தகப்பனுக்கு 'இது போதுமே' என்று தோன்றி விட்டது. மனம் போனபோக்கில் சுற்ற ஆரம்பித்தார்.

அண்டை அசலூர் இல்லை. வேற்று மாவட்டங்களுக்கு காலை எட்டிப் போட்டார்.

ஹைதராபாத்தின் முத்துக்கள், மதுரையின் மும்மடங்கு விலைக்குப் போக, அப்பா போகும் இடங்களில் பிரசித்தமான பொருட்களை வாங்கி, விற்று பிரயாண செலவை ஈடு கட்டிக் கொண்டார். இப்போது அனைத்திலும் அவருக்கு சிரத்தை குறைந்து விட்டது. கோதையம்மாள் நிலத்தைக் கவனித்ததால் தேவைக்கு மேலாகவே பணம் வர குறை ஏதுமில்லை.

சார்வரிக்கு ஏற்ற வரன் அமையாதது தான் இப்போது பெருங்குறை. பள்ளிப் படிப்பையேனும் மகள் முடித்து விட வேணுமென்று சார்வரியின் அப்பா பிடிவாதம் காட்டியதால், அயல் வயதுக்கு வந்த குட்டிக் வந்த பண்ணை வீட்டு வரன் தகையாமல் போனது.

அதற்கப்புறம் அத்தனை செல்வம் செல்வாக்கான வரன் வரவில்லை. தொலைபேசி, தினத்துக்கு பஸ், ரெயில் என்ற வசதிகள் இல்லாத அக்கிராமத்து மக்கள் தங்கள் பெண் குழந்தைகளை சற்று தொலைவிற்கு அனுப்ப யோசித்தனர்.

"ந்தா.. சாரு கல்யாண வீட்டுல முத பந்தியில சாப்பிட்டுட்டு வந்து சேரு.."

"எல்லாரையும் நம்ப வீட்டுக்குக் கூட்டிட்டு வந்துடவா?"

"அது சரி.. கிளம்பு.. நேரமாச்சு.."

"ரஞ்சிதம் வரவும் அவளோட சேர்ந்து போறேன்."

"அவளோடவா.. வேணாம்ம... உனக்கு ரெட்டையாக் கண்ணு விழும்!"

சார்வரி வாய்விட்டு சிரித்தாள். பாட்டி திட்டுவாளே என்று அவசரமாய் வாய்மூடி குலுங்கினாள்.

"ரஞ்சிதம் கேட்டாள் உங்களைத் துவைக்காய் அரைச்சிடுவா."

"முதல்ல அவ பல்லை ராவிக்கச் சொல்லு. இப்பதான் டவுனில பல்லுக்கு டாக்டருக வந்தாச்சாமே?"

"ரஞ்சி வந்துட்டா.. வரேன் பாட்டி."

சார்வரி துள்ளலுடன் வாசலுக்குப் போனாள்.

தன் துருத்திய பற்களைப் பற்றி கவலையே இன்றி வாயார சிரித்தாள் ரஞ்சிதம்.

"என்ன சாரு? அட்டகாசமாயிருக்கா கையில என்ன?"

கேள்வியோடு கோலமிழைத்த கல்படிகளில் ஏறி மாத்துணில் சாய்ந்து நின்றாள்.

"பரிசாய் தர வாங்கினேன். சாயாதே.. கிளம்பு.. சாப்பிட்டதும் நம்ப செட் எல்லாருமாய் இங்க வந்துடலாம்.."

"அவனுங்க வேற திட்டம் போட்டாச்சு போலே?"

"என்ன, ரவிச்சந்திரன் நடிச்ச படம் பார்க்கன்னா?"

"ஏய்!" உற்சாகமாய் கத்தினாள் ரஞ்சிதம்.

"உஷ்.. பாட்டி.." உள்புறம் சைகை காட்டியவள் சிநேகிதியை இழுத்துக் கிளப்பினாள்.

"இப்ப சொல்லு"

"ஒரு விஷயம்மா.. ரவிச்சந்திரன் நம்ப ஊர் வரவேண்டியது.. ம்ப்ச்."

"அதுக்கேன் அலுத்துக்கறே?"

"வரலியே... சிங்கமுக அரண்மனை இருக்குதுல்ல?"

"கேள்விபட்டது தான் பார்த்ததில்லை"

"ஒருநாள் போய் பார்க்கணும்ம சாரு.. அத்தனை அற்புதமாயிருக்குமாம். இங்கேருந்து 15 மைலு இருக்கலாம். அந்த அரண்மனையில ஷூட்டிங் வச்சுக்கலாம்னு டைரக்டர் வந்து கேட்டாராம்."

"ஓஹோ?"

"அரண்மனையில இன்னும் ஜமீன் வம்சத்தார் இருக்காங்களாம். அவுங்க மறுத்தாச்சாம். ஒரு நாளைக்கு ஆயிரம், ரெண்டாயிரம் தர்றோம்ன்னா, 'இது பவித்ரமான இடம். பாழாக்காதீங்க'ன்ட்டாங்களாம். ஷூட்டிங் இருந்திருந்தா நாமும் போயி ரவிச்சந்திரனோட டான்ஸ், ஃபைட்டுல்லாம் பார்த்திருக்கலாம்."

"ஒரு நாள் நல்லம்மாக்கா வண்டியக் கேட்டு எல்லாருமாய் போய் அரண்மனையை பார்ப்போம். ஆனா நம்மை உள்ளே விடுவாங்களா?"

"உன் அழகுக்கு உன்னை அங்க பிடிச்சே வச்சுக்குவாங்க.." பகபகவென சிரித்தாள் ரஞ்சிதம்.

சார்வரிக்குள் ஏனோ படபடத்தது.

2

எம்.ஜி.ஆரின் காதல் பாட்டுக்களை மைக்செட்டின் வழியே ஊரே கேட்டது. வாழை, கமுகு, மாவிலைத் தோரணம், செம்மண் கோலங்கள், விளக்குகளுடன் கல்யாண வீடு களையாய் தோன்றியது. உள்ளும் வெளியேயும் ஜனங்கள் நிரண்டு புரள, பெருமிதமாயும் நின்றது.

"என்ன இத்தனை நேரங்கழிச்சி வாரே?"

தோழிகளின் ஊடே போய் அமரவும் துடுக்காய் கேட்டார்கள்.

"பெரியவங்கதான் பெண்ணை அலங்கரிக்கணும்... முந்தி வந்து எதுக்குன்னுதான்..."

"உன்னையே அலங்கரிக்கவிட்டியாக்கும்?"

"சார்வரி சாதாரணமா வந்தாலே அழகுதான். இப்ப நடிகை எல். விஜயலட்சுமியாட்டம், பொம்மையாட்டம் இருக்கா..."

"சரி.. நீ ஏன் காரத்தில்லாம வந்திருக்கே மாலதி? ஷூட்டிங்க்கு ரவிச்சந்திரன் வரலைங்கற வருத்தமா?"

"ஆமண்டி.. அந்த அரண்மனை கொடுத்து வைக்கலை. அவரு ஸ்டைலாய் ரெண்டு ஸ்டெப் போட்டு ஆடினால் ஜென்ம சாபல்யம் அடைஞ்சிருக்கும்..."

இன்னொருத்தி அடக்கினாள். "ஷ்... கண்டபடி உளறாத.. அந்த அரண்மனையின் நிஜ

ஹீரோ இங்கு வந்திருக்கார்.''

''யாரு... எங்க?''

பெண்கள் சற்று பரபரத்தார்கள்.

''பட்டு வேட்டி, ஜிப்பாவுல முன் வரிசையில மூணாவதாய் உட்கார்ந்திருக்கவர்.''

''ம்ப்ச்... சரியாய் தெரியலை. சரி அது யாரு?''

''அவர்தான் இளைய ஜமீன்தார்.''

''பக்கத்துல பட்டும் வைரமுமாய் யாருமில்லையே?''

''இனிதான் கல்யாணம் ஆகணும். சின்ன வயசுக்காரர்...''

''மாப்பிள்ளைக்கு சொந்தமா? சிநேகமா?''

''வேலை மூலம் பழக்கம் போல. மாப்பிள்ளை வேலை பார்க்கும் உரக்கம்பெனியில் ஜமீன்தாரும் பாகஸ்தராம்.''

மணப்பெண்ணின் அக்கா கைக்குழந்தையுடன் இவர்களின் பக்கம் வந்தாள்.

''சாரு... இவளைப் பிடியேன். அழுது பிடுங்கறா...''

சார்வரி கையை நீட்டினாள். ''வாங்கம்மா தங்கம்... ஏன் அழுறா குட்டி லஷ்மி?''

''லட்டு வேணுமாம்... இந்தா ஸ்டோர் சாவி... ஒன்னு எடுத்துக்கோ... ஆனா துளித்துளியாய் பிய்ச்சு ஊட்டணும்.''

''சரிக்கா.''

''தாலி கட்டப் போற சமயம்... நின்னு பார்க்க ஆசை...''

''பாருங்க.''

''வேற யாருட்டேயும் இவளை விடவும் மனசில்லை...'' குரல் தழைத்து முணங்கிவிட்டு அந்த இளம் தாய் விலக, சாரு குழந்தைக்கு லட்டு எடுத்து பிய்த்துத் தரலானாள். இனிப்பால் பிசுபிசுத்த விரல்களால் அட்சதையும் தூவியவள் எஞ்சிய லட்டை தன் வாயிலிட்டுக்கொண்டு, குழந்தையின் வாயைக் கழுவி, துடைத்தாள். தண்ணீரும் தந்து குழந்தையை தோளிலிட்டு தட்ட, அது அலுப்பில் உறங்கிப்போனது.

ஸ்டோர் சாவியை, குழந்தையை உரியவர்களிடம் சேர்த்தவள் பந்தியில் பரிமாற ஆள் குறைவு என்பது புரிந்ததும் ஒத்தாசையாய் நின்றாள்.

''அப்பளக் கூடையோட நான் நடக்கறேன். நீ விறுவிறுன்னு எடுத்துப்போடும்மா.. கூடை பெருசா... தூக்கியபடி பரிமாற முடியலை..'' என்றவருக்கு உதவினாள்.

கார் பந்தயத்தில் குதிக்கும் இந்திய அழகி

உலக அழகிப் போட்டி அல்லது இந்திய அழகிப் போட்டியில் வெல்லும் அழகிகள் அநேகமாக இரண்டு துறைகளை தான் தேர்ந்தெடுப்பார்கள். 1. மாடலிங் 2. சினிமா. ஆனால் முன்னாள் இந்திய அழகி செலீனா ஜெட்லி இதில் இருந்து கொஞ்சம் வித்தியாசமானவராக தெரிகிறார். ஒரு இந்தி படத்தில் தலை காட்டி வரும் இவருக்கு கார் பந்தயம் என்றால் கொள்ளை பிரியம்.

இந்த மாதம் 21-ந்தேதி மலேசியாவில் நடக்கும் கார் பந்தயத்தில் இவர் பங்கேற்க இருப்பதாக போட்டியை நடத்தும் அமைப்பாளர்கள் கூறுகிறார்கள். டிக்கெட்டுகள் அதிக அளவில் விற்பனை செய்வதற்காகவே இத்தகைய அறிவிப்பை போட்டி அமைப்பாளர்கள் வெளியிட்டிருப்பதாக ஒரு பக்கம் செய்திகள் உலவினாலும், உலக கார் பந்தய வீரரான மைக்கேல் சுமேச்சரின் ரசிகையான செலீனா ஜெட்லி, செபாங்கில் நடக்கும் கார் பந்தய போட்டியில் பங்கேற்பதில் மிகவும் ஆவலுடன் இருப்பதாக கூறுகிறார்.

அழகிப் போட்டியில் கிரீடம் சூட்டிக் கொண்டது போல் இப்போட்டியிலும் கிரீடம் சூட்டப்படுவாரா?

-திருமகள்.

குடிநீர் கெட்டில் காலியாக ஆக நிரப்பி நீட்டினாள்.

இடையே 'ரசம் வேணும்' 'ஊறுகாய் வைக்கலை' என்ற குரல்களுக்கு ஓடி பரிமாறினாள்.

ஓரமாய் ஒரு மேசை, நாற்காலி போடப்பட்டு, அங்கு அமர்த்தப்பட்ட இளைஞனை அனைவர் கண்களும் மொய்த்தன.

நடுத்தர உயரம், உடல்வாகுதான். ஆனால் அச்சதுர முகத்தின் ஒளி நிரம்பிய கண்களும் சின்ன முறுக்கு மீசையும் அவனை மிடுக்காக்கின.

''இருக்கட்டுமே... எல்லாரோடும் கீழே உட்கார்ந்து...'' சங்கோஜப்பட்டவனை உபசரித்தார்கள்.

''ஐயையோ... நீங்க வந்ததே எங்களுக்கு பெருமை.... ஜமீனை கீழே உட்கார்த்தறதா...''

''டேய் இலை போடு'' மணப்பெண்ணின் அண்ணன் கத்த, கரி துணியை உடுத்திய ஒரு பொடியன் இலையோடு வந்தான்.

''ஐயோ... இவனா... சாரு நீ வாங்கி கழுவிப்போடம்மா.'' யாரோ இவள் கையில் திணித்த இலையை இவள் கழுவி மேசையில் பணிவாய் வைத்தாள்.

''முதல்ல இனிப்புப் பச்சடியை வை.''

பார்வைக்கு சுத்தமும் அழகுமாய் இருந்த சார்வரியை பரிமாற வைத்ததில் பெண்

ட்டாருக்குத் திருப்தி.

''சார்வரி, அப்பளம் போடணும்மா... யா.''

நழுவிய நைலக்ஸ் முந்தானையை இறுகச் செருகியபடி அந்த வேலையில் இறங்கினாலும் ஓரக்கண்ணால் மேஜை மீதிருந்த இலையில் ஏதெது குறைகிறது என்பதையும் அவள் கவனிக்காமல் இல்லை.

கூடவே நாசுக்கும் நாகரீகமுமாய் அவன் உண்டதையும் கவனித்தாள்.

வர்ணப் பட்டாம்பூச்சியாய் பந்தியின் ஊடாக பறந்துத் திரிந்த அவளை பச்சடி, ஊறுகாய் போல அவனது கண்களும் அவ்வப்போது தொட்டுக் கொண்டன!

அதை அவளும் உணர்ந்திருந்தாள்.

அவன் பார்வை இவளைத் தொட்ட போதெல்லாம் சார்வரி கவனமாய் மறுபக்கம் திரும்பிவிட்டு, அவன் தன்னைப் பார்க்கவில்லை என்று அவன் நினைத்த சமயம் முதலில் அவன் இலையை, அதில் அவனது மென்மையான நீள விரல்களின் நேர்த்தியை, பின் சடுதியாய் அவன் முகத்தையும் ஏறிட்டு பின் தனது விழிகளை விலக்கினாள்.

''இலை எடுத்த இடத்தை யாராவது விசிறா பெருக்கித் தள்ளணும். அப்பதான் மறுபந்திக்கு இலை இடலாம்''

குரல் கேட்க, அவள் அடுத்த வேலையில் இறங்கினாள். மேலும் இரு பெண்களோடு பெருக்கி, சிந்திய பருக்கை, குழம்பு, காய் சிதறல்களை எச்சில் இலை கூடைக்குள் தள்ளினாள்.

''சாரும்மா, கூடை சரியுது... ஒரு கை பிடி. சிந்திட்டா மறுபடி வேலை...'' என்ற வேலைக்கார பெண்ணின் இடுப்பிலிருந்த கூடையைப் பிடித்தபடி உடன் நடந்தாள்.

கொட்டப்படப் போகும் இலைகளுக்காய் காத்திருந்தது ஒரு கூட்டம். கண்களில் பசியும் பசியாறும் ஆர்வமுமாய் நின்ற ஏழைக்கூட்டம்.

'உங்களுக்கு மிஞ்சியது எங்களுக்கு' என்று ஒரு இனுசான சமரசப் பார்வையுடன் அருகே ஒரு குழுவாய் நாய்கள்!

இவளது மனம் இளகியது.

''ஏம்மா சாரு, உனக்கிந்த வேலை?'' தெரிந்தவர் ஒருவர் முகம் சுளித்தார்.

ஆக எச்சிலைப் பக்கம் போவதே அருவெறுக்கத்தக்கதாய் இருக்க, அதைப் பிரித்து, அதில் கலந்து கிடக்கும் மிச்சத்தை வழித்தெடுத்து உண்பது... நினைப்பே கூசியது... ஆனால் கூச்சமில்லாத பெரும் ஆர்வத்துடன் இக்கூட்டம் அதற்காய் காத்து கிடக்கிறதே?

சிலர் கைகளில் அலுமினிய தூக்குச் சட்டிகள் வேறு.

சாரு பதனமாய் கூடையை இறக்கினாள்.

''கொஞ்சம் பொறுக்கா, இந்த இடத்தைக் கழுவிட்டு கூடையைப் பதனமாய் சரிக்கலாம்... அவங்க முடிஞ்சதை எடுத்துகட்டும்.''

மனிதர்கள் பாய்ந்து எச்சிலைகளை அளைவதை, அள்ளுவதைக் காண சகியாமல்-

''கொஞ்சம் பொறுத்தால், கடைசி பந்தியில் எல்லாரும் உக்காரலாமே?'' சொன்னாள்.

''வீசாமல் இப்படி வெச்சதே பெரிசு தாயி... நல்லாயிருக்கணும் நீ...'' அவர்கள் காரியத்தில் இறங்க பெருமூச்சுடன் விலகினாள்.

ஆனால், பின்கட்டை முழுக்கத் தாண்டுவதற்குள் அந்த ஓலம் அவளைச் சுண்டி

திருப்பியது. வேலைக்கார பெண் காலி கூடையுடன் போய்விட, இவள் மறுபடி ஒடிப்போய் பார்த்தாள்.

இரண்டு, நான்கு கால் ஜீவன்கள் எல்லோருமாய் முண்டிய பசி வேகத்தில் ஒதுக்கப்பட்ட ஒரு சிறு ஜீவனது ஓலம் தான் அது.

அக்குட்டி நாயின் அருகே இவள் மண்டியிட, அது பயந்து பம்மியது.

''அச்சச்சோ... நான் உன்னை ஏதும் பண்ணலையே... உனக்கு இப்பவே மோருஞ்சாதமும் பிணைஞ்சு எடுத்து வரேன்...அழாத...''

இவள் கை நீட்ட, உணவின் மணமிருந்த அம்மிருதுவான கையைக் குட்டி நாய் முகர்ந்து முணங்கியது.

''தோ வரேன்''- சாரு நடக்க, அவள் பின்னே விந்தி விந்தி வந்தது.

''அச்சோ... குட்டிக்கு கால்ல அடியா?''

'ஆமாம்' என்பதாய் தன் குச்சி வாலை சற்று ஆட்டிச் சொன்னது.

''உன்ன வராத. இங்கேயே நில்லு.''

அவளது உத்தரவு புரிந்தாற் போல தென்னைமர நிழலில் ஒண்டிக் காத்திருந்தது.

ஒரு பாத்திரத்தின் மூடியில் சிறிது மோர் சாதத்தைப் பிசைந்து எடுத்து வந்தவள் ஒரு கிழிந்த இலையில் அதை இட்டு வைத்தாள்.

இடை இடையே இவளை ஒரு நன்றி பார்வை பார்த்த குட்டி அவசரமாய் கவ்வி விழுங்கியது.

''விக்கிடும்... மெள்ள...'' இவள் சொல்ல, சன்னமாய் வாலாட்டியபடி கடைசி பருக்கையையும் நக்கி நிமிர்ந்தது.

பழுப்புநிற கண்ணாடி கண்கள் முழுக்க நன்றியும் ஏக்கமுமாய் தன்னையே அதுபார்க்க, சார்வரிக்குள் உருகியது.

''சரி. இங்கேயே இரு.. வீட்டுக்குப் போறப்ப உன்னைக் கூட்டிக்கறேன். சரிதானா?''

குரலின் ஆதூரம் புரிய அதன் கண்களின் ஒளி கூடியது.

''இப்ப இங்கேயே இரு.''

கையின் சைகையுடன் திரும்பியவள் எதிலோ... எவரிலோ முட்ட நேர்ந்தது.

''மன்... மன்னிக்கணும்.'' தான் மோதியது இளைய ஜமீன் மீது என்று புரிய, பதறினாள்.

''உங்களுக்கு இளகின மனசு... யாருக்கும் உதவற மனசு... ம்ம்?''

புன்னகையோடு வந்த பாராட்டில் முகம் சிவந்தாள்.

இவர் இத்தனை நேரம் இங்கா இருந்தார். அதுவும் இந்த பின்கட்டில்...?

இவளது சிந்தனை புரிந்தது போல பேசினான்.

''நீங்க என்னதான் பண்றீங்கன்னு பார்க்க ஒரு ஆசை... ஆக குட்டி நாயை வீட்டுக்கு கூட்டிட்டு போகும் உத்தேசமா?''

''பாட்டி... அவங்களை சமாளிச்சுடலாம்...''

பின்வாசலில் பெண்ணின் அண்ணனின் முகம் சற்று கலவரமாய் எட்டிப்பார்த்தது.

''நல்லது செய்றதில் என்னை முந்திகிட்டீங்க... இனி மற்றதில் நான் முந்திக்கணும். வரட்டா'' அவளை நீர்க்கமாய் பார்த்தவன், விலகினான்.

3

''எனக்குக் கையும் ஓடலை... காலும் ஓடலை...'' என்று அங்கலாய்த்த பாட்டியின் கையும் காலும் ஒரு நிமிடமும் ஓயவில்லை!

''நாலு நாளு டயம் தந்திருந்தா வீட்டை வெள்ளையே அடிச்சிருப்பேன். இப்ப திடுதிப்புன்னு வர்ராதா?''

சலித்த குரலில் கர்வத் தொனி!

சார்வரிக்குள் ஏகக் குழப்பம்.

'சிங்கமுக அரண்மனையின் இளையராணி உங்களைப் பார்க்க இன்ன தேதி இன்ன நேரத்தில் வருகிறார்' என்ற தகவல் வந்ததிலிருந்தே அவள் புத்திக்குள் சிறு பிரளயம்தான்.

'ஏன்?' 'எதற்காக?' என்ற கேள்விகளும் உள்ளே மாறி மாறி கும்மியடித்தன.

ஏற்கனவே சதா கல்யாணத்தில் சந்தித்த இளையவன் முகம் நினைப்பில் நின்று வெட்கமும் கலவரம் ஏற்படுத்த... இப்போது இது வேறு!

''ஏம்டீ... உனக்கு ஏதும் புரியுதா? ஏன் அவுக நம்மத் தேடி வரணும்?'' என்று வினவிய பாட்டியிடம் மூச்சு விடவில்லை.

பாட்டியிடம் நாய்குட்டியை அழைத்து வந்ததற்கான திட்டே இன்னும் வாங்கி தீரவில்லையே...

பாட்டியின் ஏச்சு மிக அடங்கியிருந்தது.

''சரி, நாம ரெண்டு பொட்டைகளாய் இருக்கோம். இது காவலாய் கிடக்கட்டுமே.. ராசியான ஜீவனு போல... வந்ததும் வராததுமாய் பெரிய இடத்து ஆட்களையும் வரவழைச்சிருச்சே...'' என்று அதிசயிக்க ஆரம்பித்திருந்தாள்.

ஆனால் இளையராணி மாலை ஐந்திற்கு வீடு வருவதாய் சொல்லப்பட, காலையிலிருந்து சார்வரிக்கு உத்தரவுகள் மாறி மாறி வந்தன.

எதிர்பார்த்தபடி இளையராணி நீல, வெள்ளை ப்ளைமோத் காரில் வந்து இறங்கினார். அதன் நீளமே தனி தோரணையாய் இருக்க, இறங்கிய பெண்மணியின் ஆடை, நகைகளும் மிரட்டின.

கிராமத்தவருக்குப் பழகிய தடித்த தங்கச் சரங்களில்லை. சன்ன சரத்தில் மின்னிய வைரங்கள் தங்களது மதிப்பைக் கண்சிமிட்டிச் சொல்லின. அதிக ஜரிகை மின்னாத மிருதுவான பட்டுச்சேலை. சாஸ்திரத்திற்காய் கொண்டையில் செருகப்பட்ட இணுக்குப் பூ. வெடிப்பற்ற பாதங்கள், அவற்றில் தங்கக் கொலுசுகள்...!

ராணியைத் தொடர்ந்து அகன்ற தாம்பாளங்கள் இறக்கப்பட்டன. அவற்றின் விளிம்பில் நுணுக்கமரன வேலைப்பாடு, கனத்திற்குப் பிடிக்கத் தோதாக இருபுறமும் சிங்கமுகப் பிடிகள்.

தட்டுகளில் தேர்ந்த மாதுளை, ஆப்பிள், ஆரஞ்சு, வாழை தவிர பருப்பு, தேங்காய், புஷ்ப வகைகள். ஒவ்வொன்றையும் தேர்ந்து தொடுத்தது போல பரும் மொட்டுகளாய் மல்லிகை, ஜாதிப் பூச்சரங்கள்.

அத்தனையையும் தன் அனுபவக் கண்களால் உள்வாங்கிய கிழவிக்கு பேச்சும் உள்ளிறங்கி விட்டது.

இளையராணி அதிகச் சிவப்பு, அழகு என்றில்லையானாலும் நல்ல உயரம். உடலைக் கட்டுக்கோப்பாகவும் வைத்திருந்தார். முகத்தில் அமைதி விரவிய கம்பீரம், அதற்குப் பொருத்தமான பேச்சு.

பாட்டிக்கு அந்த அமர்த்தலான குரல் காதில் கேட்கவில்லை.... கேட்பதில் பழுது ஏற்பட்டதிலிருந்து பாட்டி தானும் இரைந்து பேசி பிறரையும் கத்தவே வைப்பாள்.

ஆக இப்போது விவரம் முழுதாய் காதில் விழாமல் பாட்டி பரிதாபமாய் விழித்ததில் சாருவிற்குள் சிரிப்பு கூடியது. கூடவே இத்தனை பவிசுள்ள ஜமீனம்மாளுக்கு தன் வீட்டில் என்ன வேலை? அதுவும் இத்தனைத் தட்டு, தடபுடலோடு என்ற கலக்கமும் கலந்திருந்தது. ராணியின் தொனி இறங்கியிருக்க, ஏதும் கேட்காததில் கலக்கமும் கூடியது. ஆக காபி தயாரிப்பில் கவனமானாள்.

பாட்டியம்மா மிக அருமையாய் தயாரிக்கும் வெல்லக் கொழுக்கட்டைகள் கொப்பரைக்குள் ஆவியடிக்கக் கிடந்தன. தேன்குழல், சீப்புச் சீடைகளை வடிவாக வெள்ளித்தட்டில் அடுக்கினாள். பாட்டி அழைத்ததும் கொழுக்கட்டைகளை மறுதட்டில் கொண்டு போய் வைக்க வேணும்.. கைகால்கள் துவண்டு வெடவெடத்தன.

''அடடே... அப்படியா., ரொம்ப சந்தோசம்...'' பாட்டியின் உற்சாகக் குரல் வீறிட, பல்லி போல சுவரில் ஒண்டி ஒட்டுக் கேட்க முயன்றாள்.

''உங்க பேத்தியை நம் ஜனநிதுல ஒருத்தர் 4 நாள் முந்திய கல்யாணத்துல பார்த்துட்டு வந்து சிலாகிக்கவும் தான் துருவி விசாரிச்சோம். நீங்க ஏற்கெனவே சுத்திமுத்தி கல்யாணம் மூலமாய் எங்களுக்கு உறவுதான்றது தெரிய வந்தது.. அதிலே அப்பாவுக்குத் திருப்தி...''

''அடடே.... அது பெரிய விசயமுல்ல? எங்க மாப்பிள்ளை வகையில சொந்தமாயிருப்பீகளோ? அவுக பெரிய வம்சந்தான். எம்பொண்ணு சாவித்திரி அம்சமாயிருக்கக் கொண்டு தேடி வந்துக் கேட்டாங்க. அஞ்சு நாள் கல்யாணம். அம்புட்டுக் கூட்டம்... பொண்டுக நாங்க பந்தி, சமையல்னு மேற்பார்வை இடறதிலேயே இருந்தோமா... யாராரு வந்து போனதுன்னு கூட அறியலை. அப்புறம் பொண்ணு அங்கேயே இருந்துட்டா. எங்களது கிராமம்னு மாப்பிள்ளை அவளைப் பிரசவத்துக்கு கூட விடலை...''

தொடர்ந்து பாட்டி எப்படி ரேனூர் வந்தார் என்பதை எல்லாம் ஒருபடியாய் சொல்லி முடித்த போது சாரு பாலை சிறுதீயில் பொங்க விட்டிருந்தாள்.

காபியின் மணம் சமையல்கட்டை மீறி வீட்டைத்துளைக்கவும் தான் பாட்டி பதறினாள்.

''அடடே... இப்படி உங்களை வெறுமே உக்கார வெச்சுப் பேசுதேனே... பலகாரம், காபி எல்லாந் தயார்தான்....''

''உங்க பேத்திதானே எடுத்து வருவா?''

''வரட்டுமே... பின்னே? யம்மாடி சாரு... சார்வரி...''

''அபூர்வமான பெயர்.''

''ஆமங்க.. அவங்கப்பா வெச்சதுதான்...''

''அது தமிழ் வருஷத்தின் பெயர்.. இல்லையா?''

''அப்படித்தாம் போல...''

அதற்குள் முன்னறைக்குள் பலகாரத் தட்டுகளோடு நுழைந்த இளையவளை ஏறிட்டாள் இளையராணி.

அவள் முகத்தில் உணர்ச்சிகளின் ஓட்டம்... வியப்பும் மகிழ்வும் அவற்றில் பிரதானமாய் தெரிந்தன.

பூப்போல காலூன்றி நடந்த சார்வரி குனிந்து பலகார -தட்டை வைத்தபின் நமஸ்கரித்தாள்.

''அமோகமாய் இருக்கனும்.''

எழுந்தவளைத் தன்னருகே இருத்திக் கொண்டாள் இளையராணி.

பிடித்தங்கள், படிப்பு, தோழிகள் என்று பொதுவாக நகர்ந்தது பேச்சு.

''உம்பேரைக் கேட்டதும் ஒரு கணம் திகைச்சுட்டேன் சார்வரி.''

ஏன் என்பதாய் நிமிர்ந்தாள் இளையவள்.

''என் மருமகன்... அதாவது என் ஒரே அண்ணனின் ஒரே மகன் பேரும் ஒரு தமிழ் வருஷத்தியதுதான். சர்வஜித்... சகலத்தையும் வென்றவன்னு அர்த்தம்...''

குரலை மிகத் தழைத்துத் தொடர்ந்தாள்.

''இப்ப உன்னை வெல்லணும். நீ அவனுக்கு மனைவியாகணும்னு நினைக்கறான்மா. அதுவும் வாய்க்கணும்..''

பாட்டி தன் காதை ஒரு நிறுசாய் சரித்து கவனிக்க முயன்றாள்.

''சரி... சார்வரி குடிக்க கொஞ்சம் தண்ணி எடுத்து வர்ரியா.. மெள்ள வந்தால் போதும்...''

எம்பிப் படபடத்த தன் இதயத்தை அழுந்தப்பிடித்துக் கொள்ள வேணும் போலிருக்க சாருவும் நன்றியுடன் உள்பக்கம் விரைந்தாள். வருவதற்கு துணியாய் துவண்ட கால்கள் இப்போது நன்கு ஒத்துழைத்தன.

உள்ளறைக்குப் போனதும் சுவரோடு சுவராய் சரிந்து அமர்ந்தாள்.

பாட்டிக்குக் கேட்பதற்காக ராணி மறுபடி உரக்கவே பேச நேர்ந்ததால் பெரும்வாரியான வார்த்தைகள் இவள் காதுகளையும் தெளிவாகவே வந்தடைந்தன.

'சர்வஜித்... சர்வஜித்...' பேரை மந்திரம் போல உச்சரித்தாள். தன்னைப் பார்த்ததுமே பிடித்துப் போய் தன் அத்தையைப் பெண் கேட்க அனுப்பிய தன் ராஜகுமாரனை நினைத்ததிலேயே அவளது இளம் உட[...] நடுங்கியது... ஒரு விதமான இன்ப நடுக்கம்.

பார்த்ததுமே... அல்லது க[...] நடவடிக்கைகளைக் கவனிக்கவுமே அவருக்கு[...] ஏதோ ஈர்ப்பு போல... இல்லாவிடில் தன்னை[...] ஏன் கொல்லைப்புறம் வரை பின்தொடரணும்[...]

தன் மீதும் ஏதோ ஒரு வசியப் பொ[...] தூவப் பட்டிருக்கிறது போலும்... அல்லாம[...] தானும் ஏன் நான்கு நாட்களாய் பெய[...] அறியாத ஒரு புதுமனிதனின் நடைமுறைகளை[...] மிருதுவான புன்னகையை, தன்னிடம் அவ[...] பேசிய சில வார்த்தைகளை, அதிலிருந்[...] பாராட்டை, எண்ணி எண்ணி மாய வேணும்?

பாராட்டப்பட வேண்டியது[...] இளையராணியும் தான் என்று பட்ட[...] 'கல்யாணத்தில் உங்க பேத்தியைக் கண்டு எ[...] மருமகன் ஆசைப்பட்டுட்டான். அதான் பெ[...] வந்தேன்' என்றிருந்தால் பாட்டி இத்தனை[...] பிரியமும் சகஜமுமாய் அமர்ந்து பேசமாட்டாள்[...] பேச்சில் இத்தனை மரியாதை நிச்சய[...] இருந்திருக்காது.,

ஆனாலும் தொடர்ந்து வந்தப்பேச்[...] சார்வரியை மிகக் கலங்கடித்தது.

உடல் பருமனை குறைக்க நாய்களுக்கும் உடற்பயிற்சி

உடல் பருமனை குறைக்க மனிதர்க[...] மட்டும் தான் உடற்பயிற்சி செய்ய வேண்டு[...] என்பதில்லை. வீட்டில் நாம் வளர்க்கு[...] செல்லப் பிராணிகளையும் உடற்பயிற்சி செய்[...] வைத்து அவற்றின் எடையை குறைக்க[...] செய்யலாம்.

இந்த அதிசய உடற்பயிற்சி முறை எந்[...] நாட்டில் கடைபிடிக்கப்படுகிறது என்கிறீர்களா[...] உலக அதிசயங்களை கண்டு பிடிக்கு[...] ஜப்பான் நாட்டில் தான் இந்த அதிசய[...] நடக்கிறது.

ஜப்பானியர்கள் தங்கள் உடல் பருமனை[...] மட்டும் குறைத்துக் கொள்வதில்லை. வீட்டி[...] செல்லப் பிராணியான நாய்களையு[...] தங்களைப் போலவே உடல் பருமனை[...] குறைக்க வைத்து அழகாக வைத்து[...] கொள்கிறார்கள்.

வீட்டிலோ அல்லது உடற்பயிற்சி கூடத்திலோ ஜப்பானியர்கள் 'டிரெட்மில்' லில் நடைபயிற்சியில் ஈடுபடும் போது, செல்ல நாய்க்குட்டிகளையும் அதே 'டிரெட்மில்'லில் உடற்பயிற்சி செய்ய வைக்கிறார்கள். இந்த பயிற்சிக்கு பின்னர் அவற்றுக்கு சிறப்பு குளியலும் உண்டு. இந்த நவீன உடற்பயிற்சியால் நாய்களின் உடல் எடை கணிசமாக குறைந்து சிக்கென்று இருக்கிறதாம்.

ஜப்பானியர்கள் சகமனிதர்களை மட்டுமல்ல, உடன் வளரும் வீட்டுப் பிராணிகளையும் தங்களுக்கு இணையாக மதிக்க தெரிந்து வைத்திருக்கிறார்கள். இந்த தாராள மனப்பான்மை தான் அவர்கள் தயாரிக்கும் பொருட்களையும் உலகம் முழுதும் தாராளமயமாக்கி விடுகிறதோ?

ஜப்பானியர்கள் உருவத்தில் குட்டையானவர்களாக இருந்தாலும் மனதளவில் நெட்டையானவர்களே.

-சுகன்யா.

4

''உங்க வீட்டுக்கு.. அரண்மனைக்கு பொண்ணு குடுக்கறளவு நாங்க உசந்தவங்களில்லை..''

''அப்படி யோசிக்கக்கூட கூடாது நீங்க. 'தாய் வளர்க்காத பிள்ளை பேய் பிள்ளை'னு சொலவடை உண்டு. தாய் நல்லபடியாய் வளர்த்தியிருந்தா எப்படி இருக்குமோ, அப்படியே பேத்தியை உருவாக்கியிருக்கீங்க.. படிப்பு, பாட்டு, சமையல், நேர்த்தியாய் உடுத்த, கைவேலைன்னு பேத்திக்கு மேல்தட்டுக் குடித்தனத்திற்கான எல்லா அம்சமும் அமைச்சிருக்கீங்க.. பிறகென்ன? பிள்ளை வீட்டுக்காரங்களே தேடி, முறைப்படி கேட்டு வர்ரோம்..''

''அதெல்லாம் பெருமைதாம்மா...''

''கொஞ்சம் நெருடலான விஷயமும் இருக்குது.. கொஞ்சமென்ன நிறையவே நெருடும். ஆனால் இந்த சம்பந்தம் கூடி வரணும். நம்பக் குழந்தைகளை நாம மணக்கோலத்தில் பார்க்கணும். அதுங்க ஆயுகம், ஆனந்தமும் சந்ததியுமாய் தழைக்கறதைக் கண்டு பூரிக்கணும்.''

பாட்டி அக்காட்சியை அகக்கண்ணால் கண்டு பூரித்து அழுது விட்டாள் போலும்..

''கண்ணைத் தொடைச்சுக்குங்க. நாளை சர்வஜித் வெளிநாடு போறான். ஜமீனுக்குரிய கடலாட்டம் ஆஸ்தி. அந்தஸ்தெல்லாம் இப்போ போச்சு. ஆனால் கடவுள் காலத்துக்கேற்ப என் மருமகனுக்கு நிறைஞ்ச புத்தியைக் கொடுத்திருக்கார்.''

''ம்ம்.. அதை யாரால பறிக்கக' முடியும்? வெள்ளத்தால் அழியாது.. வெந்தணலால் வேகாது கல்வின்னு பாட்டே உண்டே..''

''ஏற்கனவே நல்ல படிப்பு தான். பெரிய நிறுவனங்களில் இவனுக்கு மதிப்பான இடமுண்டு. சட்டம் பற்றி மூணு மாசத்து டிப்ளமோ படிப்பு ஒன்றுக்காக் சிங்கப்பூர் போகிறான்.''

''சிங்கமுக அரண்மனை.. அதைச்சுற்றின இடமெல்லாம்?''

பாட்டி சுதாரிப்பாய் விசாரித்தாள்.

''எல்லாம் நம்மிடம் தான் இருக்குதுங்க. அதைக் கட்டி காபந்து பண்ணவும் இந்த காலத்துல படிப்பு தேவைப்படுதே. தவிர அரண்மனையை பராமரிக்க, அத்தனை வேலையாட்களுக்கு சம்பளம் தரவுமே லட்சங்கள்ல பணம் தேவைப்படுது.''

பாட்டியின் கண்கள் விரிந்து உருண்டன போலும்.

''என்ன அப்படிப் பாக்கறீங்க? ஒரு நாளைக்கு வெறுமே எங்க வேலையாட்களுக்கு மட்டுமே இருவது படி சாதம் வடிக்கணும். அது தவிர வந்து போறவங்களையும் கை

நனைக்காமல் அனுப்ப முடியாதுங்களே? அதுக்கு தனியாய் ஏழெட்டு படி சாதம், பொரியல், கூட்டுன்னு..''

''அப்ப இத்தனையையும் மேற்பார்வை பண்ண அரண்மனையில் யாரிருக்கா?''

''எங்க அக்கா சூர்யகலா இருக்கா. எம் பேர் சந்திரலேகா.''

''நல்லதுங்க. நீங்க இருக்கறது மதுரையைத் தாண்டின்னீக.. அவுங்க ஊரு எது..?

''பட்டணத்துக்கு கட்டி அனுப்பிச்சோம். பெரியத்தான் தவறின பிறகு கைக்குழந்தையோடு அப்பா வீட்டுக்கே வந்துட்டா. அவளுக்கு ஒரே மகன். பேர் சுரேந்திரன். எங்கப்பாவுக்கு வாதத்தொல்லை. நடமாட்டமில்லை. பேச்சும் குழறும். அம்மா தவறின பிறகு மாளிகையைக் கட்டிக் காக்க, அப்பாவை பாசமாய் பேண நம்ம குடும்பத்து ஆள் இருந்தாத்தானே?''

''உண்மை.. வாஸ்தவம்.. உங்க அண்ணன்?''

''அண்ணா, அண்ணி நேபாளுக்கு விமானத்தில் போனப்ப விபத்து ஏற்பட்டு இறந்துட்டாங்க. அப்ப சர்வஜித்துக்கு வயசு பதினொன்னு.''

இதைக்கேட்ட சார்வரியின் நெஞ்சு இளகியது.

''அது ஜமீன் வீடு... சார்வரி இங்க ரெண்டு பேருக்கு அளந்து போட்டுப் பழகிய பொண்ணு..''

''வாஸ்தவங்க. அவ அப்பா வீட்டோட இருந்திருந்தா நாலு பேர் வர போவன்னு இருந்திருக்கும். இப்ப யாரையும் உள்ளே ஏத்தறதில்லை.. தப்பாய் ஒரு பேச்சு புறப்பட்டறக் கூடாதில்லீங்களா?''

''புரியுது. பஞ்சாரத்துல அடைபட்ட கோழிக்குஞ்சாய் வளர்ந்த பொண்ணை திடீர்னு காட்டுக்குள்ள விட்டது போல இவ திகைச்சுடக்கூடாது... அதனால''

''சொல்லுங்கம்மா..''

''சார்வரி எங்ககூட ஒரு மாசமேனும் வந்து இருக்கட்டும். ஜமீன் பழக்க வழக்கங்கள், நடைமுறைகளை கண்டு பழகட்டும். அப்புறம் தயங்காமல் ஆட்சி பண்ணலாம். மாப்பிள்ளையும் இங்கே, ஏன் இந்தியாவிலேயே இல்லை.''

பாட்டியிடமிருந்து மூச்சு பேச்சில்லை.

''ஊரு முறைகேடுன்னு பழிக்குமே..''

''ஊருக்கு ஏன் தெரியணும்? தட்டெல்லாம் இருந்ததால பெரிய கார்ல வந்தேன். வாசல்ல நிற்க வேணாம்னு டிரைவரை அனுப்பிட்டேன். ஆறரை, ஏழுக்கு இருட்டோட ஒரு டாக்ஸியைத் தான் வரச் சொல்லியிருக்கேன். உங்க வீட்டை ஒட்டி வேற வீடு இல்லைன்றதாலதான பிளைமத்ல வந்தேன்.''

''பொத்தி வளர்த்த பிள்ளை இவங்கறதெல்லாம் சரி தான். ஆனா கட்டுப்பாடும் தேவைதானுங்களே? ஏதோ பொண்ணைப் பிடிச்சால் ஜாதகம் கேட்பாங்க. இப்படிப் பொண்ணை கூட்டிட்டு போய் வச்சு அனுப்பறோம்னு...''

''வைரத்துக்கு ராசி பார்க்கறது போலன்னு எண்ணிட்டீங்களா? அதெல்லாமில்லை. இவ தான் எங்க வீட்டு மகராசி. எங்க வீட்டை சார்வரி வந்து பார்க்கட்டும், பழகட்டும்ரேன்.''

''இருக்கலாம். ஆனா ஊர் வாயில விழுந்துட்டா அரைபடணுமே. இது கேள்விபடாத பழக்கமாவில்ல இருக்கு..''

பாட்டியின் குரலில் கடினம் கூடியது.

''அதுக்கு பெரியவங்க நீங்க தான் ஆலோசனை சொல்லணும்..'' எதிர்புறம் தழைந்தது.

''இல்லீங்க ராணியம்மா. இதெல்லாம்...''

''மறுத்துடாதீங்க.. சார்வரி எங்க வீட்டு பொண்ணு இனிங்கறதுல மாற்றமில்லை. உறவுக்காரங்களோட தங்க பிறந்த ஊருக் போயிருக்கறதாய் சொல்லலாமா?''

''அது இங்கன இருவது கல்லுக்குள் இருக்கிற கிராமம். அவ அங்கில்லைங்கறது நாலு நாளுல தெரிஞ்சிடும்.''

''அவ அப்பாவை பார்க்க வட இந்தியாவுக்கு..''

''நல்லவேளை நினைவுபடுத்தினீங்க ராணியம்மா.. எம்மருமவனுக்குத் தெரிஞ்சாவிச்சு. என்னை உப்புக்கண்டம் போட்டு தீர்த்திடுவாரு..''

''அவர் ஊர் உலகம் புரிஞ்சவர். இத்தனையில நல்ல சம்பந்தத்தை நீங்க நழுவ விட்ட தெரிஞ்சாத்தான் வருத்தப்படுவார்.''

''அவர் இருக்கற இடம் தெரிஞ்சாலாவது தகவல் அனுப்பி அபிப்ராயம் கேட்கலாம்.''

பாட்டியின் சுருதி இறங்க ராணியம்மா தொடர்ந்தாள்.

''எங்கப்பாவிற்கு ஜோசியத்தில் நம்பிக்கைக் கிடையாது. அதான் நாங்க ஜாதகம் கேட்கலை''

''அது ஏன்?''

''ஜாதகப் பொருத்தமெல்லாம் கச்சிதமாய் அமைஞ்சதால் அக்கா கல்யாணம் நடந்தது. அத்தான் நிமிஷமாய் மறைஞ்சுட்டார். எங்கண்ணா அண்ணிக்கு பலமுறை பிறந்தது தங்காமல் பிறகு சர்வஜித் கிடைச்சான். விபத்துல அவங்களும் போயாச்சு.''

''போதாத காலம் தான்.''

''அரண்மனை பக்கத்திலேயே எங்க குடும்பத்துக்கு ரொம்ப வேண்டியவர் இருக்கார். ஜோதிடம், மருத்துவம் ரெண்டும் தெரிஞ்சவர். குடும்பத்தில ஒருத்தராய் மதிக்கிறோம். பேர் குருநாயகம். அப்பாவால் நடக்கக் கொள்ள முடியாததால், அப்பாவை கலந்தாலோசித்து சொத்து, சட்ட, நிர்வாகமெல்லாம் இழுத்துப் போட்டுப் பார்ப்பார்.''

''அப்படியும் ஒரு ஆள் தேவை தான். அவரு இந்த ஏற்பாடு பத்தி என்ன சொன்னார்?''

''இந்த ஐடியாவே அவர் அதாவது குருய்யா சொன்னது தான்! அப்பாக்கு ஜாதகத்தில் நம்பிக்கை இல்லாததால், பொண் இங்க வரட்டும். அவ பூஜை பண்ணி சுவாமியைக் குளிரப் பண்ணட்டும். நம்ப பழக்க வழக்கங்களை பார்த்து தெளிவாய், தைரியமாய் மாலையோட வந்து ராணியாய் அரசாளட்டும்ங்கறார். அப்பாவிற்கும் இந்தப் புதுவித ஆலோசனை பிடிச்சுப் போச்சு. இப்பவே பெண்ணை அழைச்சுட்டு வா. எம் பேரன் தான் வெளிநாடு போறான். இந்த வீட்டு மகாலட்சுமியையாவது கண் குளிரப் பார்க்கறேன்னு நிற்கறார். வயசானால் பிடிவாதமும் கூடிடுது!''

பாட்டி அடுத்த விவரமான கேள்வியை வீசினாள். அதுவரை சொல்லப் பட்டதையெல்லாம் தரைமட்டமாக்கும் ஒரு கேள்வி!

''அதெல்லாம் சரி.. சாரு வேறெங்கோ போறதாய் சொல்லிட்டு உங்க அரண்மனையில நாலு வந்து தங்கினாலும், மூணு மாசம் கழிச்சு இந்தியா திரும்பற உங்க மருமான், 'இதென்ன ஒரு பட்டிக்காட்டுப் பொண்ணை என்தலையில் கட்டறீங்க'ன்னு கல்யாணத்துக்கு மறுத்துட்டா? கடல் கடந்து போற வாலிபப் பிள்ளைக, கையோட வெள்ளைக்காரியக் கூட்டிட்டு வர்றதாய் கேள்விபடறோமே..''

இந்த மடக்கலை ராணி எதிர்பார்க்கவில்லை. பிறகு தயக்கமாய் ஒப்புக் கொண்டாள்.

''உங்களிடம் எல்லாம் சொல்லிடறேன்...'' என்று ஆரம்பித்தவள் தன் மருமகன் சார்வரியை திருமண வீட்டில் கண்டது, பிரியப்பட்டது முதற்கொண்டு விவரித்தாள்.

''வேண்டாம்... அப்படிப் பார்க்காதீங்க. கண்ணியமாய் என்னை வரவழைச்ச விஷயத்தை சொன்னாளேத் தவிர வேறெதுவுமில்லை. எங்கே, தான் வெளிநாடு போய்த் திரும்பறதுக்குள்ள உங்க சாருவுக்கு கல்யாணமாகிடுமோன்ற பயம் அவனுக்கு. பெரியவர் குருநாயகத்திடம் அபிப்ராயம் கேட்டோம். சர்வஜித்துடைய ஜாதகத்தைப் பார்த்து, சோழியும் குலுக்கிப் போட்டு... முழுக்க திருப்தியான சமிக்ஞை கிடைக்கலை. கவடி எடுத்துப் பார்த்தப்ப, வரப்போற மருமகள் கன்னியாய் 14 நாளேனும் ஜமீனுடைய சிங்கமுக நாதருக்குப் பூஜை செய்தால், அவர் மனங்குளிர்ந்து ஆசீர்வதிப்பார். குழந்தைகள் அமோகமாய் இருப்பாங்கன்னு தெரிஞ்சுதாம்.. தோஷங்களையெல்லாம் கன்னிப்பூஜை துடைச்சுப் போட்டுடுமாம்..''

பாட்டியிடமிருந்து பதிலில்லை. மனதில் சில கணக்குகள் ஓடின போலும்!

''உங்ககிட்ட படகாட்டம் கார் இருக்குது ராணியம்மா.. தினம் அழைச்சுட்டுப் போய் வந்து விட்டிருங்க. 15 மைலு தொலைவை விரைசலாய் கடந்திடலாமே?''

''அது தண்டோராப் போடறது போல! என்ன பூஜை... என்ன தோஷம்னு வித விதமாய் கதையைக் கிளப்புவாங்க.. பெண்ணைப் பெத்தவங்க கவனமாய் இருக்கணுங்கறது போல.. பெரும் பரம்பரையான நாங்களும் பேச்சுக்கு இடந்தராமல் இருக்கணுமில்லையா?.. ஆனா ஒன்னை நான் யோசிக்கலையே.. ஏம்மா நீங்க கூடவே வந்துடலாமே.. சேர்ந்தே வந்தால் ஊரை பத்திய கவலையுமில்லை... உங்களுக்கும் சஞ்சலமில்லை.''

''அறுவடை சமயம்மா... நீங்களும் நில நீச்சுள்ளவக.. புரிஞ்சுக்கணும்.''

''புரியுதும்மா.. இப்படி ஒரு கோரிக்கையை வச்சது தப்புங்கறது புரியுது. கல்யாணப் பேச்சே வேண்டாம்ன எங்க பிள்ளை, சார்வரியை பிடிச்சிருக்குதுன்னு சொல்லவும் எங்களுக்கு தலை, கால் புரியாமப் போச்சு. உடம்பு முடியாத எங்கப்பாவுக்கு பேரன் மனைவியை பார்க்கணும்ற ஆசை. அப்பாக்கு ஜோதிடத்தில் பிடிப்பற்று

போனாலும் கடவுள் நம்பிக்கை உண்டு. எங்க ஜமீனுக்கான சிங்கமுக நாதருக்கு பூஜை செஞ்சால் எல்லா தோஷமும் விலகி சுபிட்சம் வரும்னு நம்பறார். பேரன் மூலமான வாரிசைப் பார்த்தால் அப்பா நிமிர்ந்துடுவார். அதுவரை பேத்தியை பார்க்க, பேசன்னு.. சரி இப்ப என்ன.. சர்வஜித் வரட்டும். தாலி கட்டினப்புறம் மத்த சடங்கை ஒத்தி வைச்சுட்டு சார்வரியை பூஜையை நடத்தச் சொல்வோம். ஆனால் தாலி ஏறின பிறகு? நடக்கிறபடி நடக்கட்டும்.''

ராணியின் குரலிலிருந்த கம்பீரம் கலைந்து போக, பாட்டியின் குரல் கணீரென எழுந்தது.

''கேட்க வேண்டியவளைக் கேட்காம நாம இப்படிப் பேசிட்டே போனா எப்படி?''

''சார்வரியைக் கேட்கணுமா.. அதுவும் சரி தான்.''

''பொடிப்பிள்ளையை என்ன கேட்க? ஜகதலாம்பாளைக் கேட்போம். அவ இன்னாருக்கு இன்னார் இப்படின்னு முடிச்சு போட்டிருப்பாளே.. பூப்போட்டு கேட்போம். சரின்னு வந்தாப் பொண்ணை அழைச்சுட்டுப் போங்க.. இத்தனை பெரிய வாழ்வு அமைய இருக்கையில நா தடையாய் நிற்க வேணாம். வாங்க... தவிர பூஜை அறையில தான் சாருவோட ஜாதகமிருக்குது. யோக ஜாதகம் அது.''

பூஜை அறையின் கதவைத் திறக்க, அதற்கென்றே காத்திருந்தது போல, மிருதுவாய் குலுக்கப்பட்டது போல.. அம்பாள் படத்தின் மேலிருந்த செம்பருத்தி நழுவி அழகாய் விழுந்தது!

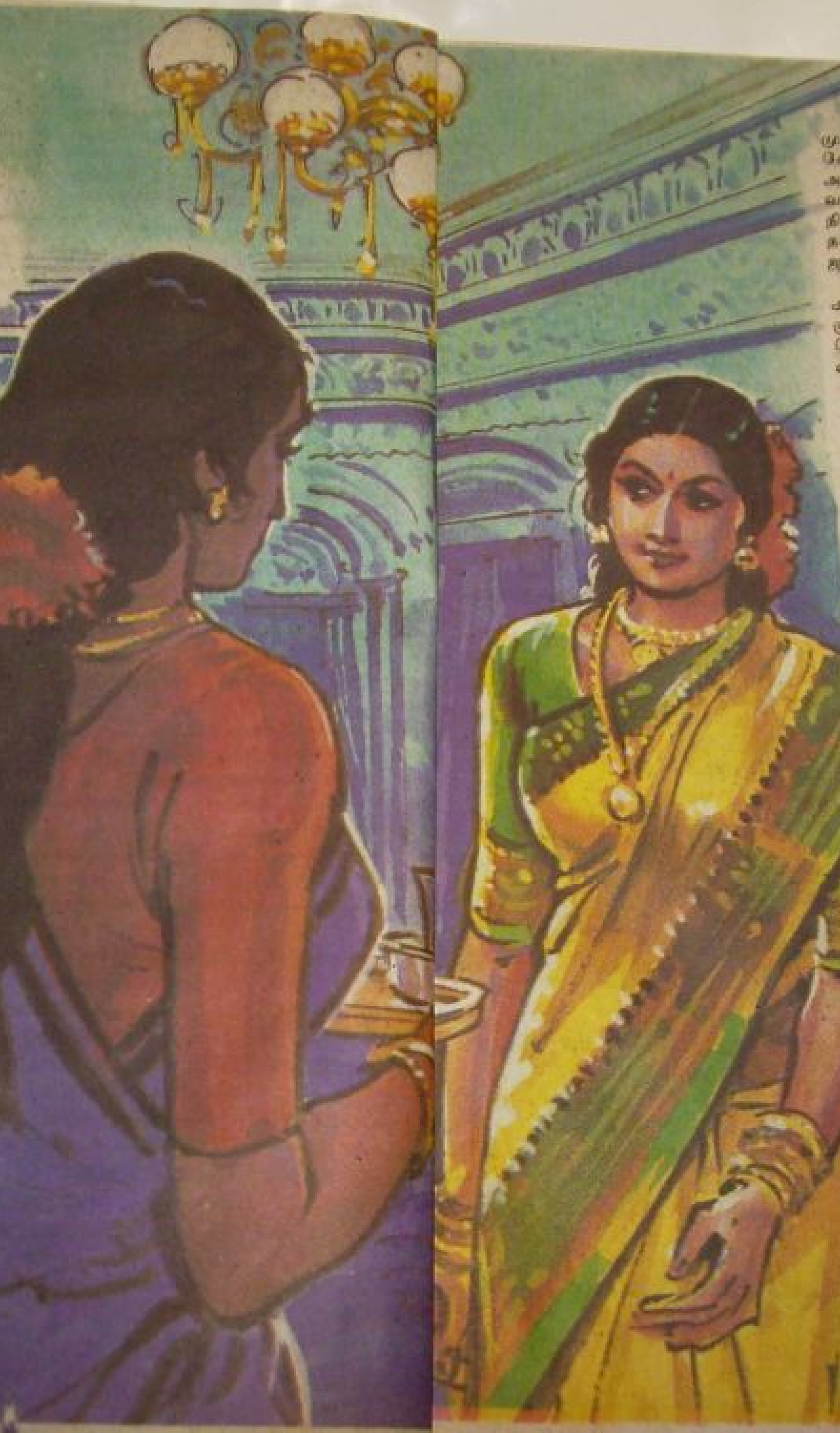

5

நீளமான சன்னப் படிகள். அவற்றின் இருபுறமும் பிடரி அடர்ந்த வலிய கல் சிங்கங்கள்.

மனதுள் கடவுளின் துணை கோரியபடியே படியேறினாள் சார்வரி. இத்தனை பிரம்மாண்டத்தை அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை. வாசலை அடைய, இளைய ராணியே ஆரத்தி சுற்றினார்.

''உள்ளே வாம்மா...''

குனிந்து வணங்கினாள்.

''அமோகமாய் நீயும் வாழ்ந்து இந்த பரம்பரையையும் வாழ்விக்கணும்மா...''

உடன் வந்திருந்த பாட்டிக்கு பேச்செழவில்லை. பிரமிப்பு அவள் கண்களை நிறைத்து வாயை அடைத்திருந்தது. வெகு கவனமாய் ஊரார் மோப்பம் பிடித்து விடாத வகையில் பேத்தியை அழைத்து வந்திருந்தாள். அரண்மனைக்குத் தோதான சில உயர்ரகப் பட்டுப்புடவைகள், நாகரீகப் பொருட்கள், பெரியவர்களுக்குத் தர என்று சில பரிசு

பொருட்களோடு நிறைந்திருந்த ஊதாவும் சிவப்புமான புது டிரங்க் பெட்டியின் பளபளப்பு இங்கு கோரமாய் தெரிந்தாற் போலிருந்தது.

''முதல்ல உன் அறைக்குப் போம்மா சாரு... கைகால் கழுவிட்டு பூஜையறையில் வந்து விளக்கேற்று'' என்ற இளையராணி, அருகே புதியவர்களை மகா ஆவலுடன் பார்த்து நின்ற பெண்ணை ஏவினாள்.

''புவனி அம்மாக்கு அறையைக் காட்டு...''

இதற்கென்றே காத்திருந்த தினுசில் கும்பிட்டபடி உடன் வந்தாள், புவனி. அவளது உடையும், முகப்பொலிவும் அவளை வேலைக்காரி என்றே நினைக்க விடவில்லை. ஆனால் அவள் பணிவு அப்படித்தான் என்றது.

''உங்க பெட்டிகளை அறை பீரோவில வச்சிருக்கும்மா... குளியலறையில வெந்நீர் விளாவி வச்சிருக்கேன்... துண்டு, சந்தன சோப்பு, பவுடரு எல்லாமுண்டு...'' பேசியபடி அவள் கனத்த தேக்குக் கதவைத் தள்ளினாள்.

உள்ளிருந்தது விசாலமான அரைவட்ட வடிவிலான அறை.

''அதாம்மா குளியலறை... நீங்க முகங் கழுவி வர்றதுக்குள்ள, காபி எடுத்தாரேன்... பத்து நிமுசத்துல பூஜையறைக்குப் போகணும்னு...''

''ஆகட்டும்... வீட்டில் மற்றவங்க எல்லாரும்...?''

''பூஜையறையிலேப் பார்ப்பீங்க... சேர்ந்து சாமி கும்பிட்டுட்டு, பலகாரம் சாப்பிடும் போது எல்லாரோடவும் பேசலாங்கம்மா...''

புவனி கிளம்ப, பாட்டி ஒரு நீள மூச்சுடன் அங்கிருந்த குஷன் நாற்காலியில் சரிந்தாள்.

''அம்பாள்தான் காப்பாத்தினா...''

''என்ன சொல்றீங்க பாட்டி?''

''இந்த... இப்படி ஒரு வாழ்வு உனக்கு... என் வெட்டி ஜம்பத்தினால கிடைக்காமப் போயிருந்தா?''

''ஒவ்வொரு மணி அரிசியிலும் யார் பேர் எழுதியிருக்கோ அது அவங்களுக்குத்தான்னு சொல்வீங்களே பாட்டி...''

''அதுவுஞ்சரிதான். அதான் அம்பாள் பூப்போட்டுக் காட்டிட்டா. இல்லைன்னா எனக்கு இப்படி ஒரு முடிவு எடுக்கத் துணிவில்லடீ''

''நீங்களும் தங்கிடுங்களேன் பாட்டி...''

''ஆசைதான்... ராஜ வாழ்வுங்கறது இதுதான். உனக்குப் பாதுகாப்பாய் இருந்தாப்பலவும் ஆச்சு... ஆனா ஊர்ல பேச் கிளம்பிடுமேடீ.. கிழவி அறுவடையை விட்டுட்டுப் போறதுன்னா விஷய பெரிசுதான். அது என்னா... எங்கேன்னு தூ எடுத்துட்டாங்கன்னா? உங்கப்பாட்ட விவ சொல்ல முடியாதது வேற நெஞ் வாதிக்குது...''

''மணிகுட்டி வேற வீட்டில தனிய இருக்குது. ஒரு நாளைக்கு ரஞ்சி பார்த்துப்பா. அதுக்கும் மேல நீ இல்லாட ஏங்கிப் போயிடும் பாட்டி.''

''ஆமா... நாய்குட்டியை என் மருகுறா... நீ மேலுக்கு ஊத்திட்டு புதுச வாங்கின சந்தன நிற ஆரணியைக் கட்டிக்கே தலை சீவி, மப்பா மொட்டுப் பூவை செண்டாட்டம் கட்டி வச்சிருக்காங்க பா சூடிட்டுக் கிளம்பு...''

பத்து நிமிடத்தில் பக்கப் ப புதுப்பட்டில் வந்த போ வெள்ளிக்கெட்டிலில் காபி மணம காத்திருந்தது.

''பெரியம்மா நீங்க தயாராகுங்க... ந சின்னவுங்களைப் பார்த்துக்கறேன்...'' என்ற புவனி காபியை ஊற்றினாள்.

''தலை சிடுக்கெடுக்கவாம்மா என்றபடி பரிவும் பவ்யமுமாய் முடிச்சி சார்வரியின் கூந்தலைப் பிரித்து விட்டு, அக தந்த சீப்பினால் சிக்குப் பிரித்தாள். மிருதுவ கூந்தல் வாரப்பட, துளித்துளியாய் அபாரம காபியை உள்ளிறக்குவது சார்வரிக்குப் அனுபவம். வரப்போகும் பெருவாழ் இப்படி பல சொகுசுகள் இருக்கும் சோதனைகளும் பின்னி வருமோ...? ஆ சொகுசில் முழுக்க மூழ்க முடியாதபடி உடலி ஒரு பதட்ட முறுக்கு...

''நானே பின்னி விடவாம்மா?''

புவனி கேட்க, தன் விரல்கள் சு அச்சத்தில் விறைத்திருப்பது போலத் தோ சம்மதித்தாள்.

''நீங்க இறுகப் பின்னியிருந்த கொஞ்சம் தளர்வாய் பின்னி நிறைய வைச்சால் அம்சமாய் இருக்கும்..''

சொன்னது போலவே அப்புது சி அலங்காரம் தன் முகத்தை மேலு மென்மையாய், குளிர்வாய் காட்டியது புரிந்த

புது எஜமானியின் புடவை கொசுவத்தையும் சீராக அடுக்கிய புவனி கா காபி டம்ளர், தட்டுடன் வெளியேறினாள்.

பாட்டியுடன் பூஜையறைக்கு நுழைந்தவளின் மனம் பூஜைமணியின் நாக்கு போலவே ஆடித் துடித்தது. உடல் முழுக்க அத்துடிப்பின் அதிர்வு. அறைக்குள் பலர் நின்றிருந்தனர்.

அனைவரையும் பொதுவாய் வணங்கினாள்.

அத்தனை கண்களும் தன்னில் கூர்மையாய் நிலைத்திருப்பது புரிய, சங்கடமாய் குனிந்திருந்தாள்.

''முதல்ல சாமியைக் கும்பிட்டு விளக்கேற்றம்மா.. பிறகு வெளியே போய் குடும்பத்துப் பெரியவங்களை நமஸ்கரிக்கலாம்.''

ஆழ மூச்செடுத்து மனதுள் ஸ்தோத்திரம் ஒன்றை ஓடவிட்டபடி விளக்கேற்றினாள். திரிகள் முத்துச்சுடர் கொண்டன.

மற்ற பூஜை சம்பிரதாயங்கள் பூர்த்தியாக வெளியேறினர்.

முதலில் சக்கர நாற்காலியிலிருந்த பெரியவர் அழைத்துப் போகப்பட, மற்றவர்கள் தொடர்ந்தனர். பின்னறையில் பதுங்கப் பார்த்த பாட்டியும், முன்னறையில் அமர்த்தப்பட்டாள்.

''இவர் தான் எங்கப்பா... எல்லாருக்கும் ஜமீன்.''

நமஸ்கரித்த இளையவளை குழறலாய் ஆசீர்வதித்தார். அவர் மங்கிய கண்கள் கசிந்து அவளை வெகு ஆர்வமாய் கண்டு களித்தன.

''நின்னு உன்னை, ஆசீர்வதிக்க முடியல...'' பெருமூச்செறிந்தார். ''ஜேபி.... ஜேபியில... காசில்ல...'' என்று சட்டையைத் துழாவினார்.

''காசு தரவாப்பா?''

''பிழகு நல்லதா... தழ்றாம்...''

அறிமுகம் தொடர்ந்தது.

''இவங்க எங்கக்கா. பேர் சூர்யகலா. அவங்க ஒரே மகன் சுரேந்தர்.''

ஒரே பார்வையில் அந்தப் பெண்மணி விதவை என்பது புரிந்தது. சற்று கர்வமும் கடினமுமான குணம் என்பதும்! பழுப்புநிற பட்டுச்சேலை, கழுத்தில் கனத்த பவள, முத்து மாலைகள், நெற்றியில் கீற்று வெண்ணீறு.

இளையவள் நமஸ்கரித்த போதும் கூட மூத்த ராணியின் முகத்தில் இணக்கமோ இளக்கமோ இல்லை... சற்று வெறுப்புக் கூட இருந்ததோ?

தாயினருகே கைகளைக் கட்டியபடி நின்ற மகனின் முகபாவனையும் தாயையே ஒத்திருந்தது.

கல்யாணத்திற்கு முன்பே ஆவலாய் ஓடி வந்து விட்டவள் என்ற இளக்காரமா?

''இவர் தான் குருநாயகம் ஐயா... நம்ப குடும்பத்துக்கு நெருங்கிய பெரியவர். குருவய்யான்னு சொல்வோம். ஜோஸியம், வைத்தியமெல்லாம் அத்துப்படி...''

வணங்கியவளை வாயார வாழ்த்தினார்.

''மனம் போல வாழணும்மா குழந்தை... எனக்குத் தெரிஞ்சது அது ரெண்டும் தான்... ஆனா அதனால் இங்கே பைசாவுக்குப் பிரயோஜனமில்லை. ஜோஸியத்தில் ஜமீனுக்கு நம்பிக்கைக் கிடையாது. வைத்தியத்துக்கு பட்டணத்து வைத்தியரை சர்வஜித் ஏற்பாடு பண்ணிட்டான். அவர் தர்ர மருந்து, மாத்திரைதான்... ஆக சும்மா வெட்டியாய்தான் வளைய வர்றேன்..'' என்று சிரித்தவர் தன்னருகே நின்ற இளம் பெண்ணை அறிமுகப் படுத்தினார்.

''எம்மகள் அபர்ணா. மூத்தப் பொண்ணுக்குக் கல்யாணமாயாச்சு. மாப்பிள்ளைக்கு மிலிட்டரியில் உசந்த உத்யோகம். ஆக எப்போவாவது வருவா. அவளுக்குப் பத்து வயசு இளையவ இவ.. பி.யு.சி.யோட படிப்பை நிறுத்திட்டா... என்னா எனக்குச் சமைக்கப் பரிமாறவாம்...!''

கூச்சத்துடன் குனிந்த அவ்விளம் பெண்ணை ஆர்வமாய் பார்த்தாள் சார்வரி.

''எம்பிள்ளைங்களு படிக்கறாங்க.. யாரும் வர முடியாத சூழல். நாளை என்னைக் கூட்டிப் போக மூத்தவன் வருவான்'' என்று இளையராணி சொல்ல, சார்வரிக்கு 'திக்'கென்றது.

தங்களை பேசி, சம்மதிக்க வைத்து அழைத்து வந்த இளையராணி போய்விட்டால்... பாட்டியுமே ஊரை நோக்கிக் கிளம்பிய பின்... தன் நிலை என்ன?

ஒரு வித குழப்பமும் அச்சமும் தன்னைப் பற்றி இறுக்குவதை உணர்ந்தாள்.

6

''**நே**ற்று அமாவாசை. நிறைஞ்ச நாளன்று நீ வந்தேம்மா... இன்னையிலிருந்து பூஜையை ஆரம்பிச்சுடு...''

குருவய்யா சொல்ல தலையாட்டினாள்

சார்வரி.

''பெரிய ஹோமம், மந்திரமெல்லாம் இதற்குத் தேவையில்லை. மனசைச் சுத்தமாய் வைக்கறது தான் பிரதானம். பின்புறமே சின்னதாய் சிங்கநாதர் கோவில்... அதைக் கோவில்னு சொல்ல முடியாது.... பீடம்னு சொல்லலாம்... இருக்குது. அந்தி நேரமாய் போய் நூற்றி ஒரு பூவோ இலையோ... மருக்கொழுந்து, துளசி, வில்வம் இப்படி ஏதேனும் படைச்சிட்டு வந்திடு...''

இளையவளின் முகக்குறிப்பு புரிந்து முறுவலித்தார்.

''ஆமம்மா அவ்வளவேதான்.. ஒவ்வொன்றையும் பக்தியோடு, உங்க எதிர்காலத்திற்கான வேண்டுதலோடு படை... உன் நிர்மலமான மனசு உணர்ந்து ஆண்டவன் குளிரணும்... தோஷங்களைப் போக்கணும்...''

''ஆகட்டுங்க...''

''நீ இப்படி... இங்க... வருவேன்னு நான் எதிர்பார்க்கலைம்மா. இதுவே உன் நோக்கத்தை... இந்த வீட்டார் மேல் நீ வைச்ச நம்பிக்கையைக் காட்டுதே.. உங்களுக்காய், உங்க மூலம் தழைக்கப் போகும் இந்த வம்சத்திற்காய் வேண்டிக்கோ... அந்தி நேரம் நானும் உன்னோடு இணைஞ்சி இங்கே வேண்டிக்குவேன்... சரிதானே?''

''நல்லதுங்க...''

அவரிட்ட திருநீற்றை கண்மூடி வாங்கிக் கொண்டாள்.

ஒற்றைத் தட்டு வேஷ்டி, போர்த்திய துண்டுமாய் எளிமையாகவே குருநாயகம் இருந்தாலும் அவர் தோற்றத்தில் அந்தஸ்திருந்தது. கனிந்த கொய்யாப்பழ நிறத்திலிருந்தவர், தன் சுருள் முடியை நடுவகிடெடுத்து சீவியிருந்தது ஒரு யோகியின் தோரணையைத் தந்தது.

''இந்த... இந்தப் பூஜை, பரிகாரம் எதற்குன்னு தெரிஞ்சுக்கலாமா?''

துணிந்து கேட்டு விட்டாள்.

அவரது தெளிந்த முகம் சற்று சுணங்கியது.

''சஞ்சலப்படாதே குழந்தே... கண்டதை நினைச்சு குழம்ப வேணாம். இது நம்ப திருப்திக்காகத்தான்...''

''ஆனால் கல்யாணத்திற்கு முன்னே... இங்கே நான் வந்து தங்கி... நிவர்த்தி பண்றளவு...?'' தயங்கிக் கேட்டாலும் பதிலை எதிர்பார்த்து நிமிர்ந்தே நின்றாள்.

''உணவு, உடை, பணம், பவுசு, புகழ் எல்லாம் எதற்கம்மா... இவை எல்லாவற்றையுமே ஆயுள் உள்ளவரைக்கும் தானே அனுபவிக்க முடியும்? இங்கே சகலமும் உண்டு. கூடவே ஆயுளும் கெட்டிப்படணும். சர்வஜித்தின் ஆயுள் நிறைவாய் இருக்கணும்னா... அதில் உன்னை விட வேற

ஜடேஜாவின் புதிய இன்னிங்ஸ்

கிரிக்கெட் சூதாட்ட தொடர்பாக இந்தியாவின் அதிரடி ஆட்ட வீரர் அஜய் ஜடேஜா கிரிக்கெட் விளையாட இந்திய கிரிக்கெட் கட்டுப்பாட்டு வாரியம் 5 ஆண்டுகள் தடை விதித்தது. இந்த தடையை கோர்ட்டு நீக்கி விட்டது. கோர்ட்டின் இந்த தீர்ப்பு சற்று முன்னதாக வந்திருக்குமேயானால், உலக கோப்பை கிரிக்கெட் இந்திய அணி வீரர்கள் பட்டியலில் அஜய் ஜடேஜாவின் பெயரும் இடம் பெற்றிருக்கும் என்று ஜடேஜாவின் நெருங்கிய நண்பரும் நடிகருமான சுனில் ஷெட்டி தெரிவித்தார்.

எது எப்படியானாலும் நீதிபதி ஜே.கே. மெஹ்ரா, முன்னாள் சி.பி.ஐ. இயக்குனர் கே. மாதவன் சமர்ப்பித்த அறிக்கையை புறந்தள்ளி விட்டு பி.சி.சி.ஐ. தடையை நீக்கியது ஜடேஜாவுக்கிருந்த மன உளைச்சலை அறவே போக்கி விட்டது என்று நண்பருக்காக புரிந்து பேசும் சுனில் ஷெட்டி, கிரிக்கெட் இல்லா விட்டால் என்ன? பாலிவுட்டில் மாத்தை சுற்றி காதலியுடன் ஆட்டம் போடும் தகுதி ஜடேஜாவுக்கு நிரம்பவே இருக்கிறது என்று ஜடேஜாவின் திரை உலக அனுபவத்தையும் பகிர்ந்து கொண்டார்.

ஜடேஜா நடித்துள்ள 'கஷிஸ்' என்ற திரைப்படம் வருகிற ஆகஸ்டு மாதம் திரைக்கு வரப்போகிறதாம். டைரக்டர் யூசுப்கான் இயக்கி உள்ள இப்படத்தில் முன்னாள் இந்திய அழகி செலினா ஜெட்லியும் நடித்து இருப்பதாக சிரித்துப் போய் சொல்கிறார், சுனில் ஷெட்டி.

-ஸ்ரீமதி.

யாருக்கு ஆர்வமிருக்க முடியும்...ம்ம்?''

கருத்தாய் கவனித்திருந்தாள்.

''கன்னிப் பெண்ணாய் நீ இதை செய்றப்ப பலன் அசாத்யம். கல்யாணமாகி குழந்தைகளை ரெண்டு வாரம் பிரிஞ்சிருக்க சொல்லணும்னு இந்தக் காலத்தில் கேட்க முடியுமா? ஜமீனய்யாவே என்னைப் 'போடா முட்டாள்'னு வைவார்...! ஆக...''

இவள் முகம் வெட்கத்தினால் சிவந்தாலும் காரியமாய் கேட்டாள்.

''ஆயுளுக்கு பங்கம் வரும்னு நினைக்கறீங்களா?''

கேட்ட உதடுகள் துடித்தன.

''அசடாட்டம் பேசக் கூடாது. விருந்தின் போது நல்லா, மூக்கு பிடிக்கச் சாப்பிடணும்னால், மற்ற நேரம் சாப்பாடு கிடைக்காதுன்னா அர்த்தம்? விருந்துன்னா அது ஒரு விசேஷம்... அதே போல கல்யாணம் மனுஷர் வாழ்வின் பெரும் விசேஷமில்லையா? அதற்கு முன் இந்தக் கோவில்ல சாந்தி பண்ணி உங்க வாழ்வைத் தொடங்குவது நல்லது...''

''செய்திடலாம் குருவய்யா...''

திருப்தியாய் தலையசைத்தாள்.

''புவனிட்ட எந்த நாளைக்கு எந்த புஷ்பம், இலைங்கறதைச் சொல்லிடறேன். அவ அதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்திடுவா... அவளும் கன்னிப் பொண்ணுங்கறதால் தோஷமில்லை... உடன் கூட்டிட்டுப் போ... நிதானமாய் பூஜை பண்ணு... திரும்பிடு...''

கோர்வையாய் பதமாய் அதுவரை பேசியவர் சற்றுத் தயங்க,

''சொல்லுங்கய்யா...'' என்றாள்.

''சிங்கம்னால் உனக்கு நினைவுக்கு வர்றது என்ன?''

''ராஜான்னுவாங்க...''

சற்று ஆச்சரியமானவர் கேட்டார் ''வேறு?''

''வலிமை, கம்பீரம்...''

''ம்ம்... வேற?''

வேறெதை எதிர்பார்க்கிறார் என்பது புரியாமல் அவரையே கேட்டாள்.

''நீங்க சொல்லுங்க...''

''நரசிம்ஹ அவதாரத்தில் சிங்கத்தின் ஆக்ரோஷம், அழிக்கும் ஆத்திரம் தெரியுதில்லையா?''

அவரையேப் பார்த்தாள்.

''இந்தக் குடும்ப பீடத்தில் வேறேதும் இராது. சிங்கமுக இலச்சினை மட்டும் தான். சமீப காலமாய் அதை வழிபாடு பண்ணலை. இந்த ஜமீனை நிறுவியவரின் சமாதி பக்கத்திலே எழுப்பின பீடம் அது. சிங்கமுக நாதரை வழிபட்டதால்தான் இந்தத் தலைமை, வலிமை கிடைத்ததாய் பேச்சு உண்டு... பீடத்தை தினம் மெழுகி, விளக்கேற்றி, நாலு ஸ்தோத்திரம் சொல்லியிருக்கலாம். ஆனால் வீட்டுக்குள்ளேயே பளபளன்னு பூஜையறைக் கட்டின பிறகு அங்கேப் போவாரில்லை. அதான் சாபமோங்கற சஞ்சலம் எனக்கு...''

''குறையில்லாமல் செய்துடலாம்ங்க...''

''சந்தியா காலத்துல எம்மனசும் உன்னோட இருக்கும். பயப்படாதே...''

அவளுக்குள் இல்லாத அச்ச உணர்வை அவரது கடைசி வார்த்தை உசுப்பியது... ஏன் பயப்பட வேணும்?

எதைக் கண்டு அஞ்ச நேரும்?

சுடர் அணைந்ததும் மேலேறிச் சுழலும் புகை போல உள்ளே குழப்பக் கேள்விகள் புகைந்தன. படபடத்தன.

சிறு புஷ்பக் கூடைத் ததும்ப மல்லிகை மொட்டுக்களுடன் மாளிகையின் பின்புறமாய் அந்திப் பொழுதில் நடந்த போதும் அப்படபடப்பின் மிச்சமிருந்தது. உடன் புவனியும் வந்தாள் எனினும் நெடிய அடர்ந்த மரங்களை நோக்கிப் போவது சற்று மருட்சியூட்டியது.

இளையராணியும் பாட்டியும் தம்தம் ஊர்களை நோக்கிக் கிளம்பிய பின் மாளிகையே வெறிச்சோடிப் போன திகைப்பு வேறு...

காலையில் பூஜையறையை விதவிதமாய் அலங்கரித்து அதில் பூஜை, மாலையில் பீடத்திற்குப் போய் பிரார்த்தனை, சமையலறையை ஒரு நோட்டமிடுவது, மூத்த ராணியிடம் போய் அங்குள்ள ஆல்பங்களைப் புரட்டி முன்னோர்களைப் பற்றி, அவர்களின்

பிரதாபங்களை அறிந்து கொள்வது. ஜமீன்தாருடன் அதாவது தன் வருங்கால பாட்டனாருடன் சற்று அளவளாவுதல் இதுதான் சார்வரிக்கான அட்டவணை.

பெரியவரின் பேச்சு அத்தனைத் தெளிவாய் புரியாத போது என்ன பேசுவது என்ற குழப்பத்துடன் இளைய ராணியிடம் கேட்க, 'எங்கம்மாவோடு எடுத்தப் படங்களைப் பற்றி கேள்... அப்பா பேசிட்டே போவார்.. பழகப் பழக உனக்கவர் பேச்சு புரியும். பத்திரிகைகள்ல வந்த தொடர்கதைகளை பைண்ட் செய்து அடுக்கியிருக்கார்... அதிலே ஒன்றை வாசித்துக் காண்பியேன். அவருக்கு உன்னைக் கண்நிறையப் பார்க்கணும். உன் குரலைக் கேட்கணும். அவர் பக்கத்து அறையிலதான் புத்தகங்கள் உண்டு. சர்வஜித் சீட்டு விளையாட்டில் கில்லாடி... சுரேந்தரிடம் கேட்டு நாலு ஆட்டம் கற்று வச்சுக்கோ... பொழுது ஓடிடும்...' என்றாள்.

மூத்த பெண்கள் இருவரும் விடைபெற்று போனதும் சார்வரி நேரே பெரியவரின் அறைக்குத்தான் போனாள். உன்னிப்பாய் கவனிக்க ஜமீன்தார் பேச்சின் சாரம் பிடிபட்டது. அடுக்கின புத்தகங்களில் நா. பார்த்தசாரதியின் தொடர் ஒன்றை உருவி வாசித்துக் காட்டினாள்.

நிதானமாய் இரண்டு அத்தியாயங்களை வாசித்து, புத்தகத்தை மூடினாள்.

"எப்டி காத்திழுப்பேம்மா... வாழா வாழம்..''

''தொடரைக் காத்திருந்து வாசிச்சிங்களா தாத்தா... ஜமீனய்யா?''

''தாத்தாதா உழக்கு... காலல வழுவியா?''

''நான் ஊர் திரும்பறதுக்குள்ளே இந்த 40 அதிகாரங்களையும் வாசிச்சிடறேன் சரிதானே...''

மகிழ்வாய் தலையாட்டினார்.

ஆனால் மாலை குளித்து உடைமாற்றி மரங்களின் கூடாரம் நடுவே பதுங்கியிருந்த சிறுமண்டபத்தை நோக்கி நடக்க, உள்ளே பதறியது.

சூரியன் தன் வீரியத்தை எல்லாம் தொலைத்த கோபத்தில் சிவந்து தணிந்து கொண்டிருந்தது. பறவைகள் உற்சாகக் கூச்சலுடன் வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்தன.

''ம்ம்... அதென்ன உன் கையில் ஒரு சின்னக் கிண்ணம் புவனி?''

''பூதான். உங்கப் பூக்கூடலைல நாத்தியொரு பூவு சரியாய் எண்ணிப்போட்டேன்... ஒரு வேளை என் எண்ணிக்கைத் தப்புன்னு தேவைப்படுமேன்னு கூட ஒரு கைப் பூ எடுத்தாரேன்...''

''நாளைக்கு என்ன பூ?''

''பவழ மல்லிங்கம்மா... மறுநாளு வில் இலைங்களாம்...''

இப்போது அக்குட்டை மண்டப கண்ணுக்குத் தெளிவாய் தெரிந்தது. நெருங் சற்றுக் குனிந்து உள்ளே போனதும் முதலி அவள் உணர்ந்தது அச்சிறு கல்மண்டபத்தி குளுமையைத்தான். பரிவானக் குளுமை.

முதலில் மங்கலுக்குள் தடுமாறி பார்வை பின் பழகியது. உச்சியின் இ சரிவுத்திறப்புகள் மூலம் வெளிச்சம் கசிந்தது

நடுவிலிருந்த சதுரத்திண்டில் சிங்க இலச்சினையைத் தவிர வேறேதுமில்லை.

பூஜைக்காக மெழுகப்பட்டிருந்தது தரை அதில் அம்சமாய் மாக்கோலம். எண்ணெயே காத்திருந்த அகல் விளக்கை ஏற்றினாள்.

கண்களை மூடி, தெரி ஸ்தோத்திரங்களைச் சொல்லிய படி மலர் எடுத்துப்படைத்தாள்... ஒவ்வொன்றாய்...

மனம் அடங்கிக் குளிர்ந்தது.

7

நான்காம் நாள் அதிகாலை விழிப் தட்டிய போதே உள்ளே உற்சாகக் குமிழ்கள்.

அதற்குக் காரணம் முன்தின இரா சர்வஜித் தொலைபேசி மூலம் அழைத்து பேசியது தான்... சார்வரிக்கு இன்னு தொலைபேசியை எடுக்க, இயல்பாய் பேச துணிவில்லை என்றாலும் மூத்த ராணி 'பேசம்மா' என்று கருவியை இவளிடம் நீட் மகாக் கூச்சத்தோடு வாங்கி, காதே வைத்தாள்.

''ஹலோ சார்வரி...''

அவன் அழைக்கப் புல்லரித்தது.

''ம்...''

''ரொம்ப சந்தோஷம். நீ இப்ப நம் வீட்ல இருக்கறதுல எனக்கு எத்தனை சந்தோஷம் தெரியுமா?''

''ம்ம்''

''தெரியுமா... எத்தனை... எவ்வளவுன் சால்லேன்.''

''அதெப்படி.. தெரியலை...'' இன்பமாய் குழறியது நாக்கு.

''சரி... நீயும் சந்தோஷமாய் இருக்கியா? னியில்லாமல் ரொம்ப போர் அடிக்குதா?''

புருஷனாகப் போகும் உரிமையெடுத்து அவன் கொஞ்ச, முகம் சிவக்க முணங்கினாள்.

''அப்படி... அப்படி எல்லாமில்லை...''

''நான் அங்க இல்லாட்டியும் நீ ல்லாதான் இருக்கேன்னா... அது ரியில்லையே... சரி. வீட்ல எல்லாரும் ங்கிட்ட பிரியமாய் இருக்காங்கல்ல...''

''ஆமங்க...''

''எனக்குப் பூஜை, பரிகாரங்களில் ம்பிக்கை இல்லை சார்வரி. மந்திரமோ லோகமோச் சொல்றதால் பிரச்சினைகள் ராது. ஆனால் நமக்குள் துணிவு ஊறும். ரச்சினையைப் பற்றிய நம்ப பார்வை றிடும். அவ்வளவு தான். நீ இனிமையானப் பாண்ணுங்கறதை முதல் நாளேப் ரிஞ்சுக்கட்டேன். கொஞ்சம் வலிமையாகவும் ருவாகறதில் எனக்கு ஆட்சேபணை ல்லை.''

''ம்ம்...''

''ஒரு சிறு சந்திப்பிலேயே என்மேல் த்தனை நம்பிக்கை வைத்து நம்ப வீட்டுக்கு ந்ததுக்கு... நன்றி சாரு...''

இவளுக்குப் பேச நாவே எழவில்லை.

''உன் பாட்டி இருக்காங்களா... காடேன். அவங்களுக்கும் நன்றி சொல்றேன்.''

''அறுவடை சமயம்னு ஊருக்குக் ளம்பிட்டாங்க...''

''சரி, நான் எப்ப வருவேன்னு கேட்க ராட்டியா?''

''ம்ம்... மூணு மாசமாகுன்னு சான்னாங்க.''

இங்கிதம் அறிந்து மற்றவர்கள் விலகி விட ரளவு பேச முடிந்தது.

''முன்னே நாட்கள் பறக்கும். இப்பத் வழுது... ஊறுது... கொடுமை தான்...''

அவன் உருக, நாணமும் பெருமிதமுமாய் ன்னகைத்தாள்.

''அடிக்கடி பேசறேன்... இப்ப ச்சிடட்டுமா?''

''சரி...''

அப்படியே ஓடிப் போய் தன் கட்டிலில் துகிப் படுத்தவள் தான்... முதன் முறையாக றவோடு பேசிய பேச்சு... எத்தனை சுகம்... னிப்பு... தலையணையை இறுகக் கட்டி அதிலேயே முகம் புதைத்தாள்.

அரைகுறையாய் உறங்கி விழித்தாலும் கூட முகம் வெகு பொலிவாயிருந்தது. அறையிலிருந்த நான்கு கண்ணாடிகளிலும் தன் முகத்தைத் தானே கண்டு அதிசயித்தவள், வாய்க்குள் பாடியபடி குளித்து உடை மாற்றினாள்.

ஜமீன்தாருக்கு தொடரை வாசித்துக் காட்டும் போது மட்டும் நாக்கு அடிக்கடி மடங்கியது...

அது நாவலின் காதல் பகுதி... காதலர்களின் சம்பாஷணை அவளை கூச வைத்தது.

''என்னமா வெழ்கமா?'' என்று நகைக்க, இவள் தட்டுத் தடுமாறி தொடர்ந்தாள். சில பகுதிகளை மனதுள் படித்து ரசித்து விட்டு, உரக்கப் படிக்காமல் நழுவினாள்.

பெரியவரின் அறையிலிருந்து துள்ளலாய் வெளிவந்தவளைக் கண்ட மூத்த ராணியின் முகம் சற்று கலங்கியது.

''என்ன?'' என்றாள் வெடுக்கென்று.

''ஒன்னுமில்லை... பெரியம்மா.''

''பூஜையெல்லாம் நல்லபடி போகுதுல்லா?''

''ஆமாங்க...''

''இப்ப எங்கேப் போற?''

''மாடு கன்னு போட்டிருக்குதாள்... போய் பார்க்க...''

''அதுக்கு முன்னே என்னோட வா. அப்பா உனக்கு நகை தந்திருக்கார். வந்து போட்டுக்கோ. நாலு வளையும், ரெண்டு சன்ன செயினுமாய் உன்னைக் கண்டால் அவர் கண் நிறையலை போலும்...''

அது குற்றச்சாட்டா அல்லது கிண்டலா எனப் புரியாமலேயே பின்தொடர்ந்தாள் சார்வரி.

தாமிர விளம்பிட்ட சிறு தேக்குப் பெட்டி அலமாரியுள்ளிருந்து இவளிடம் நீட்டப்பட்டது.

''இது?''

''வாங்கித் திறந்து பார்...?''

பவ்யமாய் இரு கைகளால் பெற்றுக் கொண்டாள்.

''பத்திரம்... உட்கார்ந்து திறந்து பார்...''

முக்காலியில் அமர்ந்து கவனமாய் பெட்டியைத் திறந்தாள்.

'ஜிலுஜிலு'வென்று ஜொலித்தன வரிசையாய் அடுக்கப்பட்டிருந்த பொன் வளையல்கள். இரு புறமும் சிவப்பு மாணிக்க வளையல்கள்... அவற்றின் ஊடாக பதக்க

அட்டிகை ஒன்றும் கருண்டிருந்தது.

''இதெல்லாம்?''

''உனக்குத் தான்... எடுத்துப் போட்டுக்கோ. நீ நமஸ்கரிச்ச அன்னைக்கு உனக்கு எதும் தரலைங்கற ஆதங்கம் அப்பாக்கு... உன் அளவுக்கு இருந்த வளைகளைத் தேடி எடுத்து ஆசாரியிடம் பாலிஷ் போட்டு வாங்கினோம். இப்பதான் வந்தது.''

''நன்றி...''

''போட்டுட்டு அப்பாவைப் போய் நமஸ்கரி... சந்தோஷப்படுவார்.''

மொட்டையாய் உத்தரவு வந்தது.

உத்தரவின் படியே செய்து விட்டுத் தன் அறைக்குள் வந்தவளுக்குக் கண்ணாடியில் தெரிந்த தன் பிம்பத்தில் பிரமிப்பு தான் ஏற்பட்டது.

இந்த ஒரு வாரத்தில் தான் அவளது வாழ்வில் எத்தனை சந்தோஷம். திணறி தவிக்குமளவுக்கான மகிழ்வு.

வெல்வட் தலையணையில் முகம் புதைத்துச் சிரித்தாள். அத்தனை சிரிப்பும் சற்று நேரத்தில் நிறம் மாறப் போவது அறியாமல் வாய் விட்டு சிரித்தாள்... பொன் வளையங்களும் சேர்ந்து நகைத்தன.

''பொன்னிட பொன்னிட பெண்ணுக்கழகு'ங்கறது உண்மைதாம்மா... நீங்க அழகுன்னு தான் ஜமீன்ல பேச்சு.... ஆனா இப்ப கொள்ளை அழகு-''

நெட்டி முறித்தாள் புவனி.

''எங்க பாட்டி போலவே பேசறே... பூஜைக்குப் போகலாமா?''

''இந்தச் சேலையும் உங்களுக்கென நெய்ததாட்டமே இருக்குதும்மா''

தொட்டு நீவினாள்.

புவனி மிகைப்படுத்தவில்லை. அந்த வற்றல் நிற கொள்ளேகால் பட்டு மெய்யாகவே சார்வரியை தூக்கி நிறுத்தியது.

சந்தன நிறக் கரையில் சிறு ஜரிகை மாங்காய் வரிகள் மின்னின. அதற்கு மாணிக்கம் பதித்த பொன் நகைகள் தோது. தலைநிறைந்த ஜாதி மலர்க்கட்டுடன் தன்னை இப்போது பாட்டி... ம்ம்... அவரும் பார்த்தால்...?

உள்ளே விரிந்த கனவுகள் அவள் பூ முகத்தை மலர்த்தின. இதழோரம் வழிந்த புன்னகையும் பூக்குடலையுமாய் நடந்தவள் தேவதையாய் தெரிந்தாள்.

உவகையால் பொங்கிய மனதை வழிபாட்டில் குவித்தாள்.

சாமந்தி மலரை ஒவ்வொன்றா... ஸ்தோத்திரத்துடன் படைக்க, மனம் ஒ... அடங்கியது... சற்று நேரத்தில் முற்றிலு... அமைதியில் அமிழ்ந்த போது தான் அ... சப்தம்... அவளைத் தொட்டது... உலுக்கியது.

சன்னமான உறுமல்...!

எங்கோ கேட்பதான சிம்ம கர்ஜனை... போல?

அந்த சப்தம்... சன்ன கர்ஜனை... ஆரம்பித்தது போலவே சட்டென அடங்கி... போனது.

கையிலெடுத்த புஷ்பத்துட... விறைத்தவளின் முகத்தில் வியர்வை... அரும்பியது. தொண்டையில் உலர்வு...

புவனியை அழைக்கலாம் எனில் குர... எழவில்லை!

பூஜை தடைபடாது சொச்ச மலர்களை...

...படைத்தாலும், புத்தி செய்யும் காரியத்தில் ...இல்லாமல் கேட்கக்கூடிய ஒலிக்காக காத்து... விழித்திருந்தது.

இங்கே எப்படி சிங்கத்தின் கர்ஜனை கேட்கக் கூடும் என்று ஆராய்ந்தது.

பூஜையை முடித்து வெளியே ...ந்தவளுக்கு நெடுக ஓடியவளைப் போல ...ச்சிரைத்தது... வெளியே புவனியைக் ...காணவில்லை எனவும் மேலும் உடல் பதறியது.

''புவனி... புவனி...'' ஏக்குறைய கூச்சல் ...ான்...!

''இதோங்கம்மா...'' ஒரு பூவரசம் ...ரத்தின் பின்னாலிருந்து ஓடி வந்தாள்.

''எங்க... எங்கப் போயிட்டே?''

''பக்கத்துலதாம்மா...''

''இனி இங்கே... படிக்கட்டிலேயே ...ரு.''

...ஆட்டும்மா

என்னம்மா வேர்த்திருக்கு?''

''உனக்கு ஏதும் சத்தம் கேட்டதா?''

''சத்தம்னா...? இல்லீங்களே...''

''சரி... போலாம்...''

வழக்கமான அன்ன நடையும், இனிய பேச்சும் இன்றில்லை.

மௌனமாய் விரைந்த எஜமானியை குழப்பமும் குற்றஉணர்வுமாய் தொடர்ந்தாள் புவனி.

8

''இன்னும் பூசின மாதிரி ஆகணும்மா நீங்க... அப்பத்தான் பூஜையறையில் இருக்கிற லஷ்மியாட்டமே இருப்பீங்க...''

''இப்ப எப்படியிருக்கேன்?'' என்றாள் சார்வரி.

''சின்ன லஷ்மி.. கொஞ்சம் பூரிச்சா மகா... லஷ்மி.'' கையை விரித்துக் காட்ட, இருவருக்கும் சிரிப்பு.

''பாலை எடுத்துட்டு வரேம்மா...''

பாதாமும் கற்கண்டுமாய் கரைத்த பாலை வெள்ளிக்குவளைத் ததும்ப கொண்டு வைத்தாள் புவனி.

''நா... வரட்டுமாம்மா...?''

உத்தரவு கேட்டவளை சார்வரி ஆச்சரியமாய் ஏறிட்டாள்.

''என்ன அவசரம்? வழக்கமாய் நான் பாலைக் குடிக்கற வரை இருந்து தம்ளரை எடுத்துட்டுத்தானே போவே?''

''இன்னைக்கு வீட்ல விருந்தா... வந்திருக்காங்கம்மா...''

நுரைத்த பாலை உறிஞ்சியபடி கேட்டா...

''யாரு?''

பிரபல நடிகையின் பிராணிகள் நேசம்

பிரபல நடிகை பல்லவி... பிராணிகளின் தீவிர ரசிகையாகி விட்டார். வாயில்லா ஜீவன்களை வாஞ்சையுடன் தழுவி கொள்ளும் இவர் 'பீப்பிள் ஃபார் அனிமல்ஸ்' அமைப்பின் பிரதான அங்கத்தினரும் கூட. கொஞ்சி, கொஞ்... பேசும் கிளிகள் முதல் 'பிரித்வி' வே... பிராணிகள் வரை அனைத்து ஜீவராசிகளுக்கும் இவரின் மனதில் மட்டுமின்றி வீட்டிலும் இடம் உண்டு.

ஆம், சென்னை முகப்பேரில் வசிக்கும் பல்லவி வீட்டில் செல்ல பிராணிகளுக்கென தனி கூடாரமே இருக்கிறது. வாலை குழைத்துக் கொண்டு வரும் பொமரேனியனை காட்டிலும் வாடி, வதங்கி கிடக்கும் தெரு நாய்களையே இவர் வருடிக்கொடுக்க விரும்புகிறார். பல்லவியின் பராமரிப்பில் இப்போதைக்கு 7 நாய்கள் வளர்கின்றன.

கரப்பான் பூச்சி என்றாலே காத தூர... ...டும் ...பெண்களுக்கு ...த்தியில் ...ல்லவி ...த்தியாச ரகம் ...ான்.

வீட்டுக்குள் ...ஊஞ்சல் கட்டும் ...லந்தி, ...ச்சனை ...வீணாக்கும் ...ரப்பான் ஆகிய ...ரண்டு ...ஜீவராசிகளுக்காக ...வர் தனது ...வீட்டில் குட்டி ...உலகத்தையே அமைத்து ...கொடுத்திருக்கிறார் ...ன்றால் ...ர்த்துக் ...கொள்ளுங்களேன். இந்தி நடிகை வீணாவுக்கு அடுத்தபடியாக பிராணிகளை நேசிக்கும் நடிகை அனேகமாக இவராகத் தான் இருக்கும்.

-பி. முத்துமாரி.

''எங்க அத்தைம்மா. எங்கப்பாருடைய ஒன்னு விட்ட அக்கா.'' புவனியின் முக நாணம் கூடுதல் விவரங்களைச் சொன்னது.

''என்ன தன் மகனுக்கு உன்னைப் பெண் கேட்க வந்திருக்காங்களா?''

''அது... எப்பவோ பேசி முடிவான விஷயம்மா...''

''அடடே... அதான் இத்தனை நாளாய் என்கிட்ட எதும் சொல்லலியா?''

செல்ல மிரட்டல்தான்... ஆனால் சட்டென புவனி சார்வரியின் அருகே மண்டியிட்டு விட்டாள். கண்கள் பனித்து விட்டன.

''நான் சும்மா சொன்னேன் புவனி... எழுந்திரு.. தப்பா எடுத்துகிட்டியா?''

''உங்களை தப்பா நினைக்கக் கூடுமாம்மா? அப்படிக்கான தங்கமான மனசில்லையா உங்களுக்கு? வேலைக்காரிட்ட பேசற மாதிரியா பேசறீங்க... ஆனாக்க நானும் அத்தனை உரிமை எடுத்து கண்டதையும் பேசக் கூடுமாம்மா?''

''ஆக உனக்கு நிச்சயமான விஷயத்தை என்கிட்ட சொல்லலை. ம்ம்..?''

''ஆமங்கம்மா... அவரைக் காணவுந்தான் நானு கொஞ்சம் தள்ளிப்போனேன்.. அதாம்மா இன்னைக்குப் பூஜை நேரத்துல... மன்னிச்சிரணும்...''

''எப்ப கல்யாணம்?''

''அவருக்கு கொஞ்சம் நிலபுலம் உண்டுங்கம்மா... அறுவடை சமயம் கையில நிக்கிற காசுல கல்யாணம் பண்ணிடலாம்னு...'' நாணிக் குனிந்தாள்.

''அப்ப மறுமாசமே கல்யாணமா?''

''உங்க ஆசீர்வதத்தால...''

''நான் அத்தனை பெரியவளில்லையே... கடவுள் உங்கூட... நம்மகூட இருப்பார் புவனி...''

கும்பிட்டவள் காலிக் குவளையை எடுத்துக் கொண்டாள்.

''அப்ப நா வரட்டுமாம்மா?''

''வா.''

''வழக்கம்போல விடிஞ்சதும் வந்திருவேம்மா... வீடு பக்கத்துலதான...''

''ஆகட்டும்..''

தான் வாசிக்க சில நாவல்களை எடுத்து வைத்திருந்தாள். அவற்றில் ஒன்றை வாசிக்க ஆரம்பித்தவள் சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் உறக்கம் வர, அது கலைந்து போகக்கூடாதென்ற ஜாக்கிரதையில் முகம் கழுவிக் கொள்ளாமல் அப்படியே போர்வைக்குள் சுருண்டாள்... கண்கள் செருகி மூடின...

ஆழ்ந்த உறக்கத்தையும் மீறி கர்ஜனை... ஒலி!

பதறி விழித்தாள். கனவில் ஒலிக்கும் கேட்கும்?

சிறு மண்டபத்திலுள் கேட்ட கர்ஜனை பிரமையா நிஜமா?

அரை தூக்கத்திலும் குழப்பமான சிந்தனை ஓட்டம்... மண்டபம் இருந்தது அடர்ந்த தோப்பில் என்றாலும் அதொன்றும் நடமாட்டம் இல்லாத காடு அல்ல. சுற்றி கோட்டைச் சுவரும், ஆள் நடமாட்டம் உள்ள, பயிர் செய்யப்படும் நிலம். ஆக அங்கு சிங்கம் உலவித் திரிய சாத்யமில்லை...!

தன்னையே தேற்றியவளை உறக்கம் வலிமையாகவே வந்து அழுந்த அணைத்தது.

திருப்தியாய் அதன் பிடிக்குத் தன்னை விட்டுக் கொடுத்தாள். உலகின் பிடியிலிருந்து விடுபட்டாள்.

ஏன் விழிப்பு தட்டியதென்று தெரியவில்லை...

ஆனால் ஏதோ சரியில்லையென எனப்பட்டது...

அசையாமல் விழிகளை மட்டும் அறையைச் சுற்ற விட்டாள்.

விடிவிளக்கின் மங்கின ஒளியில் அறையின் வரிவடிவங்கள் பிடிபட்டன. மறுமுறை அறையை அலசிய போதுதான் உடல் விறைத்தது.... விழிகள் அச்சத்தால் நிலைகுத்தின.

மறுபடி அதைப்பார்க்க மாட்டேன் என்று நொடியில் விழிகள் மூடிக்கொண்டன.

ஆனால் புத்தி சற்று சுதாரித்து 'இதுவும் பிரமைதான். கண்ணைத் திறந்தால் எதும் இராது... பாரேன்'- சமாதானப்படுத்தியது.

துளித் துளியாய் விழி பிரித்தாள்...

கதவின் அருகே நிச்சயம் ஒரு உருவம் நிற்கிறது...!

யார் அல்லது எது...? நெஞ்சம் படபடக்க உன்னித்தாள்:

இது எப்படி சாத்தியம்?

மனித உருவம்தான் ஆனால்... சிங்கத்தலையுடன்... நரசிம்ஹ அவதாரம் போல...!

இது நிச்சயம் கனவுதான்...

கிள்ளிப்பார்க்க, வலித்தது... பயமும் எகிறியது...!

படுக்கையைச் சுற்றி தொங்கிய கொசுவலையின் மெல்லிசையைத் தாண்டிதான் என்றாலும் விழிகள் இருளுக்குப் பழகியதும் உருவம் தெளிவானது.

பழுப்பானவுடன்... அய்யோ அது இருள் போர்த்திய அங்கியா...? பின்னோக்கி நகர்ந்த உருவம் அவளையே பார்த்தது... பின் கதவு வழியே நழுவி மறைந்தது...!

ஒரு முழு நிமிட திகைப்பிற்குப் பிறகு சார்வரி அலறினாள். தன் தொண்டைக்கு அத்தனை வலுவான அலறல் சாத்யமா என்று அவளே திகைக்குமளவு பெரிய கதறல்.

''யாராச்சும் வாங்களேன்... இங்க... திருடன்...''

சில நொடிகளில் மாடியின் மேற்புறத்தில் விளக்குகள் எரிந்தன. பேச்சும், மனிதர்களின் நடமாட்ட சத்தமும் அவளைப் பலப்படுத்த, படுக்கையிலிருந்து எழுந்தாள். அச்சத்தில் சுருண்டிருந்த புத்தியும் கூடவே நிமிர்ந்தது. அவளது அறைக்கதவு திறந்தபடியே கிடந்தது... ஆக கண்டது பிரமை அல்ல!

நேற்றிரவு படித்தபடியே படுத்த தான் கதவைத் தாழிடவில்லை போலும். யாரோ உள்ளே வந்து தன்னை அச்சுறுத்திவிட்டு நழுவி விட்டார்கள்...

அதற்கு விரிந்திருக்கும் கதவே சாட்சி...

கதவு தாழிடப்படாவிட்டாலும் மூடியிருந்ததில் சந்தேகமில்லை.. போகும் போது புவனி கதவைச் சாத்தி விட்டுதான் போனாள்... ஆக வந்தது மனிதன்தான்...

''என்னம்மா...''

சமையல்கட்டருகே படுத்திருக்கும் இருவர் மேலேறி வந்திருந்தனர். அவர்களைக் கண்டதும் அவளது தளர்ந்த உடலில் சற்று தெம்பேறியது.

''யாரோ ஒருத்தன் என் அறையிலே.. நான் கத்தினதும் ஓடிட்டான்...''

''எந்தப் பக்கம்மா?''

''ஆளுக்கொரு புறமாய் போய் பாருங்களேன்...''

கைப்பிடியிட்ட தாழ்வாரம் போல நீண்ட பாதையின் ஒருபுறம் மட்டுமே அறைகள்... ஆனால் ஒருபுறமிருந்த பல அறைகளில் எதிலும் வந்தவன் புகுந்திருப்பானா?

இரு ஆண்களும் விலக, மாடிப்படியில் யாரோ இறங்கியும், ஏறியும் வருவதான அரவம் கேட்க, இவள் தன் அறைக்குள் பம்மினாள்.

வந்தது மூத்த ராணிதான்.

''என்னம்மா சார்வரி... எதுக்குக் கத்தினே...''

இத்தினையிலும் குரலில் சற்றுக் கடுகடுப்பு இருந்தது.

''என் அறையில் யாரோ வந்து...''

''என்னங்க?'' தன் தாயின் அருகே வந்த சுரேந்தரும் கேட்டான். குடும்பத்தில் அவன் மட்டுமே இளையவன் என்பதால் அவனது அறை இரண்டாம் மாடியில்...

''அறையிலே யாரோ புகுந்துட்டாங்களா...''

''சிங்க முகத்தோட... ஒருத்தன்... ஏதோ...''

இவள் குரல், தாயும் மகனும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

''நிஜமாகவுமா பெரியம்மா... பழுப்பா அங்கி போர்த்தினாப்புல இருந்தது. சிங்கத் தலையா... முகமுடியான்னு...''

''ஷ்ஷ்'' வேலையாட்கள் திரும்ப வருவதை கண்ட ராணி எச்சரித்தார்கள்.

''யாரையும் காங்கலியேம்மா...'' கைவிரித்தார்கள்.

''ஒருவேளை மேலே ஏறி போயிருக்கலாம். பார்த்துடலாம்'' என்று அவர்களுடன் சுரேந்தர் விலக, அவனைக் கவனித்தாள்.

'ஒரு வேளை மிரட்ட வந்தது இவனாய் இருக்குமோ?' என்ற சந்தேகப்பார்வை.

சற்றே கசங்கிய வேட்டி, ஜிப்பாவுடன் இருந்த சுரேந்தரின் முகம் தெளிவாகவே தெரிந்தது.

புவனியோடு பேசி பல விஷயங்களை ஓரளவு தெரிந்து, அதையும் மீறிப் புரிந்தும் கொண்டிருந்தாள் சார்வரி.

ஜமீனின் வாரிசு என்ற வகையில் சொத்துக்களின் ஏக போக உரிமை சர்வஜித்திற்குத்தான். இங்கேயே தங்கி வளர்ந்தாலும், மகளின் மகனான சுரேந்தருக்கு அதில் பங்கில்லை. அந்த ஆற்றாமையால்தான் தாயும் மகனும் தன்னிடமிருந்து சற்று ஒதுங்கியே இருக்கிறார்களோ?

தவிர, சிறிது மூத்தவனான சுரேந்தருக்கு இன்னும் மணமுடியாத நிலையில் இளையவனுக்கு இணையாகத் தான் இங்கு வந்ததும் கூட நெருடலாயிருக்கலாம்...

''காலைப் பாத்தியா?''

திடீரென்று பெரியராணி கேட்டார்கள்.

''யார் காலை...?''

''அறைக்கு வந்தது நிஜமில்லை... மாயப் பிசாசாய் இருக்கும்... அதான் காலை

கவனிச்சியாங்கறேன்.''

அத்தனைக் கலக்கத்திலும் சார்வரிக்குச் சிரிக்கத் தோன்றியது. ஆனால் அதற்கான தெம்புதான் இல்லை.

''சிங்கமுக நாதர் உக்கிரமானவர்... அதான் யாரும் துணிஞ்சு நெருங்குவதில்லை. நீ தொடர்ந்து சந்தியா பூஜை செய்தியா... அதான்...''

மண்டபத்தில் கேட்ட கர்ஜனையைப் பற்றி கூறவா என்று யோசித்தவள் வேண்டாம் என்று முடிவெடுத்து அடக்கிக் கொண்டாள்.

அதையும் கேட்டால் பூஜை தடைபடக்கூடும்...

எல்லாவற்றையும் விட 'அவரின்' சௌக்கியமும் தீர்க்காயுளுமே முக்கியம்.

''இன்று என்னோட வந்து படுத்துக்கோ சார்வரி.. விடிஞ்சதும் உனக்குமே மனம் தெளிஞ்சிடும்.. நடுராத்திரி வரை சுரேந்தர் என் அறையில் உட்கார்ந்து எழுதுவான், வாசிப்பான்.. அதான் உன்னை எங்கூட வந்து தங்கக் கேட்கலை. ஆனால் இனி...''

''இன்று மட்டும் உங்களோட இருக்கறேன் பெரியம்மா.. நாளை என் அறையிலேயே தாழிட்டு ஜாக்ரதையாய் இருந்துக்கறேன்... இன்னைக்கு அவர்... உங்க மகன்...''

''அவன் அதிசயமாய் இன்னைக்குச் சீக்கிரமே படுக்கப் போயிட்டான். வா படுக்கலாம்...''

''ம்ம்..'' தன்னுள் அலைமோதும் சிந்தனைகள் சந்தேகங்களுடன் பெரியவளைப் பின்தொடர்ந்தாள் சார்வரி.

9

இரண்டு இரவு, பகல்கள் கர்ஜனையோ, நள்ளிரவில் மாயத்தோற்றங்களோ இன்றி நகர அவளின் மனம் தேறியது.

சுரேந்தர் தன்னிடம் இயல்பாகப் பழக முயன்றது புரிந்தது.

''நாளை சித்தி.. அதான் இளையராணி வர்ராங்க.. போகும் போது உங்களுக்கு சீட்டாட்டத்தில ஒரிரு ஆட்டமாவது கற்றுத் தரச் சொல்ல... நான் என் வேலையிலேயே இருந்துட்டேன்...''

''நிறைய படிப்பீங்க போல? பெரியம்மா சொன்னாங்க?''

''ஆமா... டாக்டரேட் பட்டத்திற்கு முயல்றேன். ஜமீன் பரம்பரை, அவர்களைச் சுற்றியிருக்கும் பிரமிப்பு, பிரச்சினைகள் இதுதான் என் தீஸிஸ்ஸின் கரு. கல்லூரியில் வரலாறும் தத்துவமும் கற்றதால் ஓரளவு சீக்கிரமாகவே போகுது... முடிஞ்சதும் நல்ல யுனிவர்சிடியில் ஆசிரியராய் சேரணும். அதுதான் என் ஆசை...''

''ஆகட்டும்...'' பவ்யமாய் கேட்டுக் கொண்டாலும் அவனைப் பற்றி செய்திருந்த தன் அனுமானங்கள் ஆட்டம் காண்பது புரிந்தது.

''தாத்தா அறையிலேயே இருந்து விளையாடலாமே... நாம் அங்கேயிருந்தால் அவருக்கும் உற்சாகம். உங்களோடு அவர் 'செட்' சேர்ந்து ஆட, நீங்களும் ஆட்டத்தைச் சுலபமாய் கிரஹிச்சுக்கலாம்.''

ஆக காலை ஓரிரு மணி நேரங்கள் பெரியவர் அறையில் கழிந்தது. ஆட்டத்தின் அடிப்படையை, சில நுட்பங்களைக் கற்றவளின் மூளை முழுக்க அதில் பதியவில்லை.

முந்தின இரவின் அதிர்ச்சி அவளை வலுவாய் உலுக்கியிருக்க, அத்தனை சுலபமாய் அதை மறந்து மீள முடியவில்லை. அக்குழப்பத்துடன் விழித்தவளின் பார்வை சுரேந்தரின் முகத்தைக் கவனித்தது. அவனது கண்களும் தன்னையே சற்று யோசனையாய் ஆராய்வது புரிந்தது.

ஏனிப்படி பார்க்கிறான்? 'பாவம் இப்பெண், புது வீட்டின் தனிமையில், சிங்கநாதரின் பூஜையில் அரண்டு விட்டாள்' என்றா? அல்லது 'நான் பயமுறுத்தியது எந்த அளவு பலன் தருகிறது. அஞ்சி ஓடி விடுவாளா இல்லை இன்னும் தாக்கு பிடிப்பாளா?' என்ற நோட்டமிடுதலா?

ஆனால் கல்வியிலும், அதைக் கற்றுத் தருவதிலுமாய் நாட்டம் உள்ளவன் இத்தனைத் தரம் குறைந்து நடப்பானா... என்ன?

ஒரு வழியாக அவன் ஒரு ஆட்டத்தில் வென்றபின் அல்லது அவன் அவளை வெல்ல விட்ட பின் எழுந்தான்.

அன்று மாலை பூஜைக்காக நடந்த அவளது கால்கள் பின்னத் தயங்கின. [illegible] புவனியை எட்டிப் [illegible] வந்து நான் தாழ்த்தி விசாரித்தாள்.

''என்னம்மா... நேத்து ரொம்ப அரண்டுட்டீங்களாமே?''

''ஆமாம் புவனி... சிங்க முகமும், அக்கினியாய் ஒரு உருவம் என்னறையில் வந்து நின்னுது...''

''ஐயோ... தாழிட்ட அறைக்குள்ளே எப்படி?''

''தாழிடலையே... நீ கதவைச் சாத்திட்டுப் போனே... படுத்து வாசிச்சு நானும் அதை மறந்து விளக்கை அணைச்சதும் தூங்கிட்டேன்...''

''அப்ப நிஜமாவே யாரோ உள்ளார புகுந்துட்டாங்களா?''

''பின்னே... நீயும் உளர்றேன்னு நினைக்கறேயில்லை...'' வருத்தமும் சலிப்புமாய் கேட்டாள்.

''அதில்லமா... புது இடம்... சிங்கநாதர் பூஜை குழம்பியிருப்பீங்க...''

''கனவுக்கும் நிஜத்துக்கும் வித்தியாசமுண்டு புவனி... அது எனக்குத் தெரியும்...''

''அப்ப அறைக்குள்ளார வந்தது?''

''மனுஷன் தான்... ஆவியோ சாமியோ இல்லை.''

''அதெப்படிம்மா? பூஜையில் குத்தம் குறை நேர்ந்ததுன்னா...''

''படைச்ச புஷ்பம், இலையில் ஒன்னு கூடி, குறைஞ்சிருக்கலாம்... ஆனால் படைச்ச எம்மனதில் பழுதில்லை புவனி... மனமார அவருக்காய், இந்த ஜமீனுக்காய், இதன் பெரியவங்களுக்காய் வேண்டியிட்டேன்... தெய்வமே அதாவது சிங்கமுக நாதரே என்னை பழி கூறி மிரட்டணும்மானால் அதற்குக் தகவு

ஒலிம்பிக்கில் வெல்ல துடிக்கும் ஓனாசிஸ் குடும்ப வாரிசு!

சுட்டுக் கொல்லப்பட்ட ஜான் எஃப். கென்னடியின் மனைவி ஜாக்குலினை மணந்ததன் மூலம் உலக பிரசித்தி பெற்ற உலக கோடீஸ்வரர்களில் ஒருவர் ஓனாசிஸ் என்பது உலகறிந்த விஷயம்.

இவரது மகள் வயிற்று பேத்தி உலக கோடீஸ்வரிகளில் ஒருவராக இப்போதும் வலம் வந்து கொண்டிருக்கிறார். சமீபத்தில் தான் இவர் தனது 18-வது பிறந்த நாளை கொண்டாடினார். இவரது பெயர் அதினா ரஸ்ஸல். இவரது சொத்து மதிப்பு ரூ.11,800 கோடி. (அம்மாடியோ என்று வாயை பிளந்து விடாதீர்கள். வெளிநாடுகளில் இதெல்லாம் சகஜம்.)

மறைந்த ஓனாசிஸ் மகள் கிறிஸ்டினா ஓனாசிசுக்கு அவரது 4-வது கணவர் பிரெஞ்சு பிளேபாய் தெர்ரி ரஸ்ஸலுக்கும் மகளாக பிறந்த இவர், சுவிட்சர்லாந்தில் வளர்ந்தவர். ஓனாசிஸ் பெயரை நான் உச்சரிக்க விரும்பவில்லை என்று ஒரு சமயம் வெளிப்படையாகவே சொன்ன இவர், தான் பிறந்த கிரேக்க நாட்டின் பெருமையை உயர்த்துவேன் என்று சங்கல்பம் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்.

இதற்காக 2004 ஒலிம்பிக் விளையாட்டு போட்டியில் களம் இறங்க தீர்மானித்துள்ளார்.

இந்த போட்டியில் வெற்றி பெறுவதன் மூலம் தனது குடும்பத்தின் கடந்த கால கசப்பான அனுபவங்களை மறக்கடிக்கச் செய்வேன் என்கிறார். இத்தகைய வீர சபதத்தை ஏற்றிருக்கும் அதினா ரஸ்ஸலையும் காதல் விட்டு வைக்கவில்லை. உயரத்தாண்டுதலில் பிரேசில் ஒலிம்பிக் வீரர் ஆல்வரோ-டி-மிரண்டா ஜெடோவுடன் காதல் வயப்பட்டிருப்பது இப்போது வெட்ட வெளிச்சமாகி விட்டது.

அதினாவின் பண மூட்டைக்காக எனது கணவர் என்னை கைகழுவி விட்டார் என்று ஜெடோவின் முன்னாள் மனைவி பாவம் புலம்புகிறார்.

-திருமகள்.

தாழிடாமல் இருக்க வேண்டிய அவசியமென்ன? பூட்டிய கதவை மீறியும் அவர் வரலாமே... என்ன?''

கண்கள் புரிதலில் உருள தலையாட்டினாள் புவனி.

''அட ஆமாங்கம்மா...''

''ஆக, யாரோ என்னை பயமுறுத்த முயற்சிக்கிறாங்க. அது விளையாட்டா வினையான்னு தான் தெரியலை... புவனி, பூஜையப்ப, நீ வாசல்லேயே உட்கார்ந்துக்கோ.''

''ஆவட்டுங்கம்மா...''

உடன் நம்பிக்கையான ஒரு தோழி இருக்கும் துணிவில் சார்வரி வழிபாட்டில் மனமொன்றி இறங்கினாள்.

அன்று போலவே மறுநாளும் தடங்கல்கள் இன்றிக் கழிய, அதில் குருவய்யா வந்து பேசியது தான் ஒரு மாறுதல்.

அவர் அவளிடம் வெளிப்படையாக ஏதும் கேட்கவில்லை எனினும் தைரியம், நம்பிக்கை, மகிழ்வு பற்றியே பேசியிருந்தது.

''அபர்ணாவும் வந்திருக்காம்மா... பெரியவர் அறைக்கு புஸ்தகங்கள் எடுக்கப் போயிருக்கா...''

''அவங்களைப் பார்த்து பேச வாய்க்கலை... சந்திச்சதோடு சரி''

''உனக்கும் இங்கே பொழுது சரியாய் இருக்கும்... ம்ம்?''

மெல்லிய கொலுசின் மணியொலியோடு அபர்ணா வந்தாள். இவளைப் பார்த்து தயக்கமாய் ஒரு புன்னகை.

''அபர்ணா, உன்னைப் போலவே சாருவும், வீடே கதின்னு கிடக்கிற குழந்தை போல.. புஸ்தகம் படிக்கறதுன்னா உன்னைப் போலவே ரொம்பப் பிரியமாம்...''

இரு பெண்களும் புன்னகையோடு நின்றார்கள்.

''பெண்கள் வருங்காலத்துல வெளி வாசலும் போய் பழகணும்மா. வீடே போதும்னு இருந்தா வெளி உலகம் பழகாது... புரியாது. வெளியே போய் வீட்டுக்கான மளிகை, காய் வாங்கறது, ஒரு புடவையைத் தேர்ந்தெடுக்கறது... அதுவும் கூட அனுபவம் தான்... சின்ன ஜன்னல் தான். ஆனா அதன் வழியே கிடைக்கற காற்று, பார்க்கும் காட்சி புத்துணர்வு தானே? என்ன?''

''உண்மைதான்யா...''

''சந்தைக்கு நம்ப வீட்டுப் பெண்கள் போறதில்லை... ஜவுளி கூட இங்கேயே வரும்... நான் எம்மகளையும் சேர்த்துதான் சொல்றேன். ரொம்ப அமைதியானவ. பெண்கள் வாய் விட்டுப் பேச, வாயார சிரிக்கப் பழகணும்மா..''

''சிரிச்சால் எங்க பாட்டி திட்டுவாங்க..''

நகைத்தார் குருநாயகம்.

''வாய் விட்டு சிரிச்சா நோய் விட்டுப் போகுமேம்மா... பெண்கள் மனசைப் பொத்தி பூட்டி வைப்பதால் தான் ஏதேதோ மனோ வியாதிகள், பிரமைகள் அவங்களைப் பிடிக்குது.''

அவர் தன்னைத் தான் குறிப்பிடுகிறாரோ என்ற சங்கட உணர்வு சார்வரிக்குள்.

''பொம்பளை சிரிச்சால் போச்சு... புகையிலை விரிச்சாப் போச்சு'ங்கறது எங்க பாட்டிக்குப் பிரியமான பழமொழி. அடிக்கடி சொல்வாங்க.''

''பழமொழி சரி. நாம அதைத் தப்பர்த்தம் பண்ணிக்கறோம். பெண் திருமகள், மலைமகள், கலைமகளின் வடிவம். அவள் இருக்கும், அவளை மதிக்கும் இடத்தில் செல்வம், வீரம், கல்வி எல்லாம் நிறைக்கும். இந்தக் கோணத்தில் ஒரு பெண் மகிழ்ந்து சிரித்தால் அங்கு துன்பம், இடர், வறுமை எல்லாம் விலகும்... போச்சுங்கறதுதான் பொருள்.

சார்வரி விழி விரிய கேட்டிருந்தாள்.

பல சிறந்த எழுத்தாளர்களின் புத்தகங்களில் இத்தகு கருத்துக்களை அவள் வாசித்ததுண்டு என்றாலும், ஆணித்தரமாய் எதிரே ஒருவர் நின்று பேசுகையில் தனி சந்தோஷம்.. ஒரு வகையான பிரமிப்பு.

''பெண்கள் நகையும் பட்டுமாய் இருந்தால் போதாதம்மா. அறிவும், அன்புமாய் இருக்கணும். மனசு நிறைஞ்சு சிரிக்கணும். அது சிரிச்சா எல்லாப் பீடையும் போச்சு போ... என்ன சரிதானே?''

சற்றே முளைத்து சுருண்டிருந்த தாடியை நீவியபடி அவர் குனிந்து கேட்க சார்வரி உற்சாகமாய் ஆமோதித்தாள்.

அவளுக்கு குருநாயகத்தைப் பிடித்துப் போனது.

எத்தனை உற்சாகமான பேச்சு... அவர் மகளும் இப்படியே இருந்திருந்தால் நன்றாய் இருந்திருக்கும். ஆனால் அபர்ணா ஒரு கட்டு புத்தகங்களை மார்போடு அணைத்தபடி சற்று மருட்சியோடு தான் நின்றிருந்தாள்.

கமலா ஆரஞ்சின் நிறத்தில் மெல்லிய புடவை அவளது வாழைத்தண்டு மேனியை அழகாய் மூடியிருந்தது. கைகளில் பவள வளையல்கள். நெற்றியில் அழுத்தமாய், குங்குமம்... இத்தனையும் மீறி அவளது கண்களில் சோர்வு... ஒருவித தயக்கம்.

இத்தனைப் பழகிய இந்த மாளிகையில் அபர்ணா ஏன் மருள வேணும்?

10

மூன்றாம் நாள் இளையராணி வந்துவிட, மாளிகைக்கு தனி களை சேர்ந்தது. உடன் வந்திருந்த தன் மகன், மகளை அறிமுகப்படுத்தினார்கள்.

''இவன் பிரதீபன். பெரியவன். பட்டப்படிப்பு கடைசி வருஷம்... நிலபுலத்தையும் கவனிப்பான்... இவ பிரசன்னா... எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படிக்கறா...''

''சந்தோஷம்மா...''

''நீ சந்தோஷமாயிருக்கேல்ல? ஒரு வாரமாச்சே... சர்வஜித் மூணு தரம் ஃபோன் போட்டுட்டானாமே...''

வெட்கச் சிரிப்புடன் தலை குனிந்தாள்.

''பிரசன்னா கடைகளுக்குப் போகணும்னா.. பிரதீபனுக்கு நெல்லை டவுனில் வேலையிருக்குது. முதல்ல இங்க வந்து உன்னையும் அழைச்சுட்டுப் போகச் சொன்னேன்...''

''ஆமக்கா... அம்மா உங்களைப் பத்தி அத்தனை சொன்ன பிறகு உங்களைப் பார்க்க ஒரே ஆசை...''

''சரி... கிளம்பும்மா...''

''கடைக்கா.... எனக்குத் தேவை எதுமில்லையே?''

''போய் பார்த்தால்தானே கடைகள்ல என்னென்ன இருக்குங்கறது தெரியும்க்கா...''

''அதெல்லாம் இல்லாமலும், நாம் வாழலாம்ங்கறது புரியும்!'' பிரதீபன் கிண்டலடித்தான்.

''நாம சேர்ந்து போகலாங்கற குஷி போதுமே. மறுக்காதீங்கக்கா...''

''போய்ட்டு வாம்மா. வீட்டிலேயே அடைஞ்சு கிடக்காதே...''

''ஆகட்டும்மா...''

கிளம்பும் நேரம் இளையராணி இவளிடம் சில நூறுகளைத் தந்தார். ''தேவைப்பட்டதை வாங்கிக்கோ சாரு'' என்றபடி.

''இத்தனை பணம் எதுக்கும்மா...''

''எப்பவாவது தானே வெளியே போறோம். பாட்டிக்கும் ஏதாவது வாங்கிக்கோ...''

''நல்லதும்மா...'' சந்தோஷமாய் பெற்றுக் கொண்டாள்.

''பிரதீபா... அஞ்சு மணிக்குள்ள வந்திடணும். பூஜை நேரமது...''

பெரியவரிடமும் விடைபெற்றுக் கிளம்பினார்கள்.

டவுன் கடைகளில் உற்சாகமாய் ஓடி தேடி தன் பையை நிரப்பினாள் பிரசன்னா. இவள் நிதானமாய் பார்த்தாள்.

'மாடர்ன் ஸ்டோர்ஸ்' ஜவுளிக்கடையின் வாசலில் நின்ற பொம்மைக் கட்டியிருந்த புடவையை ஆவலாய் சார்வரி பார்ப்பதைக் கண்ட கடைப்பையன் ''வாங்கம்மா'' என்றான்.

அது இவள் கட்டியபோது 'வெகு அழகு' என்று புவனி பாராட்டிய அதே நிறப்புடவை. வற்றல் நிறத்தில் சந்தனக் கரையும் சரிகை மாங்காய்களுமாய்...

''எம்பது ரூபாய்தாங்க. ஸ்பன் பட்டுங்க... ஆனா நல்லா உழைக்கும்..''

திருமணமாகப் போகும் புவனிக்கு இதைப் பரிசாய் அளித்தால் என்ன? வாங்கிக் கொண்டாள்.

பாட்டிக்கு சால்வை, மாளிகைக்குத் தரமான சாம்பிராணி, சந்தன ஊதுபத்திகள், வேலைப்பாடான கண்ணாடி குவளைகள் என்று சிலது வாங்கிய பின், சமயத்தோடு வீடு வந்தவள், வீட்டிற்கானவற்றை இளையராணியிடம் தந்து விட்டு விரைந்து குளித்துத் தயாரானாள்.

தன் அறையில் கண்ட உருவத்தைப் பற்றி இளையராணியிடம் தான் சொல்வதா? வேண்டாமா? என்ற குழப்பம் அவளைக் கடைந்தது. தனியே உட்கார்ந்து பேச சமயம் வாய்த்தால் சொல்லிக் கொள்ளலாம் என்று அப்போதைக்கு முடிவெடுத்தவள் பூஜைக்குக் கிளம்பினாள்.

பூஜையை முடித்துத் திரும்பியவளுக்குப் பாராட்டுக்கள் காத்திருந்தன.

''பார்... உன்னைவிட ரெண்டு வயசுதான் மூத்தவ சாரு... எத்தனை பொறுப்பாய் சாமான்களை வாங்கியிருக்கா.. வீட்ல கண்ணாடி டம்ளருங்க செட்டாய் இல்லை. ஒவ்வொரு தினுசிலே மூணு, நாலுன்னு இருக்கறதைக் கவனிச்சு டஜன் டம்ளர்ங்க

[illegible]

வாங்கிவிருக்கா.. பத்தி, பழங்கள் வேற... நீயான்னா பாலிஷ், ஸ்னோ, செருப்புன்னு காசை கரியாக்கியொச்சு...''

சார்வரியிடம் பிரசன்னா குறைபட்டாள்.

''அப்பமே சொன்னேன். கேட்டீங்களா?''

''என்ன?''

''இப்படி ஒரேயடியா நீங்க சமர்த்தா இருந்தால் எனக்கு சங்கடம்னு..''

''நீ சமர்த்துதான் பிரசன்னா...''

''தாங்க்ஸ். பரமபதம் விளையாடலாமா...''

''ம்ம்... சின்னம்மா, நீங்க சொன்னது போல கிட்டாட்டம் ஓரளவு கத்துக்கிட்டேன்.''

''இங்குள்ள பரமபத போர்டு விசேஷம். மூணு அடி சதுரமாய் மரத்துல செய்தது.''

''அட.... பார்ப்போமே...''

இரண்டாய் மடிக்கப்பட்ட பலகையை பிரசன்னா விரிக்க, சார்வரி பிரமித்தாள்.

பெண்கள் எல்லாரும் அரட்டையும் சிரிப்புமாய் விளையாட உட்கார்ந்த சமயம் குருநாயகம் அறைக்குள் நுழைந்தார்.

''அடடே... குழந்தையிடம் சொன்னேன்... அப்படியே செய்துட்டாளே...'' என்ற சிலாகிப்புடன்.

''என்ன சொன்னீங்க? பரமபதம் ஆடணும்னா?''

போயிருக்கலாமேம்மா... அவளுக்கு உங்களை விட்டா யாரிருக்கா?''

அவரின் பின்னால் பதுங்கினாற் போல நின்றிருந்த அபர்ணாவின் முகத்தில் சங்கட முழி!

''அடுத்த முறை சொல்லிட்டாப் போச்சு... அவசரத்துல கிளம்பினாங்க.. அபர்ணா.. வாயேன்... நீயும் ஆட்டத்துல சேரு... நாங்க பார்க்கறோம்...''

இளையராணி அழைக்க, அபர்ணா தயங்கி வந்து உட்கார்ந்தாள்.

ஆட்டம் ஆரம்பமானது. இது எல்லாருக்கும் தெரிந்த எளிய ஆட்டம்.

ஏறக்குறைய மணி ஒன்பதாகிவிட அபர்ணா எழுந்தாள்.

''நான் கிளம்பறேன் ராணிம்மா...'' பொதுவாய் சொல்லிக்கொண்டாள்.

''வேணுவை துணைக்கு வரச் சொல்றேன்... இரும்மா...''

''ஏன் போகணும்? அபர்ணாக்கா ஒரு நாள் தான் இங்கேயே தங்குங்களேன்...''

''இல்ல வீட்ல வேலையெல்லாம்...'' அவள் இழுத்த நேரம் குருநாயகம் எட்டிப்பார்த்தார்.

''இரேம்மா... இருந்துட்டுதான் வாயேன். உன் வயசை ஒத்த பெண் பிள்ளைகளோட இரு... விச்ராந்தியாய் பேச, சிரிக்கன்னு. நம்ப வீட்ல அப்படியென்ன பெரிய வேலை?''

''பிறகென்ன இருங்க...'' பிரசன்னா குதித்தாள்.

''ல்ல... மாத்துத் துணி இல்லாம...''

''வீட்டுக்குப் போய் எடுத்து வந்தால் ஆச்சு... போகவும் வரவும் என்ன நாள் கணக்கா? அஞ்சே நிமிஷம்!''

''நீங்க என் அறையிலேயே தங்கலாம் அபர்ணா... ரெண்டு கட்டிலிருக்கே...'' சார்வரியும் தன் பங்கிற்கு சொல்ல,

''தோ... பத்து நிமிஷத்துல வந்திருவா...'' என்று உற்சாகமாய் மகனோடு கிளம்பினார் குருநாயகம்.

''பாவம் குருவய்யா... எத்தனை சொன்னாலும் அபர்ணா பொண்ணு நாளாக ஆக வாய்மூடி மௌனியாத்தான் ஆகுதேத் தவிர...''

''காலா காலத்துல கல்யாணம் செய்து வச்சிடணும்'' என்றார் பெரியராணி, கல்யாணம் எல்லாவற்றுக்கும் தீர்வு என்பது போல!

''சரி... படுக்கலாம். ஊருக்குப் போய் சுற்றின அலுப்பிருக்கும் சின்னதுகளுக்கு. புவனி எல்லாருக்கும் பால் கொண்டு கொடுத்திடு...''

''இதோங்கம்மா...''

''உன் இந்த வேலையெல்லாம் சின்ன சாந்திக்குக் கத்து கொடுத்திடு. உனக்குக் கல்யாணமானதும் வீட்டுக்குப் போக பறப்பியே நீ...''

நாணக் கோணலுடன் சமையல் கட்டிற்கு ஓடினாள் புவனி.

தன் அறையில், உடை மாற்றி படுக்கத் தயாரான சார்வரி அறைக் கதவைத் திறந்தே வைத்திருந்தாள்.

சிறு பை ஒன்றுடன் பள்ளிக்கு முதல் நாள் வரும் சிறுமி போல மலங்க விழித்தபடி வந்தாள் அபர்ணா.

''வா.. வாங்க...'' என்று வரவேற்று தேவையான வசதிகளை செய்து கொடுத்தாள்.

''படுக்கறதுக்குத் தோதாய் உடை மாற்றிட்டே வந்திட்டீங்க... புவனி உங்களுக்காகவும் சேர்த்து பால் வச்சிருக்கா... ஊற்றித் தரவா...''

''வேணாங்க... நானே எடுத்துக்கறேன்...''

''இதிலென்ன சிரமம்..'' ஊற்றி நீட்டியவள், ''வந்து... உங்களுக்கு டவுனிற்குப் போகணுமா... எங்களோடு வர்றீங்களான்னு கேட்காமல் போனது தப்பு தான் அபர்ணா... அவசரமாய் கிளம்பினதில் தவறிட்டோம்... இனிமேல்...''

மன்னிப்பு கோரும் தொனியில் சார்வரி சொல்ல,' மற்றவள் அவசரமாய் இடைமறித்தாள்.

''இல்லை... எனக்குப் பிரயாணமே ஒத்துக்காது. அப்பா பேச்சுக்கு ஏதோ சொல்லிட்டாங்க...''

பாலைப் பருகியபடி அறையைச் சுற்றி வந்தன அபர்ணாவின் விழிகள்.

''என்ன பார்க்கறீங்க... இந்த அறைக்கு முன்பு வந்திருக்கீங்களா?''

''ம்ம்... அரண்மனை முழுக்கப் பார்த்திருக்கேன்... ராணியம்மா... அதாவது... இளைய ஜமீனின் அம்மா அறை இதுதான். பகல் முழுதும் இங்கே ஏதாவது கைவேலை செய்தபடி இருப்பாங்க...''

ஆர்வத்துடன் கவனித்தாள் சார்வரி.

''இந்த பால்கனியில் நின்று பார்த்தால் அவர்... அவர்... வீட்டின் பின்புறம் விளையாடறது தெரியும்...''

''யார்... இவரா?''

சர்வஜித்தைப் பற்றி என்பதால் வினவிய சார்வரியின் முகம் முழுக்க ஒரு வெட்கப் பளபளப்பு...

''ம்ம்...'' தலைகுனிந்து முணங்கினாள் மற்றவள்.

''நான் அந்த பால்கனி கதவைத் திறந்ததேயில்லை...''

''அழகாயிருக்கும்.. பால்கனியும்.. அங்கேயிருந்து தெரியும் தோட்டமும்...'' அபர்ணாவின் குரல் நடுங்கியதோ?

''படுங்க அபர்ணா... உங்களுக்கு உறக்கம் வந்திடுச்சு போல...''

மறுத்துப்பேசாமல் படுத்து கண்களை மூடிவிட்டாள் அபர்ணா. களை கண்ணிக்குப் போன அலுப்பில் சார்வரிக்கும் உறக்கம் எளிதில் வந்து விட்டது.

காலையில் அவள் கண்விழித்த போது மறு படுக்கையில் அபர்ணா இல்லை. போர்வை நீவி மடித்து வைக்கப்பட்டிருந்தது.

''அபர்ணா...''

அழைக்க, குளியலறை நீரின் சளசளப்பு பதிலாய் வந்தது.

படுக்கையில் சற்று நேரம் சுகமான சோம்பலுடன் புரண்டவள், பனிமலராய் குளித்து வந்த அபர்ணாவை ஆச்சரியமாய் பார்த்தாள்.

பன்னீர் சொட்டும் பூக்குவியல் போல தெரிந்தாள் அபர்ணா.

''என்ன சீக்கிரமே எழுந்திட்டீங்க?''

''வழக்கமான நேரம்தான்... வந்து... நீங்க என்னை நீ, வான்னே சொல்லலாம்...''

''அதேதான் உங்... உனக்கும் என்ன?''

''நாளை இங்கே ராணியாய் வாழப் போற உங்களிடம் நான் அப்படி பேசறது சரியாய் இருக்காது...''

''ராணின்னால் நாலு சிநேகிதிங்க இருக்க மாட்டாங்களா? எல்லாரும் இப்படி மரியாதையாய் ஒதுக்கி வைத்தால் எனக்கு மூச்சு முட்டிடும்...''

சிறு புன்னகையுடன் பேச்சை மாற்றிய அபர்ணா, ''காபி எடுத்து வரவா?'' என்றாள்.

''அடடே... இன்னைக்கு நீதான் நம்ப விருந்தாளி. சரியாய் ஆறரைக்கு இங்கேயே காபி வந்திடும். அதுக்குள்ள நானும் தயாராகிடுறேன்...''

குளியலறைக்குள் புகுந்தவள், முகம் துடைத்தபடி வெளியே வந்த போது காபியின் மணம்...

இருவருக்கும் காபியை டம்ளர்களில் ஊற்றிய அபர்ணா, பால்கனியின் கதவைத் திறக்க முயன்றாள். பல நாட்கள் புழங்கப்படாத அதன் தாழ்களைத் திருகி திறக்க அவள் சற்று மெனக்கெட வேண்டியிருந்தது.

ஆனால் அதற்கான பரிசு போல, கதவுகள் 'ஓச்'செட்டு விலக அறைக்குள் காலையின் காற்று ஜில்லென்று பாய்ந்தது.

அறையைப் போலவே அரைவட்ட வடிவிலிருந்த சின்ன பால்கனி அது. நான்கு மெல்லிய தூண்கள், மேலே தொப்பி போன்ற சிறு கூரை, இடுப்பு வரையிலான வேலைப்பாடுள்ள கைப்பிடி சுவர்கள் என்று அழகிய அமைப்பு.

''இங்கே ஓரளவு வெயில், காற்று வரும். தலையைக் காய விடலாம்னு தான் திறந்தேன்'' விளக்கினாள் அபர்ணா.

''ம்ம்... இன்று சனிக்கிழமை... ஆனாலும் தலைக்கு ஊற்றியிருக்கியே அபர்ணா?''

''நே... நேற்று தலைவலி... அதான் இன்னைக்குக் குளிச்சேன்...''

கருநாகம் போல புரண்ட கூந்தலைப் பிரித்து உதற நீர்த்திவலைகள் பறந்தன.

''காபியை இங்கே நின்று குடிச்சால் நல்லாயிருக்கும் போல...''

''ம்ம்..''

சூடான பானத்தைப் பருகியபடி வெளிச்சம் கூடிக்கொண்டிருந்த வானத்தை ரசித்தனர்.

அபர்ணாவின் முகம் சற்று வெளிறியிருந்தாற் போல பட பரிவாய் கேட்டாள்.

''நேற்றிரவு சரியாய் தூங்கலையா... புது இடங்கறதால்...?''

''ஸ்தோத்திரம் சொல்லிட்டே படுத்தேன்... நல்லாத் தூங்கிட்டேன்... இதைக் காயப் போட்டுடறேன்'' என்றபடி ஈரத்துவாலையுடன் அறைக்குள் போக, வெளித்தூண் ஒன்றைப் பற்றியபடி சார்வரி காபியைப் பருகினாள்.

அடர்ந்த மரங்களும் அவற்றின் ஆங்காங்கே வர்ணத்திட்டுகளாய் தெரிந்த மலர்களின் ஊடான அவள் தினம் பூஜைக்காய் போகும் மண்டபம் வெண்முத்து போல தெரிந்தது.

சூரியன் இன்னும் முழுப் பிரகாசம் பெறவில்லை என்பதால் ஒரு பொன்மங்கல் ஒளியில் சற்று சோம்பலாய் கிடந்தது உலகம்.

ரசிப்புடன் சுற்றிய சார்வரியின் விழிகள் அதில் தட்டி... விக்கி விறைத்தன..

அதோ தெரியும் உருவம் யார்... அல்லது என்னது?

பழுப்பு அங்கியும் சிங்கத்

தலையுடனுமான உருவம்...!

11

"அபர்ணா... இங்கே வாயேன்.." பயத்தில் வார்த்தைகள் இரைறலாய் வந்தன.

"என்ன?"

"இங்கே வந்து... பாரேன்."

கூந்தலைக் கோதியபடி வந்தவள் கேட்டாள்.

"என்ன... எங்கே?"

"அந்த அரசமரத்தடியில்... இப்ப சரியாய் தெரியலை. ஆனால் ஒரு உருவம் தெரிஞ்சது. மறுபடி தெரிந்தால்... அதோ... தெரியுதுல்ல? ஆண்டவா... பாரேன் சிங்கத் தலையுடன் ஒரு மனுஷ உருவம்."

பதறியவள் உடல் முழுக்க ஒரு பயக்குளிர் ஓடியது... நடுக்கியது.

"எங்கே சார்வரி?"

"என் விரலை ஒட்டியே பார்... இப்பத் தெளிவாய் தெரியுது... கடவுளே!"

"எனக்கேதும் தெரியலையே..." குழப்பமாய் தலையாட்டினாள் மற்றவள்.

"அரசமரத்தின் கீழே..."

"அங்கே... அங்கே... யாருமில்லையே?"

இவளுக்கு மேலும் விக்கியது!

தனக்கு வெகு தெளிவாய் தெரியும் உருவம் அபர்ணாவிற்குத் தெரியவில்லையா? ஏன்...?

அப்படியானால் இது தன் பிரமையா? கற்பனையா?

இவளின் பதட்டத்தில் சிறிது அபர்ணாவைப் பற்றிக் கொண்டது.

"உள்ளே போயிடலாம் சார்வரி... வா. நாம இங்கே வந்திருக்கக் கூடாது..."

"இப்ப அந்த உருவம் நகர்ந்து மறையுதே... நிஜமாவே உனக்கது தெரியலையா?"

"அப்பா உன்னை அந்த சிங்கநாதருக்குப் பூஜை செய்யச் சொல்லியிருக்கக் கூடாது" என்ற அபர்ணாவை மற்றவள் திகைப்புடன் பார்த்தாள்.

"என்ன சொல்றே?"

"அவர் உக்கிரமான ஸ்வாமி... அதான் இப்படி மிரட்டறார் போல..."

இவளுக்கு நெஞ்சடைத்தது.

அப்படியானால் சிங்கநாதர் தனக்கு மட்டுமே காட்சியளிக்கிறாரா? 'போ' என்பது போல சைகை செய்தாற் போலிருந்ததே?

'உன் பூஜையில் எனக்குப் ப்ரீதியில்லை, போய் விடு' என்று துரத்துகிறாரா?

அவளது கால்கள் துணியாய் தொய்ந்தன, குடித்த காபி முழுக்க வெளியே வந்து விடும் போல குமட்டியது.

"என்ன... மயக்கமாய் வருதா?"

"ம்ம்..." என்றவளுக்கு உலகம் முழுக்க இருட்டி விட்டது.

சார்வரி கண் விழித்த போது, அனைவரும் கட்டிலைச் சுற்றி நின்றிருந்தனர், பதட்டமும், வெட்கமுமாய் எழ முயன்றாள்.

"படம்மா... இப்ப உனக்குத் தேவை ஓய்வு தான். உடம்பை, மனசை அலட்டிக்காதே... படு..." அமைதிப் படுத்தினார் குருவய்யா.

மனசு... தன் மனம் குழம்பி விட்டதா? யோசிக்க, அப்படித்தான் படுகிறது. மறுபடி கண்களை அழுந்த மூடினாள்.

அந்த இருட்டினுள் சிங்கத் தலை உருவமும் தெளிவாய் எழுந்தது! பதறி கண்களைத் திறந்தாள்.

"எதையோ பார்த்து பயந்துட்டே போல..." இளையராணி பரிவுடன் இவளது நெற்றியை வருடினார்.

"இல்லம்மா... அப்படி எதுவுமில்லை."

"ஏதோ தெரியுதான்னு அபர்ணாவைக் கேட்டியாமே?"

"அது.. வீட்டில் காபி குடிச்ச பழகலை. இங்கே குடிச்சது ஒத்துக்கலைன்னு நினைக்கறேன்... அதான் கண்ணை இருட்டிடுச்சு."

எப்படி இப்படி ஒரு பொய்யை அழுந்த சொல்ல முடிந்தது என்பதில் அவளுக்கே ஆச்சரியம் தான்.

குருவய்யாவின் பின்னேயிருந்து இவளையே வெறித்தபடி அபர்ணா...

"பித்தம் தான் போல... புவனி எலுமிச்சஞ்சாறு கலந்து எடுத்து வா."

"இதோங்கம்மா."

சார்வரி மறுபடி கண்களை மூடிக் கொண்டாள். யோசிக்க வேண்டுமாயிருந்தது. தன்னைச் சுற்றி பலர் நிற்க, யோசிப்பது சிரமம் தான்... ஆனாலும் மனதை ஒடுக்கி சிந்தித்தாள்.

"சாரு... இந்தச் சாறைக் குடிக்கறியா?"

எழுந்து அமர்ந்தவள் எலுமிச்சம் சாறைப் பருகினாள். இன்னும் அத்தனைப் பேரும் கட்டிலைச்சுற்றி. அதிலும் அமைதியாய் நின்றது வெட்கப்படுத்தியது. யாரும் ஏதும் தவறாய் பேசிவிடக்கூடாதே என்ற ஜாக்கிரதையான மௌனம்!

இவளின் சங்கடம் புரிந்து பெரிய ராணி, "சார்வரி, சற்று ஓய்வாய் இருக்கட்டும் நாமப் போவோம்..." என சார்வரி, பெரியவளை நன்றியோடு ஏறிட்டாள்.

பெரியராணியின் முகம் கூட வழக்கமான கடுமை அகன்று பரிவில் கனிந்திருந்தது. அருகே நின்ற சுரேந்தரின் முகத்தில் துளி கலக்கம், நிறைய யோசனை...

"அது சரி. இப்ப அவளுக்குத் தேவை ஓய்வு தான்..." என்றபடி மற்றவர்களும் அகல, பிரசன்னா மட்டும் தன் தாயைக் கெஞ்சினாள்.

"அம்மா... நான் மட்டும் சாருக்காவோட இருக்கேனே?"

"அவளைப் பேசியே கொடுமைப்படுத்தவா? வா..."

"பிரசன்னா இருக்கட்டுமே... சின்னம்மா..."

"சரி" என்றவர் சென்றார்.

பிரசன்னா இளையவள் என்றாலும் இங்கிதம் புரிந்தவள். சினிமா, உடைகள், தன் மாமா சர்வஜித், அவனுக்குப் பிடித்த பாடல்கள் என்றெல்லாம் இலகுவாகவே பேச்சை நகர்த்த, சற்று முன் கண்ட சிங்கமுக உருவம் இவளது மனதிலிருந்து சற்று ஒதுங்கியது.

"மாமாக்கு சரித்திர சினிமா பிடிக்கும்.. உங்களுக்கு?"

"ஓரளவு. சரித்திர நாவல்களும் வாசிப்பேன்."

"காட்டுமிராண்டித்தனமான காலமது"- சட்டென்று சொன்னாள் பிரசன்னா.

"ஏன் அப்படி சொல்றே?"

"போர்... அவங்க தண்டனை முறைகள்... மாறுகால், கைன்னு, ஆட்சி முறை எல்லாம் அப்படித்தான் தோணுது."

"ஆனால் அக்கால கோவில்களை,

இங்கிலாந்தில் 8-வது அதிசயம்

பாலி-வினைல் பிளாஸ்டிக் கூடாரங்களில் இங்கிலாந்து வளர்த்திருக்கும் மரம், செடி, கொடிகள் தற்போது உலக நாடுகளை விழி விரிய வைத்துள்ளன. லண்டன் மாநகரம் இதற்கு சூட்டியுள்ள பெயர் 'எடன் பிராஜெக்ட்' என்பதாகும். 2ஆயிரம் ஏக்கர் பரப்பளவிலான ராட்சச திட்டம் இது.

பிரமாண்ட பிளாஸ்டிக் கூடாரங்களில் ஜீவ விருட்சங்கள் வளர்க்கப்படுவது இதுவே முதல் தடவை. அதிலும் குறிப்பாக பாலைவன தாவரம் முதல் பசுமை மாறா காடுகள் வரை அனைத்து விருட்சங்களும் அந்தந்த சூழ்நிலையிலேயே இங்கு வளர்க்கப் படுகின்றன. தாவரங்களின் பரிணாம மாற்றம், கிருமிகள் தாக்கும் தன்மை மற்றும் அசாதாரண வளர்ச்சி ஆகியவை தொடர்பாக இங்கே ஆய்வுகள் நடைபெற்று வருகின்றன.

தாவரவியல், உயிரியல் துறை மட்டுமின்றி மரபியல் விஞ்ஞானிகளின் அறிவு பசிக்கும் இங்கே கொழுத்த தீனி இருக்கிறது. உலகின் 8-வது அதிசயம் இதுவே. தினந்தோறும் 80 லட்சம் பேர் இங்கு வந்து செல்கின்றனர். இங்கிலாந்தின் எடன் பிராஜெக்ட் திட்டமே அமெரிக்க விஞ்ஞானிகளின் தற்போதைய 'ஹாட் டாபிக்'.

-டி.வி.சி. கோபாலகிருஷ்ணன்.

அவங்க அனுபவிச்ச கலைகளைப் பார்த்தால் கலையிலும் இல்லாடிகள்னுதான் தோணும்.''

''நீங்க அரண்மனையை முழுக்க பார்த்தாச்சா?''

''தெரியலையே...?''

''இமே நிலவறையில் முன்காலத்தில் பயன்படுத்திய வாள், வேல், கத்தி, கபடா எல்லாம் உண்டு. பார்க்கணுமா?''

''ம்ம்... பெரியவங்ககிட்ட சொல்லிட்டு...''

''சொன்னா விடமாட்டாங்களே...''

''அப்ப வேணாம்...''

''நல்லாயிருக்கும்க்கா.. ஜரிகை டிரஸ்கங்க. முன்னே கூத்தின் போது கூத்து கட்டினவங்க போட்ட சலங்கை, டிரஸ்சு, முகமூடி... ஆர்மோனியப் பெட்டி கூட கிடக்கும்... போய் பார்த்தால் பொழுது போறதேத் தெரியாது.''

சார்வரியை ஏதோ உந்தியது.

''ஆகட்டும் போலாம்... ஆனால் எப்போ?''

''மதியம் பெரியவங்கல்லாம் படுத்திருக்கும் சமயமாய் போவோம். ஆனால் சாவி...'' இழுத்தாள் பிரசன்னா.

''எங்கேயிருக்கும்?''

''தாத்தாவின் ரூம்ல... நீங்க கதை வாசிக்கப் போவீங்களே, அப்ப நானும் கூட வந்து சாவியை நைஸா எடுத்துடறேன்.''

ஆனால் சற்று நேரத்தில் வந்த புவனி சொன்னது வேறாயிருந்தது.

''அம்மா... நீங்க படுத்தே இருப்பீங்களாம். ராணியம்மா பிரசன்னாம்மாவை பெரியவர் அறைக்குப் போய் கதை வாசிக்கச் சொன்னாங்க.''

பிரசன்னா அலுப்போடு உத்தரவின் படி வெளியேறவும், புவனி அவசரமாய் கிசுகிசுத்தாள்.

''என்னம்மா... காலைல என்னாச்சு?''

ஒருவருக்குச் சொல்லி மற்றவருக்கு மறைப்பது சரியில்லை என்று பட, சார்வரி மழுப்பினாள்.

''புது சாப்பாடு, இடமெல்லாம் சேர்த்து கிறக்கிடுச்சு போல...வேற ஒண்ணுமில்லை.''

''நீங்க பயத்துல மயங்கிட்டதாய் நினைச்சோங்கம்மா. அபர்ணாம்மாட்ட ஏதோ உருவம் தெரியுதான்னு கேட்டீங்களாமே?''

ஆக அபர்ணா விஷயத்தை சிதற விட்டுவிட்டாள்.

ஆனாலும் விடாமல் சமாளித்தாள் இவள்.

''அதிகாலை அரை வெளிச்சத்தில் மரநிழல் விசித்திரமாய் அசைஞ்சது. அது உருவம் போல தெரியுதேன்னு காட்டினேன். அதை அபர்ணா தப்பர்த்தம் செய்துட்டாப் போல...''

புவனியின் கவலை முகம் தெளிந்தது.

''அடடே... அதிகம் பேசமாட்டாம அவுக இக்கித் திணறி சொன்னதை நாங்களும் சரியாப் புரிஞ்சுக்கலை போல... நல்ல வேளைங்கம்மா... அப்ப இன்னைக்குப் பூஜை?''

''வழக்கம் போல ஏற்பாடு செய்திடு... ஏன்?''

சற்று ஆச்சரியமாய் சார்வரி வினவ புவனியின் முகம் முழுக்க மலர்ந்தது.

''நல்லதும்மா... பாதி கிணறு தாண்டின பிறவு மாட்டேனுடுவீகளோன்னு பயந்தேன். இளையராணியம்மா... போதும் இந்தப் பூஜைன்னுட்டாங்க. மூத்தவுகதான் சாருவுக்கு உடம்பு சரியாயிடுச்சுன்னா போகட்டுமேன்னாக..''

''எனக்கு ஒண்ணுமில்லை புவனி... தாத்தாவுக்குக் கூட நானே தொடர்ந்து வாசிச்சிருப்பேன்.. ஏன் நான் வரலைன்னு அவங்க வருத்தப்படுவாங்க.''

''நீங்களும் பெரியவர் அறைக்குப் போயிருங்களேம்மா. பிரசன்னாம்மா வாசிக்க நீங்களும் உடனிருக்க.''

சார்வரிக்கும் அப்படியே செய்யலாம் என்று தோன்ற உடை மாற்றி தயாரானாள். பெரியவரின் அறையில் போய் அமர்ந்த சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் அங்கு வந்த இளையராணியின் முகம் அங்கு இவளைப் பார்க்கவும் மாறியது.

வழக்கமான கனிவு மாறி கறுத்தது.

''உன்னை அறையிலேயே இருக்கச் சொன்ன பிறகும் ஏன் வந்தே சார்வரி?'' கடுகடுப்பாய் வந்தது கேள்வி.

''எனக்கு ஒண்ணுமில்லை சின்னம்மா... அதான்?''

''பெரியவங்க பேச்சை மதிக்கப் பழகு... அதுதான் பொண்ணுக்கான முதல் தேவை.''

அருகே வந்து தாழ்ந்த குரலில் சொல்லியது தான் என்றாலும் அதிலிருந்த சீற்றம் சார்வரியின் நடுமண்டையில் 'நச்'சென இறங்கியது.

தான் இயல்பாய் இருப்பது கண்டால் பெரியவர்கள் நிம்மதியடைவார்கள் என்று கணிக்க அதை அவர்கள் ஏற்கப்படியாமை

...றல்லவா குற்றம் சாட்டுகிறாங்கள்?

பெரியவருக்கு இவர்கள் சம்பாஷணை ...கட்கவில்லை. சர்வ அலங்காரத்துடன் தன் ...ன் அமர்ந்து தன் பேத்தி வாசிப்பதிலே ...யமிழ்ந்திருந்தார்.

பிரசன்னாதான் ...னுதாபத்துடன் பார்த்தாள். இவளை ...ழுந்தவள், சமையலறை நோக்கி நடந்தாள். ...ளும்பியிருந்த கண்ணீரைச் சிமிட்டித்துடைத்த ...டி வாசலில் நின்ற போது தான் உள்ளே ...மையல்காரர்களின் பேச்சு அவள் காதில் ...விழுந்தது.

''குட்டிம்மாவப் பாத்தியா? பட்டும் ...பெரிய ஆரமும் போட்டதும் எப்பிடி ...ம்சமாயிருந்துது?''

அவர்கள் குறிப்பிடுவது ...பிரசன்னாவைதான். . சரிகைச் சேலையும் ...கையுமாய் தான் இருந்தாள்.

''குட்டிம்மா இங்க வந்தா சதா கேலி, ...ரிப்பாணின்னு வீடு கலகலங்குது. ...இன்னைக்கு சீனியத் தந்து கோலம் போடச் ...சொல்லிச்சு. விரலுல நொறுநொறுங்கவுந்தாள் ...தாரிச்சேன்...''

''ஹ்ம்ம்... இன்னும் ரெண்டு வருஷம் ...முந்தியே பிறந்திருந்தா இந்நேரம் நம் வீட்டு ...மருமவளா வளைய வந்திருக்க வேண்டிய ...பொண்ணு.''

காலில் முள் குத்தியது போன்ற ...அவஸ்தையில் அங்கு நிற்கவும் அல்லாடினாள் ...சார்வரி... உள்ளுக்குள் கோபம், எரிச்சல், ...வேதனை, வருத்தம் என உணர்ச்சி அலைகள் ...புரண்டடித்தன. சத்தமின்றி தன் அறைக்குத் ...திரும்பினாள்.

12

ஒருவேளை இளையராணிக்கும் இதே ...ஆசைதானோ? தன் மகளே தம்பிக்கு ...மனைவியாகிவிட்டால் இம்மாளிகையில் ...அவர்கள் உரிமை தூக்கலாகும். உறவு ...கெட்டிப்படும்.

இருக்காது. அப்படியிருந்தால் அவர்களே ...வந்து தன்னை ஏன் பெண் கேட்க வேணும்?

பாட்டியிடம் அத்தனை நயந்து பேசி தன்னை இங்கு அழைத்து வர வேணும்?

சர்வஜித்தின் வேண்டுகோளிற்காக வந்தார்களோ?

ஆனால் வந்த பின்பும் தன்னிடம் பிரியமாக பழகினார்களே? தன்னிடமும் ஓயாமல் சார்வரி பற்றியே தாம் பேசியதாய் பிரசன்னா சொன்னதும் பொய்யில்லை.

தன் பிள்ளைகளுடன் ஒருவராய் கைச்செலவிற்கு காசும் தந்து கடைகளுக்கும் அனுப்பிய அப்பெண்மணியை இப்படி சந்தேகிக்க நேர்ந்ததில் சார்வரி கூசிக் குறுகினாள்.

தன் நிலைமை அப்படியாகி விட்டது. எல்லாரையும் சந்தேகிக்க வைக்கும் சந்தர்ப்பங்கள்.

படுக்கையில் படுத்துப் புரண்டாள். இத்தனை மன உளைச்சலோடு படுத்திருப்பது கூட அவஸ்தை தான்.

குருவய்யா தூக்கத்திற்கு என்று அனுப்பி விட்டிருந்த மாத்திரையையும் விழுங்கவில்லை. இதற்கும் சந்தேகம் தான் காரணம்.

உலகமே தனக்கு எதிராகி விட்டது போன்ற பயம் அவளை உலுக்கியது. இந்நேரம் பாட்டி தன்னருகே இருந்திருந்தால்... வேண்டாம்.... நல்லவேளை பாட்டி இங்கில்லை. நடந்ததை எல்லாம் அறிந்தால்... 'நீ கிளம்பு சொல்றேன்' என்று இழுத்துப் போயிருப்பாள்.

இவள் இங்கு இருப்பதால் அகமகிழ்ந்திருக்கும் சர்வஜித்திடமும் எதும் பகிர்ந்து கொள்ள முடியாது அவனது சந்தோசத்தை இத்தகு சந்தேகங்களால் சாகடிக்க வேண்டாம்.

இது அவளுக்கான சோதனை... தனித்திருந்து வெல்ல வேண்டிய ஆட்டம் இது.

ஆனாலும் பிரசன்னா அறைக்குள் வந்த போது சார்வரிக்கு தனிமை அலுத்திருந்தது. ஆவலுடன் பிரசன்னாவுடன் கிளம்பினாள். தவிர தான் இதுவரைப் பார்த்திராத பகுதிகளில் தான் பார்க்க வேண்டிய ஏதோ இருப்பதாகவும், அவளுக்குப்பட்டது.

மதிய உணவை எடுத்து வந்த புவனியுடன் வந்த ராணிகள் இருவரும் பரிமாறி இவளை சாப்பிட வைத்தது மனதிற்கு தெம்பும் தந்திருந்தது.

''பிரசன்னா பெரியவங்களிடம் சொல்லிட்டே போகலாமே?''

''ஏற்கனவே எல்லோரும் உங்களைப்

பத்திக் கவலைப்படறாங்க. அந்த இருட்டு அறைக்குப் போக வேண்டாம்னுடுவாங்க.''

கல்படிகளில் இறங்கி நடக்க, அந்த இடம் இருட்டாகவே இருந்தது. இருபுறமும் தொங்கிய வளையங்களை காட்டி விளக்கினாள் பிரசன்னா.

''இதெல்லாம் தீப்பந்தங்களுக்காக... தீப்பந்தங்களை இதில் செருகிடுவாங்க..''

''ஓஹோ..''

''சுவரில் புகைக் கறை கூட இருந்ததாம். சர்வஜித் மாமா தான் அதை எல்லாம் சுத்தம் செய்ய சொல்லிட்டாராம்.''

''ம்ம்... இந்த பகுதி ரொம்பப் பழங்கால பாணியாய் தெரியுதே?''

''இதெல்லாம் ஆதிகாலத்திலேயே இருந்த இடங்கள். பிற்பாடு விஸ்தரிச்ச பகுதி தான் நாம தங்கற அறைகள். மாளிகையின் முன்புற தூண்கள், முகப்பு எல்லாம் தாத்தாவுடைய அப்பா எழுப்பியதாம்.''

''பூவேலை செய்த பளிங்கு தரையும் கூட ரொம்ப அம்சம்.''

''அதெல்லாம் பர்மாவிலேருந்து வரவழைச்சு பதிக்கப்பட்டவை. ஆனால் மாளிகையின் இந்தப் பின்பகுதியை யாரும் பெரிதாய் கண்டுக்கலை, புதுப்பிக்கலை.''

பாதை குறுகி தாழ்ந்திருந்தது.

டார்ச்சின் ஒளி உற்சாகமாய் மின்னலடித்தது.

''அந்த காலத்தில சினிமா அபூர்வம். நவராத்திரி சமயம் ஒன்பது வகை கூத்து விடிய விடிய நடக்குமாம். ஒரே குழு தான் வருஷா வருஷம் வருவாங்களாம். அவங்களுக்குத் தேவையான செட்டிங், உடுப்பு, அணிமணின்னு எல்லாம் இங்கேயே உண்டு.''

''அதெல்லாம் கூட இன்னும் இங்க இருக்குதா?''

''இத்துப்போய் இந்த நிலவறையில் தான் கிடக்குதுக்கா. துருப்பிடிச்ச வேல், வாளோடு கிரீடமும் நசுங்கிய ஆரமும் உண்டு.''

கனத்த இரும்புச் சாவியை குட்டை கட்டையான கதவில் பொருத்தித் திருப்ப, கதவு சலித்தபடி திறந்தது.

சுவரைத் துழாவி சுவிட்சை தட்ட மஞ்சள் நிற வெளிச்சம் உள்ளே பரவியது.

நடுத்தரமான அறை.

அறை முழுக்க பலவித புராதனப் பொருட்கள்.

அவற்றின் புழுங்க நெடி.

இத்தகு தொன்மையான இடம் தன் புகுந்த வீடாகப் போவதில் சார்வரிக்கு[...] பெருமிதம் தான். அதோடு கூட இதுபோல [...] ரகசியங்களும் தன் வாழ்வில் பிணைந்திருக்கு[...] என்ற அச்சமும் அதனூடே கலந்திருந்தது.

அறையின் வடக்கு மூலையை[...] காட்டினாள் பிரசன்னா.

''அது தான் சுரங்கப்பாதையின் கதவு. ஆனா.. அது எப்படித் திறக்கும்ங்கறது எனக்கு[...] தெரியாது. பாதை எங்கே போகும்[...] அம்மாவுக்குக் கூட தெரியாதாம்.''

ஒரு கம்பத்தில் கட்[...] தொங்கவிடப்பட்டிருந்த குண்டு சலங்கைகளை[...] நிமிண்டியபடி சொன்னாள்.

''தாத்தாட்ட கேட்டு பாரேன்..'' ஆர்வமானாள் சார்வரி.

''கேட்டால் பூச்சி பொட்டு தா[...] கிடக்கும். அங்கேயெல்லாம் போகக்கூடாதுன்னுட்டாரே. தவிர அங்[...] மின்சாரம் கிடையாது. அத்தான் கூட[...] சுரங்கப்பாதையை தூர்த்து மூடிடணும்னு சொன்னாங்க...''

''ஆனால் இன்னும் மூடலை?''

''ம்ஹூம்... அதுக்கும் ஏதோ பூஜை[...] சாந்தின்னு முறைமை செய்யணுமாம்..''

''ஓஹோ.. இதெல்லாம் யார் சொன்னா[...]''

''குருவய்யா தான்.''

''உங்க தாத்தாவுக்கு இதிலெல்லாம் அதி[...] நம்பிக்கை இருப்பதாய் தெரியலையே. பிற[...] ஏன் இந்த சாந்தி, சம்பிரதாயமெல்லாம்?''

''சம்பிரதாயம் மேல் தாத்தாவுக்கு[...] பிடித்தமில்லை. ஆனால் குருவய்யாவை[...] பிடிக்குமே!'' சிரித்தாள் பிரசன்னா. ''தவிர இந்[...] சுரங்கத்துள் வேண்டாதவங்களை போட்[...] மூடிட்டா முழு இருட்டுக்குள்ளே காற்றுக்கு[...] தவிச்சு, அவங்க ஒரே நாள[...] சமாதியாயிடுவாங்களாம்... ஐயோ.. இப்[...] இல்லைக்கா அதெல்லாம்... நூறு வருஷத்துக்[...]

[...]றத்தின கதை.''

சார்வரி அச்சத்துடன் அச்சிறு இரும்புக் [...]தவைப் பார்த்தாள்.

''போயிடுவோமா? [...]சியில தும்மல் வர்றாப்பல இல்லை?''

''ம்ம்... வேற [...]ரெல்லாம் [...]ருவா?'' இங்கே

அரு ஏறி சொர சொரத்த [...]வல், கேடயங்களை [...]ருடியபடி கேட்டாள்.

''சுத்தம் பண்ண [...]ப் போதாவது [...]வலையாட்கள் [...]ருவாங்களாய் இருக்கும். குருவய்யா அப்பப்ப வந்து [...]டம், சாம்பிராணி எல்லாம் [...]ாட்டுவார்.''

''என்ன... இதெல்லாம்..?'' ஒரு முழு நிமிடத்திற்குப் பின் நிறைவாய் கேட்டாள்.

''முகமூடிகள்க்கா.. சிங்க முக ராணி இப்படி பயப்படலாமா?''

''ஐயோ.. திறந்தும் உள்ளே தலை தலையாய் இருக்கக் கண்டு.. நடுங்கிட்டேன்.''

''உள்ளே இருக்கும் தலைகள் இளையராணியை ஆவலாய் பார்க்கறதைப் பாருங்க.''

ஓரக்கண்ணால் பார்த்தாள்.

''சில தலைகள் ஜமீன் வேட்டையில் சிக்கி, வீரத்தின் சின்னமாய் பதப்படுத்தி வைக்கப்பட்டிருக்குது..''

கண்ணாடி கண்கள் தாங்கியவாறு மங்கினாலும் கோரைப் பற்களைக் காட்டி பயமுறுத்தின சிறுத்தை, காடு, ஓநாய் முகங்கள்.

''இரண்டாவது அடுக்கிலே இருப்பதெல்லாம் நாடகக்காரங்களுக்கான முகமூடிகள். 'காட்டு ராஜா'ங்கற நாடகம் அப்போ பிரபலமாம்.''

''ஓஹோ?'' கேட்டுக் கொண்ட சார்வரியின் கண்கள் வரிசையாய் தொங்கிய முகமூடிகளை அவசரமாய் மேலும் கீழுமாய் தோட்டமிட்டன. நேர்த்தியான, தத்ரூப வார்ப்புகள்.

அதில் ஒரு முக்கிய முகமூடி இல்லை என்பதைக் கண்கள் கண்டு மூளையில் பதிவு செய்ய, அவளது உதடுகளில் திருப்தியான ஒரு புன்னகை படிந்தது.

13

''எனக்கு... எக்காம்மா?''

''பிரிச்சுப் பாரு... பார்க்காமலேயே கேட்டால் எப்படி?''

சார்வரி ஒரு புதிரான புன்னகையுடன்

''குருவய்யா எப்பவும் இந்த பக்கத்து [...]வீட்டிலே தான் இருந்திருக்காரா?''

''ஆமா.. அவருடைய அண்ணன் நம்ப [...]தாத்தாவோடு படிச்சவராம். அதனால் ரொம்ப [...]நெருக்கம். தாத்தாவோடு பிறந்தவங்க [...]யாருமில்லை. ஜமீனாய் இருக்கறது ரொம்ப [...]தனிமையான விஷயம்.''

சார்வரி இளையவளை சற்று வியப்புடன் [...]பார்த்தாள்.

''அப்படி தாத்தாதான் சொல்வாங்க.. ஆக [...]பாசம், பிரியத்துக்காக குருவய்யா சொல்றதை [...]எல்லாம் ஏத்துக்குவார் தாத்தா..''

ஒரு மர ஷெல்ஃபை கவனமாய் [...]பிரித்தாள் பிரசன்னா. கருத்த ஜரிகையுடனான [...]உடைகள் அடுக்கடுக்காய்..

மற்றொரு அலமாரி திறக்கப்பட சார்வரி [...]றக்குறைய அலறியே விட்டாள்.

உடைகளில் இறுக்கம் வேண்டாம்!

இளம்பெண்கள் இறுக்கமா[...] உடை அணிவது ஐரோப்பிய நாடுகளி[...] மாடல் என்றாலும், அதனால் மருத்துவ[...] ரீதியாக உடல் நிலை பாதிப்[...]ஏற்படுவதாக மருத்துவர்கள் [...]கண்டறிந்துள்ளனர். முதுகுவலி, இடுப்பு பிடிப்பு [...]போன்றவற்றுடன் [...]நிறைவில் உடல் [...]வளர்ச்சியும் உண்டாகிறதாம். எனவே [...]பெண்கள் இறுக்கமான உடைகளை [...]தவிர்ப்பது நல்லது.

-வச்சலா பார்த்தசாரதி, பாரீஸ்.

புவனியை ஊக்கினாள்.

படபடக்கும் விரல்களால் அட்டைப் பெட்டியைச் சுற்றிய நூலை முடிச்சவிழ்த்தாள் புவனி.

''புடவைப் பெட்டி போல இருக்குதேம்மா.. குறுக்குத் தெரு பாலம்மாவுக்கு இதே போல தாமரைப் பூப்படம் போட்ட பெட்டியில தான் பரிசப் புடவை வந்துது.''

மூடியை விலக்கியவளின் விழிகளும் தாமரைப் பூப் போலவே மலர்ந்தன.

''இது... இது உங்க சேலையாச்சேம்மா...''

''இல்லை. இது புதுசு. டவுனுக்குப் போனப்ப உனக்காக எடுத்து வந்தேன். ஸ்பன் பட்டாம். உனக்குப் பிடிச்ச என் புடவையின் அதே நிறம், அமைப்பு.. அதான்...''

புவனி தன் காலடியில் அப்படி சுருண்டு விழுவாள் என்று எதிர்பாராத சார்வரி பதறினாள்.

''இதென்ன பழக்கம்... எழுந்திரி...''

''ஆசீர்வாதம் பண்ணுங்கம்மா''

''எனக்கென்ன வயசு... தருதின்னு...''

''மனசு இருக்கேம்மா. வேலைக்காரின்னு என்னை துச்சமாய் நினைக்காத மனசு. கடைக்கு போன இடத்தில் என்னை நினைச்சு செலவு பண்றவு.''

புவனியின் இளமுதுகு விம்மியது.

''நல்லாயிரு... சந்தோஷமாய் இரு''

நடுங்கும் சிறு புன்னகையுடன் எழுந்த புவனி கைகூப்பியபடி, ''நன்றிம்மா'' என்றாள்.

''அதெல்லாம் அவசியமில்லை. எனக்கு இந்த சேலையைக் கட்டி காட்டு. கல்யாண பொண்ணு எப்படியிருக்கான்னு பார்க்கறேன்.''

''பெரியவுக பார்த்தால் வைவாங்க. அவங்களுக்கு இதெல்லாம் பிடிக்காது. வேலைக்காரக இடமறிஞ்சு நிக்கணுமில்லையா?''

''அது சரி. எனக்கு ஒரு தரம் கட்டி காட்டிட்டு பிறகு மடிச்சு எடுத்துட்டு போயேன்.''

''இப்ப ஜமீனய்யாவுக்கு மோர் கொண்டு போகணும்மா. போகலைன்னா சமையல் கட்டுல திட்டுவாக. போயிட்டு...''

''நானும் இப்ப தாத்தா அறைக்குப் போகணும் தான்.''

''போறதுக்கு முன்னே உங்களுக்குக் கட்டிக் காட்டிருதேம்மா.''

''ம்ம்...''

''சேலை இங்கனயே இருக்கட்டும்மா... வீடு போறப்ப எடுத்துக்கறேன்.''

மறுபடி கைகூப்பியபடி புவனி வெளியேற, சார்வரியும் கிளம்பினாள்.

பீடத்தைச் சுற்றி மொட்டு மொட்டாய் கவிழ்ந்திருந்த அல்லி மலர்களின் அசாத்திய அழகில் கட்டுண்டிருந்தாள் சார்வரி.

நூற்றியொரு மொட்டுகள் தண்டு காம்புடன் பீடத்தை சுற்றிலும் இடந்தது. அவையும் தன்னுடன் தலைவணங்கி மோனத்தில் இருப்பது போலப் பட்டது. அவற்றின் மெல்லிய மணம் அறையை இதமாய் நிரப்பி இருந்தது. இன்று மனமும் இலகுவாய் தியானத்தில் குவிந்திருந்தது. புற்றின் பாம்பாய் அவ்வப்போது தலைநீட்டும் பீ... இலேசமெல்லாம் இன்று இல்லை.

பிரார்த்தனையை முடித்து எழுந்தவளது மனம் கட்டறுத்த கன்றாய் நாயகனிடம் ஓடியது.

நேற்றிரவும் சர்வஜித் அவளிடம் 'பேசி'யில் பேசியிருந்தான்.

'தியானம்னா... மனம் முழுக்க ஸ்வாமியையே நிரப்பி நினைக்கக்குவியா சார்வரி?'

'உங்களையும் தான்... சாமி உங்களை சௌக்கியமாய் அமோகமாய் வச்சிக்கணும்னு அவரை வேண்டுவேன்.'

'சாமர்த்தியமாய்தான் பேசறே... ஆனா உன்னைப் பார்த்த முதல் நாளன்று வெலவெலத்து முழிச்சே.'

'முதல்ல பார்த்த பயம்...'

'இப்ப? பயம் தெளிஞ்சிருச்சா?'

'அப்ப யாரோ அந்நியர். ஜமீன்தார் வேறயாமேங்கற பயம். இப்ப...'

'சொல்லு..'

'என்னவர்ங்கற தைரியம்!'

அவனது சிரிப்பு தேனாய் தன் காதில் வடிந்து வழிந்தது போலிருந்தது.

வெட்கச் சிரிப்புடன் படியிறங்கி நடந்தாள்.

தன்னை ஒருவித ஆச்சரியத்துடன் புவனி பார்ப்பதை உணர்ந்து கேட்டாள்.

''என்ன... அப்படி பார்க்கறே?''

''இன்னைக்கு உங்க முகம் தனி தேஜஸாயிருக்கும்மா.''

''மனசு தெளிவாய் இருக்கறதால போல...''

''எல்லாம் பூஜா பலனுங்கம்மா. அன்னைக்கு ஒரு நாளு பூஜை பீடத்தை விட்டு வெளியே வந்தப்ப உங்க முகம் பேயக் கண்டது போல அரண்டு கிடந்துதே.''

''ம்ம்... நினைப்பிருக்குது. அன்று வெளியே நீயும் இல்லையா... பயந்துட்டேன்.''

''மன்னிச்சிருங்கம்மா. உங்ககிட்ட மறைப்பானேன். இனியும் ...ராமாமன் ஊரிலேருந்து வந்திருக்கவ. வந்ததும் என்னைக் காண மாளிகைக்குப் போனவக. ...தான் இங்க வந்தது தெரிஞ்சு தொடர்ந்து வந்துட்டாக. அந்த மரத்தடிக்கு என்னைக் கூட்டிப் போனி...'' முகம் சிவக்கத் தொடர்ந்தாள். ''சும்மா பேசிட்டிருந்தோம்மா... ...த்தபடி இந்த படிக்கட்டை விட்டு அசைய மாட்டேனுல்ல...''

சற்று யோசித்தாள் சார்வரி.

''யார் உன் மாமனை இங்கே அனுப்பினதாம்?''

''ம்ம்... தெரியலியேம்மா.. குருவய்யான்னு சொன்னதாத்தான் நினைப்பு.''

''அவரிடம் போய் நீ எங்கேன்னு உன் மாமன் விசாரிச்சாராம்மா? ம்ம்... பிரியம் வந்தால் கூடவே துணிச்சலும் வந்திடுது.''

''அப்படியில்லம்மா. அப்படி துணிஞ்சு கேக்குற ஆளில்லை இது... அப்படி தராதரம் தெரியாமல் கேட்காது. பின்கட்டு வாசல்ல மாமன் நிக்குறதைக் கண்ட குருவய்யா கூப்பிட்டு கேட்டாராம்.''

ஞாபகப்படுத்திப் பேசினாள். ''யாரு புவனியத் தேடி வந்தியா? இப்பத்தான் பீடம் பக்கமாய் போனா.. அங்க அரைமணிப் பொழுது இருப்பா. போய் பேசிக்கோன்னாராம்..''

''ஓஹோ?'' யோசனையாய் தலையாட்டினாள் சார்வரி.

குருவய்யா இயல்பாய் சொன்னாரா அல்லது வேண்டுமென்றே புவனியை மண்டபத்து வாசலிலிருந்து அப்புறப்படுத்துவதற்காகவே அப்படி அவளது மாமனை அனுப்பினாரா?

ச்சே... எல்லாரிலும், எல்லாவற்றிலும் சந்தேகம்.

மனம் தெளிந்தது என்று திருப்திபட்ட மறுகணம் ஏன் இந்த குழப்பங்கள்?

நனைந்ததும் தன் உடலை உலுக்கி உதறும் நாய்குட்டி போல வேண்டாத நினைப்புகளை உதறினாள்.

வீடு நுழைந்தவளை ஒரு குட்டிப் புயலாய் எதிர்கொண்டு தனியே அழைத்துப் போனாள் பிரசன்னா. முகத்தில் தனி பிரகாசம்.

''என்ன விஷயம்?''

''தாத்தா சொல்லிட்டார்'' தணிந்த குரலில் உற்சாகமாய் வந்தது பதில்.

''எதை?''

''சுரங்கப்பாதை கதவு எப்படி திறக்கலாங்கற ரகசியத்தை..''

இவளுக்குள்ளும் ஒரு உணர்ச்சி ஊற்றுக்கண் திறந்தது.

''எப்படியாம்...? அந்தக் கதவில் சாவி போடும் துவாரமே இல்லையே...''

''விசை மூலம் திறக்குமாம்.. கதவின் இருபுறமும் பெரிய கேடயங்கள் தொங்கின.. நினைவிருக்கா..''

''ஓஹோ..''

''அதில் ஒரு கேடயத்தின் பின்னே ஒரு குமிழ் இருக்குமாம். அதை அழுத்தினா கதவு திறந்துக்குமாம்..''

சார்வரியின் புத்தியிலும் சில திறப்புகள்.

சுரங்கப்பாதையை இங்கிருந்து திறந்து வெளியே போகக் கூடுமானால் வெளியேயிருந்தும் அரண்மனையின் உள்ளே வரலாம்தானே?

இந்த எண்ணம் நிம்மதி தந்தது.

தன்னை மிரட்டியவர் இந்த வீட்டில், குடும்பத்தில் ஒருவர் அல்லது வெளிநபராகவும் இருக்கக்கூடும் என்ற நிம்மதி.

தன் புகுந்த வீட்டாரை சந்தேகிப்பது அவளுக்கு பெரும் சங்கடமாயிருந்தது.

''சுரங்கத்தை வெளியிலேருந்து எப்படி திறக்கணுமாம்? அதையும் தாத்தாட்ட கேளேன் பிரசன்னா..?''

இளையவளின் விழிகளில் எறிய குழப்பத்தை பார்த்தவள் சமாளித்தாள். ''நாம சுரங்கப்பாதைக்குள்ளே போனதும் கதவு தானாய் மூடிட்டா நாம எப்படி வெளியே வர்றது? தவிர இது என் வீடாகப் போகுதே... விவரங்களை எல்லாம் தெரிஞ்சுக்கற ஆர்வம்... அதான்.''

''அத்தான் வந்ததும் சேர்ந்தே ஆராய்ங்கக்கா.. ஆனா இதுக்கெல்லாம் அப்ப எங்கே நேரமிருக்கப் போகுது..''

சீண்டலில் சார்வரியின் முகம் சிவந்தது.

''சரி' எப்போ சுரங்கப்பாதைக்கு போறோம்?''

''ஊருக்குப் போக பெட்டி அடுக்கச் சொல்லிட்டாங்க அம்மா... இனி நேரமிருக்காதே. அடுத்த முறை நாங்க வரும் போது போவோம்... ஓ.. அப்ப நீங்க உங்க

பாட்டி வீட்டுக்குப் போயிடுவீங்களே..'' ஏமாற்றத்துடன் உதடு சுழித்தாள்.

''பிரசன்னா... உன் பெட்டியை அடுக்கியாச்சா?''

தன் தாயின் குரலில் பிரசன்னா அவன் அறைக்கு ஓட, சார்வரி தன் அறைக்குப் போனாள்.

கதவைத் திறந்தவளுக்கு உள்ளே புவனி நிற்பதைக் கண்டதும் சிறு அதிர்ச்சி. வழக்கமாய் கதவைத் திறந்து வைத்தபடி தான் புவனி அறையை சீர் செய்வாள்.

இன்று...

புவனி உடுத்தியிருந்த புது புடவை காரணத்தை விளக்கியது.

ஆனால் பரிசாக வந்த புது பட்டில் இருந்த புவனியின் முகம் முழுக்க பீதி!

''என்னாச்சு புவனி?''

''நானும் பார்.. பார்த்தேனும்மா..''

இவள் இதயத்துள் 'சில்'லென்று ஒரு குளிர் ஓடியது.

''எதை.. யாரை?''

''சிங்க முக நாதரை!''

உடலோடு புவனியின் குரலும் நடுங்கியது.

''பயப்படாமல் இப்படி உட்காரு.. இப்ப சொல்லு.''

எதிர்ப்பின்றி கட்டிலின் அருகே கிடந்த முக்காலியில் சரிந்தாள் புவனி.

''எங்கே பார்த்தே? இங்க.. இப்பவா?''

''வெளியே தோப்பிலே.. பால்கனியிலே நின்னேன்.. அப்ப பார்த்துட்டேன்.''

''ஓஹோ?''

''இன்னைக்குக் காலைல உங்க சிப்புகளை கழுவி வெயில்பட பால்கனியில வச்சேம்மா.. தந்தமும் வெள்ளியுமான சிப்புங்க.. அறையை விட்டு வெளியே போகக்கூடாதுன்னு இங்கனயே காய விட்டேன். வீட்டுக்குப் போறதுக்கு முன்னே சேலைய உங்களுக்கு உடுத்திக் காட்டிடணும்னு உடுத்தினேன். அப்ப தான் வெளியிலே சிப்புகளை விட்டது நினைப்பு வர, பால்கனியைத் திறந்து அதுகளை எடுத்தேன்.. அப்பத்தான்.. தோப்புல அந்த உருவம் தெரிஞ்சதுங்கம்மா..''

அவள் விழியின் திகைப்பு குறைந்து தீர்க்கம் கூடியது.

''நீங்களும் பால்கனியில் நின்னப்ப அந்த உருவத்தைத்தான் பார்த்தீங்களாம்மா?''

சார்வரிக்குள் உணர்வு அலைகள் புரண்டாலும் அவள் அமைதியாகவே தன்னைக் காட்டிக் கொண்டாள்.

''நீ பார்த்ததைச் சொல்லு புவனி''

''சிங்கத்தலையோட நின்னும்மா அந்த சாமி! ஒரு மாதிரி தங்க நிற அங்கி போர்த்தி கையை ஆட்டுச்சு...'' சிலிர்ப்புடன் நிறுத்தினாள்.

''கையை காட்டுச்சா?''

''ஆமாம்மா.. 'போ போ'ங்கறாப்பல கை ஆட்டுது.. எங்கண்ணையே என்னால நம்பவும் முடியலை... நீங்களும்?''

''இதைப் பத்தி யாரிடமும் சொல்லாதே புவனி... சமையல்கட்டிலே நெற்றி நிறைஞ்ச குங்குமம் சந்தனத்தோட ஒரு அம்மா மேற்பார்வை செய்வாங்களே.. அவங்க பேரென்ன?''

''மெச்சியம்மா...''

''அவங்களை இன்னிக்கு எங்கூட வந்து படுக்கச் சொல்லு.''

''முதல்ல ராணியம்மாட்ட ஒரு வார்த்தை..''

''நான் சொல்லிக்கறேன்.''

முழுமதிக்கு இன்னும் இரு நாட்களே இருந்தன.

அதற்குள் 'சிங்க முக நாதரி'ன் உக்கிரம் நிச்சயம் அதிகமாகும். பூஜை நிறைவடைவதற்கு முன்பே இவளைக் கிளப்ப ஏன் அழிக்கக்கூட 'அவர்' முயலலாம்.

''சின்ன ராணியும் ஊருக்கு கிளம்புறாங்களேம்மா..''

''அவங்களிடம் எதும் சொல்ல வேணாம். கொஞ்சம் ஜாக்கிரதையாய் இருந்துக்கறது மட்டுமே நாம செய்யக்கூடியது. பெரியம்மாவிடமும்..'' கண்களை மூடி அரை நிமிடம் யோசித்த பின் தொடர்ந்தாள். ''எனக்கு முதுகு பிடிப்பு.. இல்லையில்லை காலவலின்னும் அதான் மெச்சியம்மாவை உடன் தங்கக் கேட்டதாயும் சொல்லிடலாம்.. இனியும் தனியாய் இருக்கறது அசட்டுத் துணிச்சல்.''

''நான் பூஜையப்ப உங்களோட வர்றது சிங்கநாதருக்கு பிடிக்கலையாம்மா? அதான் என்னைப் 'போ போ'ன்னு தூக்கறாரா?''

''அந்த [illegible] உனக்கில்லை புவனி, எனக்குத்தான்... [illegible]''

புவனி உடைந்த உதடுகளால் கேட்டாள்.

''யா.. யாரும்மா?''

''ரெண்டு நாளிலே தெரிஞ்சிடும்... போறு..!''

14

''என்ன சார்வரி, உன் வலது பாதம் மொழி பிசகிடுச்சாமே? சந்திரனிலா வர போறதுக்கு முன்னமே சொல்லியிருந்தால் அவங்க குடும்ப டாக்டரை வரவழைக்க பார்த்திருப்பா... இங்க குருவய்யா ஏதேனும் தைலம் தருவார்... அவ்வளவுதான்..''

''லேசாதான் இடிச்சது. அதிலே மொழி பிசகி கொஞ்சம் வலிக்குது. அழுத்த பாதத்தை ஊனினாத்தான் அதுவும். மற்றபடி பிரச்சினையில்லை...''

''எதுக்கும் குருவய்யா வந்து பார்த்துடட்டும்...''

''ஐயோ... வேணாம்மா...'' கையெடுத்துத் தன்னைக் கும்பிட்ட சார்வரியை சற்று குழப்பமாய் பார்த்தாள் பெரிய ராணி.

''யார் பார்த்தாலும் நடக்க வேணாம், ஓய்வாய் படுத்திருன்னு சொல்வாங்க. இன்னும் ரெண்டே நாள்தான்... சாயங்காலம் மண்டபத்துக்கு நடந்து போய் பூஜையை பண்ணிட்டு வந்திடறேனே பெரியம்மா... மற்றபடி காலை நேரத்திலே [illegible] நான்... பூஜைக்கு பக்கம் வராமல் நீங்கதான் காப்பாத்தணும்..''

ராணியின் வழக்கமான சிறுசிறுப்பு முகத்தில் சற்று குறைப்பும், துளி இரக்கமும் தோன்றின. சார்வரி தொடர்ந்து பேசினாள்.

''அதான் பெச்சியம்மாவை அறையில் நடமாட ஒத்தாசைக்கு வச்சுக்கலாம்னு நினைச்சேன். பூஜையப்ப அவங்களோட புவனியும் வந்தால் ஆளுக்கு ஒரு பக்கமாய் பிடிச்சபடி போயிடுவேன்.. நீங்க கவலைப்படவே வேணாம். கவலைப்படுவதற்கு எதும் இல்லவுமில்லை...''

''உன் உடம்பை நீதான் பார்த்துக்கணும். உங்க பாட்டி வருத்தப்படறாப்பல எதும் ஆகிடக்கூடாது... ஜாக்கிரதை... பத்திரமாய் இரு...'' யோசனையுடன் ராணி வெளியேற பெருமூச்சுடன் சிரித்து கொண்டாள் இவள்.

இரு பெண்கள் இருபுறமும் வர, சற்று விந்தியபடி நடந்து போன சார்வரி பூஜையை நடத்தினாள். மற்றபடி சதா அறைக்குள்ளேயே இருந்தாள். புத்தகங்கள், பற்பல நினைப்புகளோடு பொழுதை நகர்த்தினாள்.

அன்று பௌர்ணமி...

பூஜையின் நிறைவு நாள்.

முழு பூரிப்பில் விகசிக்கும் போதும் நிலா அதற்கான ஒப்பனையிலிருந்த அந்திப்பொழுது! கடந்த இரு தினங்களாய் சார்வரியின் உணவு வெகு சொற்பம். வாயில் சதா தெய்வ நாமம் உருண்டது. அதற்கு அத்தனை பலங்களையும் துடைத்து எறியும் ஆற்றல் இருந்ததை உணர்ந்தாள். நிலவு விரிந்து திரண்டது போல தன் மனமும் தெளிவும் துணிவுமாய் நிறைந்ததான உணர்வு பெருக்கம்.

கடைசி நாளின் பூஜை திருப்தியாய் முடிந்தது.

விழிகளில் ஆனந்த துளிர்ப்புடன் எழுந்தவளின் பார்வையில் அது பட்டது. பீடத்தின் ஓரமாய் நுனி மட்டும் தெரியும் வகையில் செருகப்பட்டிருந்த மடித்த காகிதம்...

மேல்நாட்டு தோசை

நாம் தோசையை அரிசி, உளுந்து மாவில் சுடுகிறோம். ஆனால் லண்டன், பாரிஸ், ஸ்பெயின் போன்ற நாடுகளில் மைதா, சர்க்கரை கலந்த மாவில் சுட்டு சாப்பிடுகிறார்கள். அவர்கள் ஒரே சமயத்தில் ஆறு தோசைகளை சுடுவதற்கு ஏற்ற வகையில் இது போன்ற மின்சார தோசை அடுப்புகள் அங்கே கிடைக்கின்றன!

-வச்சலா பார்த்தசாரதி, பாரிஸ்.

படபடக்காமல் அமரிக்கையாய் அவன் எடுக்கக் காத்திருந்தது.

அதை உருவினான்... பிரித்தான்.. நிதானமாக வாசித்தான்.

'நல்லது. நீ துணிச்சலானவன்தான்!

பயந்து பின்வாங்காதவன்தான்!

என்னைச் சந்திக்க விரும்பினால், துணிந்தால்... இன்று தனியே நடுச்சாமம்... நிலவறைக்கு வா.

-சிங்கமுகன்.'

மும்முறை அச்சில வரிகளை வாசித்த பின் மறுபடி மடித்து இடுப்பில் செருகியவன், விந்தியபடி வெளியே வந்தான்.

பெண்களின் தோளை பட்டும் படாமல் பற்றியபடி நடந்தான்.

"சந்தோஷம்மா... எல்லாம் நல்லபடி நடந்தது..."

"வருத்தமாவும் இருக்குதும்மா... நாளை காலை உங்க பாட்டி உங்களைக் கூட்டிட்டு போக வர்ரதாய் ஜமீனய்யாவுக்கு கடிதாசி வந்துருச்சாமே..."

"மறுபடி இதே வீட்டுக்குத்தானே வரப்போறேன்? அதற்கு கடவுளின் அனுக்கிரகம் இருப்பதாய் தான் தோணுது புவனி. பிறகென்ன?"

"இன்னைக்கு நானு உங்களோட தங்கட்டுமாம்மா?" ஒரு சிறுமியின் தாபத்துடன் புவனி கேட்டாள்.

"இல்ல... இன்னைக்கு தனியாயிருக்க விரும்பறேன். பூஜை நல்லபடி நிறைவாயிடுச்சு. இனி பயமில்லை..." அவள் குரல் இறுகியிருந்தது.

அன்றிரவு விருந்து பிரமாதப்பட்டது.

ஆனால் சார்வரிக்கு எதுவுமே இறங்கவில்லை. இனிப்புகள் கூட அவள் வாய்க்கு ரப்பர் போல பட்டன.

குடும்ப அங்கத்தினர், குருவய்யா எல்லாரும் மேசையில் அமர்ந்திருக்கும் இச்சமயம் அவள் நடந்ததை எல்லாம் சொல்லி விடலாம். அதற்கான ருசுகூட இப்போது அவளது இடுப்பில் செருகப்பட்டுள்ளது... கடித வடிவில்...

ஆனால் யாரிடம் முறையிடுவது...

இவர்களில் ஒருவர்தான் இவளை மிரட்டி விரட்ட முயன்ற குற்றவாளி எனும் பட்சத்தில் இப்படி சொல்வது உசிதமா?

அக்கடிதத்தில்...

'உன் துணிவு எவ்வளவு. நீ தைரியசாலிதானா?' என்ற எள்ளல் இருந்ததே... அக்கடித வரிகளில் தொக்கி நின்ற சவால் அவளை உசுப்பியது. இன்றிரவும் காவலுக்கு நடுவே பத்திரமாய் இருந்து விட்டு காலையில் பாட்டியுடன் ஊர் போய் சேர்ந்து விடலாம். ஆனால் சில மாதங்களில் தான் இங்குதான் வர வேண்டும். தான் நிரந்தரமாய் தங்கி வாழப்போகும் கோவில் இதுதான். தலையை பஞ்சு கொண்டு மூடுவது போல மறைத்து விட்டு நழுவுவது புத்திசாலித்தனமல்ல!

மறுபடி தாலியும் மாலையுமாய் இவ்வீட்டில் தான் நுழையும் போது முகமறியாத இந்த எதிரி இவ்வீட்டில்தான் இருப்பான், அல்லது இருப்பாள். தன் திட்டங்களை, முயற்சிகளை எல்லாம் மீறி இவள் மணமகளாய் வந்து விட்டாளே என்ற ஆங்காரத்துடன்... மேலும் திறமையான திட்டங்களுடன், கூரிய குரூரத்துடன்...

யார் என்ற புரியாத ஒரு எதிரி...

அது யார் என்பது இன்றிரவு தெரியக்கூடிய ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்திருக்கிறது... இதை நழுவ விடுவது சரியில்லை.

"என்னம்மா சாம்வரி...?"

பெரியவரின் குரலில் நனவுலகிற்கு மீண்டவள் தன்னையே சுரேந்திரனும் ஆழப் பார்ப்பது புரிய,

"என்ன தாத்தா?" என்றாள் மழுப்பலாய்.

"சீக்கிழமே கலியாண நாளு குறிக்கணும்... பயலு ஃபோனு பண்றதைப் பாத்தா அப்பிடித்தான் தோணுது..."

மற்றவர்கள் நகைக்க, இவளுக்கு சிரிப்பது சிரமமாய் தோன்ற அவசரமாய் குனிந்து சமாளித்தாள்.

வேறு ஒருத்தியாய் இருந்தால் முதல் நாள் சிம்ம கர்ஜனை கேட்டதுமே இங்கிருந்து பறந்திருப்பாள். இதுவரை தன்னை ஒரு தைரியக்காரியாக சார்வரி கருதியதில்லை.

இது புதுத் துணிவு.

சர்வஜித்தின் மேல் ஏற்பட்ட ஈர்ப்பு அவளை மாற்றியிருந்தது.

அவனுக்கு சார்வரியின் மேல் எழுந்த நேசம் அவனை நிமிர்த்தியிருந்தது.

'பேசி' யின் மூலம் காதில் அவன் ஓதிய காதல் மந்திரங்களால் வேறேதும் பொருட்டில்லை எனும் நிலைக்கு வந்திருக்கிறாள்!

இது கடவுள் போட்ட முடிச்சு...

இதைப் பிறர் அவிழ்க்க, அறுக்க அவள் விடுவதாயில்லை. இன்று அவர்கள் காதலின் எதிரியைப் பார்க்கப் போகிறாள் என்ற ஒரு அச்சங்கலந்த ஆவல் அவளுக்குள் சுழன்றது. இங்கிருந்து கொம்பக் கூடாது... தெரியாமல் கலக்கத்துடன் மணமகளாய் இப்படியேறக் கூடாது. தோளை நிறைக்கும் மாலைபோல மனதுள்ளும் அன்று பூரண திருப்தி, நிம்மதி மணம் வீச வேண்டும்.

புத்தகம் எடுக்கும் சாக்கில் பெரியவரின் அறைக்குள் போனவள் கையில் இரும்பும் போது நிலவறைக்கான சாவி பதுங்கியிருந்தது.

ஆனால் நடு இரவில் அச்சாவியுடன் அறையை விட்டு வெளியேறிய போது விரல்கள் பனிக்கட்டிகளாய் சில்லிட்டிருந்தன.

சப்தமே இன்றி நடந்து, கதவைத் திறந்தவள், கதவைச் சாத்திய பின்பே விளக்கை எரிய விட்டாள்.

கண்கள் விருட்டென்று அறையைச் சுற்றி தோட்டமிட்டன.

யாருமில்லை...

நெஞ்சம் திம்திம் என்று முரசாய் அதிர்ந்தது.

சிங்கமுகனிடமும் ஒரு சாவி இருக்குமா... அல்லது சுவரைப் பிளந்து கொண்டு நரசிம்மமாய் காட்சி அளிப்பானா?

ச்சே... கடிதம் எழுதியது, தன்னை பயங்காட்டியது வெறும் மனிதன்... இங்குள்ள சுரங்கப் பாதை வழியேதான் வரப்போகிறான்.... போகிறான்...

மூச்சை நிதானப்படுத்தி தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக் காத்திருந்தாள். இரு கேடயங்களுக்கும் நடுவேயான சுவர் சற்று முனங்கியது... பின் விரிந்தது...

இப்போதும்கூட அறைக் கதவைத் திறந்து ஓடிவிடலாம் தான்... ஆனால் பாதங்கள் நங்கூரம் பாய்ச்சப்பட்டது போல தரையோடு பதிந்திருந்தன. முயன்று சமன்படுத்தியிருந்த அவள் சுவாசம் விக்கி தாறுமாறானது.

கரிய விரிசலில் சிங்கத்தலையும் அங்கியுமாய் நின்றது அந்த உருவம்.

"பரவாயில்லை நீ துணிந்தவள்தான்... தனியே வந்திருக்கே..." முகமூடியின் வழியே அமானுஷ்யமாய் கேட்டது குரல்.

"ஆனா... ஆனால் உனக்குத் துணிவில்லை. இன்னும் முகமூடியின் பின்னே ஒளிஞ்சிருக்கியே?"

சற்று விதிர்த்த உருவம் மெள்ள தன் சிங்கத் தலையை அகற்றியது.

15

"என்ன... என்னை எதிர்பார்க்கலையில்லே?"

அவள் பார்த்தபடியே நின்றாள்.

"சுரேந்திரனை சந்தேகப்பட்டே.... என் அவங்க அம்மா, சித்திலையும் கூட சந்தேகிச்சே.. என்னா சொத்துக்கு பாத்யதை உள்ளவங்க அவங்கதானே...?"

"உங்களையும் சந்தேகிச்சேன்..."

"அரண்டவன் கண்ணுக்கு இருண்டதெல்லாம் பேய்ங்கறாப்பல...?" குரலில் நிறைய எள்ளல்!

"இல்லை... காரணத்தோடதான்..." தான் இப்படி கோர்வையாய் பேசுவதும், தன் நடுக்கம் தன் குரலில் தெரியாததும் சார்வரிக்கே ஆச்சரியம் தான். ஆனால் ஏதோ ஒரு சக்தி தன்னை இயக்குவது போலவும் உணர்ந்தாள்.

"என்னை சந்தேகிக்கக் காரணம்?"

"அபர்ணா சர்வஜித்தை விரும்பறதுதான் காரணம்."

தெளிவாய் வந்த பதிலில் திகைத்து மௌனமானார் குருவய்யா!

"அபர்ணா மட்டுமல்ல, உங்க மகளை இந்த அரண்மனையின் ராணியாக்க நீங்களும் விரும்பினீங்க..."

"வெறும் அசட்டுத் துணிச்சல்காரின்னு நினைச்சேன். அறிவும் இருக்குதா உனக்கு..."

"இருக்குது. அதான் இதையும் சொல்றேன். அவர் அபர்ணாவை தே.... தேடிக்கலை..."

"எல்லாரும் காதலிச்சா கல்யாணம் செய்துக்கறாங்க? கல்யாணத்துக்குப் பிறகு ஆற அமர காதலிக்கறது... நீ சர்வஜித் கண்ணில் படலைன்னா அதுதான் நடந்திருக்கும். இன்னும் மூணு மாசத்துல என் அபர்ணாவை மணப்பெண்ணா, இந்த மாளிகையின் மகாராணியாய் பார்த்திருப்பேன்.. ஆனா நீ அவன் கண்ணிலே பட்டுட்ட...".

"அது கடவுளின் சித்தம்..."

"அதை முறியடிக்க நான் செய்தது எதுவும் சரிவரலை..."

"ம்ம்... சிங்கம் போல பூஜை பீடத்தில

கர்ஜனை செய்தீங்க... நள்ளிரவு என் அறையிலே நுழைஞ்சு பயங்காட்டினீங்க... பால்கனியிலே நான் நிற்க, மறுபடி தரிசனம் தந்து போகச் சொல்லி விரட்டினீங்க...''

''ஆனா நீ போகலை...''

''ஏன்னா நான் அவரை விரும்பறேன்...''

''இத்தனை வளம், வசதி, அந்தஸ்து இதையும் விரும்பறே... ம்ம்? உன்னைச் சொல்லியும் குற்றமில்லை... யாருக்குத்தான் ஆசையிராது...''

''இப்ப நான் விரும்பறது அவரைத்தான்... அவரை மட்டும்...''

அவள் சொன்னது கேளாதது போல அங்கியைக் சுழற்றினார் குருநாயகம்.

ஜன்னல் அற்ற அறையின் புழுக்கம் தாளவில்லை தான்.

''நானும் இந்த ஜமீன் வம்சத்தவன்தான். அதுவும் உனக்குத் தெரியுமா?'' கேட்டார்.

தலையை அசைத்தாள்.. வியர்வை தலையில் பெருக்கெடுத்து முதுகில் வழிந்து ஓட ஆரம்பித்திருந்தது.

''பெரியவர்... அதாவது இந்த ஜமீனின் அப்பாதான் என் தகப்பனார்! எங்கம்மா உயர்குல விதவை. பேரழகு. வாரிசு இல்லாததால் வைத்தியனான தன் தகப்பனோடு ஒத்தாசை செய்தபடி இருந்தாள். பெரியவரின் சம்சாரத்தின் பேறுகால சமயம், பிற்பாடு சிசுவைப் பேணன்னு அரண்மனைக்கு வந்து போனவளைக் கண்டவருக்குச் சபலம்! ஆசை வார்த்தை பேசி அம்மா மனசை வளைச்சுட்டார். என் தாத்தா... அதாவது அம்மாவின் அப்பா மன்றாடியிருக்கார்.

'தாலி கட்டிடுங்கோ, பழுதில்லை'ன்னு. அந்தக்காலம் மறுதாரம் சட்டப்படி தப்பில்லையே... ஆனால் ஜமீன் மறுத்துட்டார். 'சொத்துப்பிரச்சினை வரும். ஆக கல்யாணமெல்லாம் வேணாம். இங்கே பக்கத்திலேயே வீடு தர்ரேன். சகல வசதிகளோட இங்கேயே இருங்க'னுட்டார். சகலமும் இருந்தென்ன? கௌரவம் இல்லையே? அந்தஸ்தோடு வாழ்ந்திருக்க வேண்டிய நாங்க மூணு பேரும்... என் அக்கா, நான், என் தங்கை எல்லாம் தகப்பன் பேர் சொல்ல முடியாத அவதியோட வளர்ந்தோம்.''

கூர்ந்து கவனித்த சார்வரிக்குள் பல கேள்விகள் முட்டி மோதினாலும் தெளிவும் வந்து கொண்டிருந்தது. ஆக தன் தாத்தாவின் சகோதரன்தான் குருவய்யா... வெவ்வேறு தாய்க்கும் ஒரே தகப்பனுக்கும் பிறந்தவர்கள்.. ஆனால் அப்படியானால்... அபர்ணா சர்வஜித்திற்கு சித்தப்பா மகளல்லவா... முறை தவறுகிறதே... அவர்கள் இருவரும் எப்படி திருமணம் செய்யக்கூடும்...?

நெற்றி சுருங்க இந்தக் கேள்வியை அவள் கேட்க,

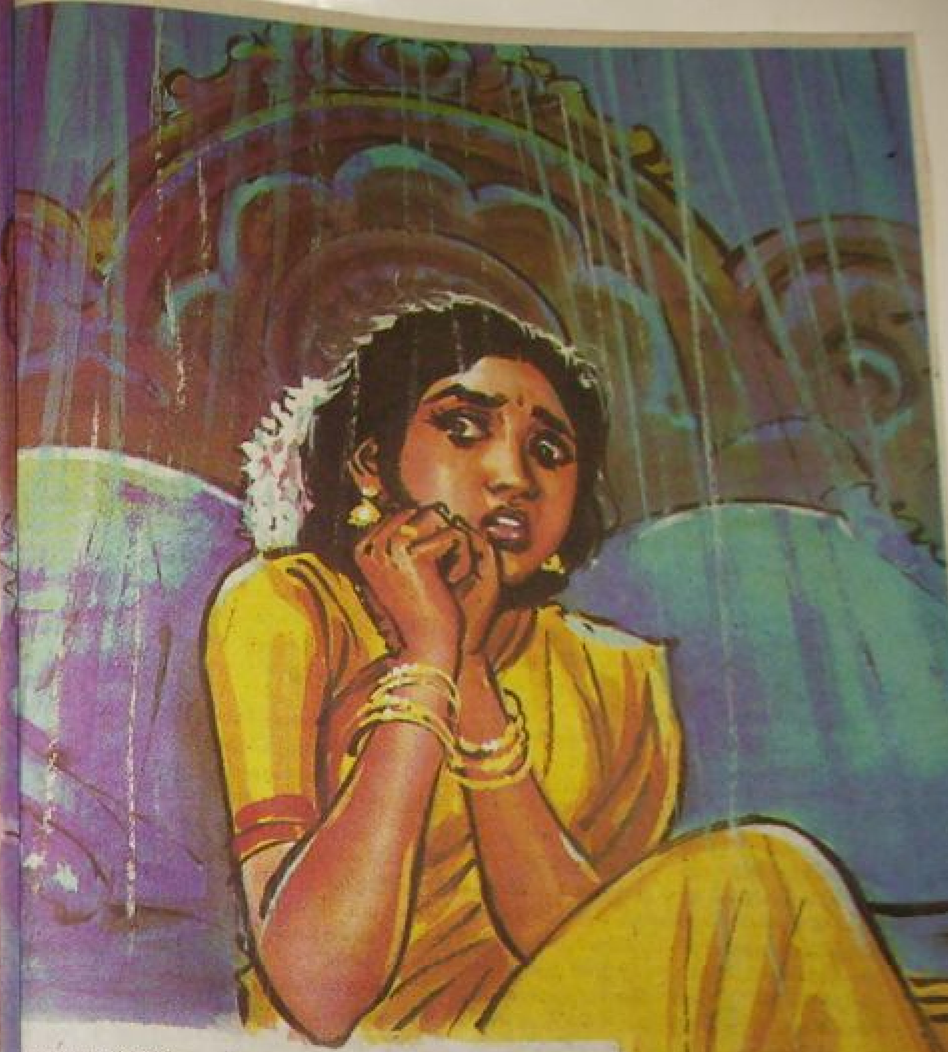

குருநாயகம் சிரிப்புடன் தலையசைத்தார்.

'பரவாயில்லை விஷயத்தை சரியாய் கிரஹித்துக் கொண்டு விட்டாய்' என்பது போல. பிறகு சொன்னார்.

''ஏன்னா அபர்ணா எம்மகள் இல்லை.... எந்தங்கைப் பொண்ணு.''

இப்போது கேட்டவளின் நெற்றி சுருங்கியது. குருநாயகம் விளக்கினார்.

''எந்தங்கை பங்கஜா என்னை விட ஏழு வருஷத்துக்கு இளையவள். எங்கம்மாவும் இறந்த பிறகு பங்கஜாவை நாங்க ...டுமையாய் பார்த்தது கூட இல்லை. அப்படிப் பூவாய் வளர்த்த

பெண்ணை நல்ல இடமாய் பார்த்துத்தான் சேர்ப்பித்தோம்... சந்தோஷமாய் வாழ்ந்தவ பிரசவத்துக்காக இங்கே வந்தா. வளைகாப்பு சமயம் அவ புருஷனும் அவன் வீட்டாரும் இங்க வந்திருக்க, யாரோ விஷயத்தை... விஷமாய் அவங்க காதில் ஊத்திட்டாங்க.

'பங்கஜா ஜமீனோட வைப்பாட்டி மகளா... ஐயோ..!'ன்னு அலறுனவங்க காதிலே எங்க கெஞ்சல் ஏதும் ஏறலை. கண்ணாடி வளையல் போல நிமிஷமாய் அந்தச் சின்னப் பொண்ணோட சந்தோஷம் நொறுங்கிப் போச்சு... குழந்தை, அதான் அபர்ணா பிறந்து நாலு மாசமாகியும் புக்ககத்துக்காரங்க வந்துப் பார்க்காத வேதனை... பங்கஜா... கிணத்துல விழுந்து... தற்கொலை பண்ணிகிட்டா..."

வருத்தமும் கோபமுமாய் அவர் முகத்தை செங்குழம்பாக்கியது.

இவளுக்கும் நெஞ்சை அடைத்தாலும் புத்தி தெளிவானது.

"தப்புத்தான்... இந்தக் குடும்பம் செய்தது பாவகாரியம்தான்... ஆனால் தலைகுனிந்து நீங்க மன்னிக்கணும். இந்தக் குடும்பத்தில் நீங்களும் ஒருத்தர்ங்கறதால் மனமிளகி மறந்திடணும்..."

ஆனால் உக்கிரத்தால் சிவந்த அம்முகம் இளகவில்லை. விழிகளின் சீற்றமும் கொப்பளித்த வியர்வையுமாய் பயமுறுத்தியது.

கண்களை மூடி யோசித்தாள்.

"நான் விலகிடறேன்... அபர்ணா அவ அத்தானை கட்டிக்கட்டும்..."

அவர் கண்கள் இந்த எதிர்பாராத திருப்பத்தில் சற்று குழம்பி பின் இறுகின.

"வந்து, தங்கி முழு பூஜையையும் செய்த பிறகு நீ இதைச் சொன்னால் எடுபடாதே...! சர்வஜித் உன்னிடம் ஃபோனில் காதல் வசனமெல்லாம் பேசறானாம்? இனி இழைஞ்சு குழைஞ்சிட்டு இப்பக் கிளம்பறேன்னா... பிள்ளையை கிள்ளிட்டு தொட்டிலை ஆட்டறியேம்மா...! இப்ப நீ விலகினால் சர்வஜித் இன்னும் ஆத்திரமாய் உன்னைத் தேடுவான்... உருகுவான்... நீ இருக்கும் வரை வேறேதும் சாத்தியப்படாது... ஆகக் கிளம்பு..."

நாவு உலரக் கேட்டாள். "எங்கே?"

"பங்கஜம் விழுந்த அதே கிணறுதான். நீ அதில் விழுந்து தற்கொலை பண்ணிக்கறே... சிங்கமுகநாதர் பூஜையில் மஹாப்ரீதியாகி உன்னை அவரிடமே அழைத்துக் கொண்டார். அல்லது பங்கப்பட்ட பூஜையிலே சினந்து உன்னை அழிச்சுட்டார். எப்படி வேணுமானாலும் கதை விட்டுக்கலாம். கிளம்பு..."

"என்னை... என்னைக் கொன்னுட்டு நீங்க தப்ப மு... முடியுமா?"

"அது கொலையில்லையே... தற்கொலை! உன் பாட்டி வந்து உன் உடலை மட்டும் ஒப்பாரியோட எடுத்துட்டுப் போகட்டும். என்ன முழிக்கறே.... நிலவறையின் சாவியைக் கொடு. கதவை உள்ளிருந்தும் பூட்டலாம். பூட்டி, நாளைக் காலை வீடு உன்னைக் காணாமல் அல்லோகலப்படும் போது மறுபடி ஜமீன் அறையிலேயே வச்சிடுவேன்... ஆக நீ எப்படி அரண்மனையை விட்டு வெளியேறினே என்பதே யாருக்கும் தெரியாது... எல்லாப் பழியும் சிங்கமுக நாதர் மேலதான்..."

பேசியபடியே கதவைப் பூட்டி சாவியை எடுத்துக் கொண்டார்.

"இங்கே எல்லாரும் உங்களிடம் இத்தனை பிரியமாய்... மரியாதையாய் இருக்கறப்ப... இது நம்பிக்கைத் துரோகம்..."

"வாயினிக்கப் பேசி என்ன பிரயோஜனம். திட்டட்டும், அடிக்கட்டும். ஆனா மறுநிமிஷம் 'என்னடா தம்பி'ன்னு அணைக்கணும். இவன் எங்க தம்பின்னு அறிமுகப்படுத்தணும். அது முடியலியே... கூகதே... அபர்ணாவை இந்த வீட்டு மருமகளாக்கிட்டா, 'இவர் எங்க சம்பந்தி'ன்னாவது சொல்லத்தானே வேணும்?"

"அபர்ணாவைதான் அவருக்கு முடி... முடிப்பாங்கன்னு என்ன நிச்சயம்?"

"நல்லா கறுக்காத்தான் கேட்கற... கிணத்திலேருந்து உன்னைப் பிணமாய் எடுத்ததுமே கலங்கிடுவாங்க.. நான் கிளப்பாமலேயே தோஷம், சாபம்னு நாலு வதந்தி ஊரைச் சுற்றும். வேற பெரிய இடத்துல பெண்ணைத் தர யோசிப்பாங்களே சிங்கமுகநாதரின் ப்ரீதி அபர்ணா இந்த மாளிகைக்கு மருமகளாகறதுதான்னு நாலுபேர் சமயம் பார்த்து சொன்னால்... பழம் நழுவி பாலில்..."

பேசியபடி தன் கையை இவளது மூக்கிற்கு முன்பாக ஆட்டினார்.

அதிலிருந்தது என்ன..? ஏதோ மூலிகையின் வேரா? சன்னமான மணம்தான். ஆனால் குமட்டியது... உடம்பு கனம் கூடியது போல ஒரு பிரமை.

"வா..." அவர் பிடித்து இழுக்க ஒரு மாதிரியாய் நகர்ந்தாள்.

இயல்பாய் நடக்கக் கூடவில்லை இப்படியே கட்டிப்போய் கிணற்றில் தள்ளுவது அவருக்கு இனி மிக எளிது. மேனி முழுக்க வியர்வை கொப்பளித்து வழிந்தது.

"அவளை விடுங்கப்பா..."

சற்று சிரமத்துடன் பார்வையைக் குரல் வந்த திசைக்கு நகர்த்தினார்.

அப்பாவிடம் பேசவே தயங்கும் அபர்ணாவா இப்படி உத்தரவிடுவது?

"நீ எங்கேம்மா வந்தே... தூங்காம? பாலைக் குடிக்கலையா?"

"குடிக்கலைப்பா. சார்வரி இங்கே இருக்கப்போற கடைசி நாள். ஏதோ நடக்கப்போகுதுன்னு புரிஞ்சிடுச்சு.. அதிலே தூக்கத்துக்குப் பொடி சேர்த்திருந்தீங்களா?"

"இப்ப என்ன நடக்கப் போகுதுன்னும் புரிஞ்சிடுச்சில்ல... வழியிலே நில்லாம விலகு..."

"கொலை செய்ற அளவுக்கு துணிஞ்சிட்டீங்களாப்பா?"

பேசப் பொழுதில்லை என்பது போல கையிலிருந்த வேரை, அவர் மகளின் மூக்கிற்குக் கொண்டு போக, இலகுவாய் அதைத் தட்டி விட்டாள் அபர்ணா. கீழே தெறித்ததைக் குனிந்து எடுத்து தன் கைக்குள் இறுக்கியபடி வழியை அடைத்தபடி நின்றாள்.

"புரியாம பேசாத. நீ ஆசைப்படற சர்வஜித்தோட உனக்குக் கல்யாணமாகணும்னா இதுதான் ஒரே வழி..."

"எது கொலையா? கல்யாணம் வம்ச விருத்திக்கு மாத்திரமல்ல சந்தோஷ விருத்திக்கும்னு சொல்ற நீங்களா...?"

"சொன்னேன்... நம்ம சந்தோஷம் விருத்தியாகணும்மா அபர்ணா. நீ ஜமீன்தாரிணியாய் இங்கே ஆட்சி பண்ணணும். உம்மகனுக்கு அத்தனை சொத்தும் வரணும்..."

"காசு மட்டும் பாக்கறீங்க... அத்தான் மனசு எம்மேல இல்லையே... அவரு எங்கூட சந்தோஷமாய் வாழ்ந்திடுவாரா? தனக்காக சம்பிரதாயத்தை மீறி தன் வீட்டிலே வந்துத் தங்கி பூஜையெல்லாம் செய்த இந்தப் பொண்ணை மறந்துட்டு என்னை ஏத்துகிடுவாரா?"

துக்கத்துடன் தலையசைத்தாள்.

"இவளை இழந்தால் அந்த துக்கம் அவருக்கு ஆறாதுப்பா... இவளைக் கொன்னுட்டு இந்த வீட்டு மருமகளான குற்றஉணர்வு என்னைக் காலமெல்லாம் அடைஞ்செடுக்கும். பிறகெங்கே நாங்க சந்தோஷமாயிருக்கறது..."

"காலம் எல்லாவற்றையும் மாற்றும்.. மறக்கடிக்கும்..."

"துன்பம், துக்கம் மங்கலாம்... ஆனால் கொலை செய்த பாவ உணர்வு மாறாது. அவரது காதலை, இவ உயிரை உறிஞ்சின நான் ஒரு ராத்திரி கூட முழுக்க தூங்க முடியாதுப்பா..."

அபர்ணா சத்தமில்லை. ஆனால் அவள் குரலில் அழுத்தமான சத்தியம் ரீங்கரித்தது.

"அதை அப்புறம் பார்க்கலாம்... இது போல மறுபடி ஒரு சந்தர்ப்பம் வாய்க்காது அபர்ணா... விலகு."

"இந்த வேரை முகர்ந்துட்டு முதல்ல நான் கிணற்றுக்குள் குதிக்கறேன். பிறகு உங்க இஷ்டம்..." அபர்ணா காங்க வழியே ஓடி மறைய, குருநாயகம் பதைத்தார்.

"முட்டாள் பெண்ணே.. வேணாம்... இவளை விட்டுடறேன்..."

இருண்ட பகுதிக்குள்ளிருந்து ஆணை வந்தது. "கதவைத் திறந்து அவளை அரண்மனைக்குள்ளே அனுப்புங்க..."

அதன்படியே செய்தார். குளிர் காற்று முகத்தில் பட்டதுமே பாதி உயிர் சார்வரிக்கு மீண்டது. வாயையும் திறந்து ஆர்வமாய் மூச்செடுத்தாள். முந்தானையால் முகம், மேனி துடைத்தாள். அவள் கையில் பெரிய இரும்பு சாவி திணிக்கப்பட்டிருந்தது. நிலவறைக் கதவை இழுத்துப் பூட்டினாள்.

வாசற்படியில் விட்டிருந்த டார்ச்சை எடுத்து, அதன் ஒளியில் நடந்தாள். நடக்க நடக்க கைகாலின் இயக்கம் சற்று எளிதானது.

தன் பின்னே நிலவறைக் கதவு மீண்டும் திறக்கப்பட்ட சத்தம் கேட்டது. உடம்பெங்கும் பயத்தில் உறைந்தது.

ஓட ஆரம்பித்தாள்.

"நான் தான் சார்வரி..." அபர்ணாவின் மெல்லிய குரல்.

"இப்படி நீங்க தனியாய் வந்தது தப்பு சாரு... இது அசட்டுத் துணிச்சல்... ஆனா இனி பயமில்லை..."

"நன்றி அபர்ணா... நீ தப்பாய் ஏதும் செய்துடக் கூடாது..."

"தற்கொலையா.. ஊஹூம்.. எங்களை இப்படி அரண்மனை அருகேயே வாழ விட்டது ஜமீனின் தப்பு... ஒதுக்கி விட்டிருந்தால் அப்பாக்கு இத்தனைப் பேராசை வந்திருக்காது. நானும் அவரைப் பார்த்திருக்க நேர்ந்திராது..."

"நன்றி அபர்ணா.. உன் நேசத்தைக் கூட எனக்காய் விட்டுக் கொடுத்து..."

"அதெல்லாம் ஏதும் விடலையே... அது

எனக்குள்ளேயே பத்திரமாய் இருக்கும். ஆனா உங்க வாழ்வில் இனி குறுக்கிட மாட்டேன். அது நிச்சயம். உன் அறையில் தங்கின இரவன்று எல்லாத்தையும் சொல்விடணும்னு ஆசை. ஆனால் அப்பா சொல்படி நடக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம். அதான் உன்னை பால்கனியைத் திறக்க வைத்து... சிங்கமுகநாதர் என் கண்ணுக்குத் தெரியாதது போல பாவனை பண்ணேன்...''

''ஆனா சர்வஜித்தை நீ நேசிக்கறது உன் முகபாவனைகளில் அன்று நான் புரிஞ்சுகிட்டேன்... அவரைப் பற்றி குறிப்பிட்டதுமே உன் முகம் பூ போல மலர்ந்தது...''

''நீ பூ போட்டு பூஜை பண்ணினதுக்கு பலனிருக்கும் சாரு... அந்த பூஜை விஷயமெல்லாம் அப்பா கட்டி விட்ட கதை. ஆனால் அது உங்களுக்கிடையே காதல் கனலை ஊதி பெருக்கிடுச்சு... இனி சிங்கமுகத்தை எல்லாம் மறந்திடு... அப்பா தயாரிச்ச இந்த மாற்று சாவியை நான் கிணற்றுலே வீசிடுவேன்... நாங்களும் ஊரை விட்டுக் கிளம்பிட... உனக்கு குழப்பமே இராது. இனி உன் சிருங்கார நாதர் வருவார். பின்வரும் ஒவ்வொரு நாளும் சிருங்கார நாதம் தான்...''

இவள் கைகளை அழுத்தி விட்டு போய்விட்டாள் அபர்ணா.

கனத்த கதவு மூடி சாவி திருகப்படும் ஒலி அமானுஷ்யமாய் கேட்டது. இத்தனையும் நிஜமா கனவா என்ற பிரமையில் இவள் நடந்தாள்.

''என்ன சார்வரி.. இங்கே இந்நேரம்...''

திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தாள்.

கையில் டார்ச்சுடன் நின்றது சுரேந்தர்.

''இன்று சாப்பிடும் போது உன் முகம் சரியில்லை... அதான் மனம் கேளாமல் உன் அறை பக்கம் வந்தேன். நீயானால் இங்க...?''

''ஒண்ணுமில்லை... சிருங்கார நாதர்... ஐயோ... நாதம்... ஒண்ணுமேயில்லை... படுங்க...''

குடுகுடுவென விரைபவளை ஒரு குழப்பப் புன்னகையுடன் பார்த்து நின்றான் சுரேந்தர்!

(முற்றும்)

அழகிய சருமத்திற்கு போபெல் அழகு சாதனங்கள்

சுவிட்சர்லாந்தை சேர்ந்த 'போபெல்' அழகு சாதனப் பொருட்கள் அந்த நாட்டில் மட்டுமல்ல 19 நாடுகளில் மக்களின் அமோக ஆதரவை பெற்று உள்ளது.

'பார்வைக்கு அழகு உணர்வுக்கு நன்று' என்ற குறிக்கோள் கொண்ட போபெல் அழகுக்கலை பொருட்கள் இப்போது இந்தியாவில் குறிப்பாக சென்னையில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு உள்ளது.

தனியார் தொலைக்காட்சி செய்தி வாசிப்பாளர் அருணா ராதாகிருஷ்ணன் சென்னையில் போபெல் அழகு சாதனப் பொருட்களை அறிமுகம் செய்து வைத்தார். போபெல் நிறுவனத் தலைவர் ஏ.பி. பெருமாள், நிர்வாகிகள் மணிவண்ணன், சோனியா அசோக், சாலினி ஆகியோர் அந்த அறிமுக விழாவில் கலந்து கொண்டனர்.

போபெல் இந்தியாவிற்கு நிரந்தரமான 'உடல் பருமன் குறைப்பு' என்னும் ஆரோக்கிய திட்டத்தை, அரிய சிகிச்சை முறையை உத்தரவாதத்துடன் அளிக்கின்றது. இயற்கையான முறையில், சுகாதாரமான முறையில் இந்த ஆரோக்கிய சிகிச்சை முறைகள் 'போபெல்' சலூன்களில் அனுபவித்து உணரலாம்.

போபெல் பேஷியல்களில் மிகவும் பிரபலமானது ஆக்சிஜன் தெரபி. இது எல்லா வகை சருமத்திற்கும் ஏற்ற பேஷியல். பருக்கள், சுருக்கங்கள், முதிர்ந்த சருமம், இளமையான சருமம், எண்ணெய் பசை போன்ற பல்வேறு சரும பிரச்சினைகளை அறவே அகற்றி விடுகிறது. கருவளையங்கள், சுருக்கங்கள், பருக்கள், ஜீவனில்லா சருமப்பிரச்சினை போன்ற பல சருமப் பிரச்சினைகளுக்கு சஞ்சீவினியாக திகழ்கிறது.